

OHEŇ A VODA

DIANA PALMEROVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

Margie Silverová dobře věděla, že v exkluzivní atlantské restauraci, kde seděla a čekala, vzbudí zájem, přítomných mužů. Jasná barva zelených saténových šatů, jež měla na sobě, byla sama o sobě nápadná, ale pozornost přitahoval především jejich střih. Šaty byly zavinovací, měly dlouhý rukáv, dva pásy látky vepředu tvořily hluboký výstřih, který doplňoval širý pásek.

V kombinaci s její jemnou a svěží pletí, dlouhými černými vlasy a zelenýma očima brala její krása dech. Sukně šatů byla prostřižená až nad koleno a odhalovala dlouhá, půvabná lýtka v průsvitných nylonových punčochách a malé nohy ve svůdných černých lodičkách.

Malými doušky upíjela ze sklenice zázvorové limonády, již držela v dlouhých, půvabných prstech s růžovými nehty. Margie možná vypadala jako exkluzivní modelka, ale jako proslulá Silver McPhersonová se živila psaním romantických historických románů, plných milostných výjevů. Nicméně dnes večer neměla dovoleno se o této skutečnosti zmínit, jelikož odhalení jejího druhého já by mohlo vrhnout stín na romantickou lásku její mladší sestry Jan.

Měla tušení, že tohle náhlé pozvání na večeři je zástěrkou pro konfrontaci s Janiným budoucím švagrem, který stál v čele velké rodinné firmy. Margie se rozhodla, že ho bude provokovat, a záměrně si vybrala takové šaty, které ho vyvedou z míry.

Podrážděně stiskla plné rudé rty. Právě měla rozepsanou zvláště obtížnou epizodu, když jí Jan zavolala a zadýchaně po ní žádala, aby se s ní v sedm večer sešla v restauraci. Teď bylo půl osmé, po Jan nebylo ani vidu a Margie tiše zuřila.

Poposedla si na židli a pobaveně se zadívala na své šaty. Jan by se zhrozila. Snažila se Margii vštípit, že Van Dyneovi vystupují na veřejnosti velmi konzervativně, a vysvětlit jí, jaký má starší bratr názor na nevázané ženy. Naléhala na ni, aby se chovala zdrženlivě, a navrhla, aby se oblékla jako jeptiška. Při své povaze nesnášela Margie cokoliv, co se jen podobalo příkazu, a tak vytáhla své nejodvážnější šaty a zmalovala se jako šedesátiletá courá, která vyrazila na flám.

V očích jí zajiskřilo, když si představila, jak by se Jan zděsila nemluvě o mladém Andrewovi Van Dyneovi a jeho starším bratrovi.

Pokud Jan opravdu zařídila improvizované setkání, potom se Margie hodlala pobavit.

„Margie, prosím tě, chovej se na svůj věk!“ zakvílela Jan pokaždé, když Margie provedla nějakou bláznivinu, která pro ni byla typická, jako třeba že postavila doprostřed květinové zahrady nahou sochu Venuše, takže chudák stará paní Jamesová z toho byla pryč pokaždé, když šla odpoledne zalévat.

Ještě že se na záložce jejího posledního románu *V žáru vášně* objevil na fotografii pouze Margiin obličej vyhrožovala, že se nechá vyfotografovat v negližé, a Jan zase vyhrožovala, že se vystěhuje ze země. Margie ovšem měla v úmyslu žít tak, jak jí bude vyhovovat, a dalšími a dalšími ztřeštěnými nápady Jan šokovala.

Za její bujné chování hodně mohlo její krátké manželství. Prováděla vylomeniny, aby zamaskovala svoji zranitelnost a bezbrannost a aby si udržela lidi od těla. Náhlá smrt jejího manžela po dvouměsíčním manželství, které ji připravilo o iluze o mužích a manželských důvěrnostech, jí přinesla téměř úlevu. Manželství jí uštědřilo zásadní lekci, a to že člověk nikdy skutečně nepozná toho druhého, dokud s ním nežije pod jednou střechou. A měla dobré důvody na to nezapomenout.

Byla si jistá, že je do Larryho Silvera zamilovaná. Byl mladý, připadalo jí, že má příjemnou povahu a jako právník měl před sebou slibnou budoucnost. Chodili spolu krátce, vzali se a zjistili, že se k sobě naprosto nehodí. Když o dva měsíce později zemřel při leteckém neštěstí, cítila se spíš provinile, kvůli jejich nevydařenému manželství, než aby pociťovala lítost a smutek.

Stalo se to před pěti lety, kdy bylo Margie dvacet, a od té doby nebrala život vážně. Tvrdila sestře, že by to byla duševní sebevražda, kdyby se chovala vážně, i když ji často napadalo, že Jan do ní vidí.

Znovu se napila zázvorové limonády a povzdechla si. Jestli Jan s Andym nepřijdou do deseti minut, odchází. Do termínu odevzdání knihy zbýval měsíc, a tak neměla čas na společenský život. Mezi Jan a Andym vznikal čím dál pevnější vztah, ale Margie v nejmenším netoužila po tom, aby se seznámila s jeho bratrem.

Zamračeně se rozhlížela a připadala si jako v pasti. Dala mu přezdívku „magnát“ a nebylo pro ni tajemství, že se známostí svého bratra s Jan nesouhlasí. Jan pracovala jako sekretářka v právnické firmě. Magnát si nicméně přál, aby si jeho bratr vzal za manželku

dceru přátel z lepší chicagské společnosti, debutantku letošní sezony, ne nějakou bezvýznamnou sekretářku z Atlanty.

Dívčini rodiče obchodovali s oblečením, kdežto Van Dyneovi je vyráběli. Byla by to fúze, kterou by Andrewův bratr považoval za dar z nebes.

Pocítila mravenčení za krkem, otočila se a pohlédla přímo do pronikavých tmavých očí muže ve vchodu. Ty zamračené oči na ni i přes celou šíři místnosti zaúčinkovaly tak, že málem upustila sklenici. V životě takové oči ani takovou tvář neviděla. Byl to mohutný muž a měl široký, nepřístupný obličej, který jako by byl vytesaný z týkového dřeva. V očích se mu okamžitě objevilo nepřátelství. Margie zjistila, že ji jeho oči fascinují. Proč by se na ni měl naprostý cizinec dívat s takovým odporem?

Pobavilo ji, jak nesouhlasně se tváří, a bez přemýšlení sešpulila plné rty jako k polibku, zakmitala dlouhými řasami, pak na něho vrhla vyzývavý úsměv a odvrátila se.

Odložila sklenici a snažila se potlačit záchvat smíchu. Pohled na mužův obličej stál za všechny drobné. Nudila se a byla podrážděná, a tak si tuhle situaci začala užívat. Jan by se zhrozila, kdyby se dozvěděla, jak její setra zabíjí čas.

Padl na ni stín, zvedla oči a shledala, že neznámý se nad ní tyčí s tak přísným výrazem, že by zastavil dopravu.

„Tedy jestli tohle není hora Rushmore osobně," zamumlala s uličnickým úsměvem. Natočila se, opřela si loket o opěradlo židle a prohlédla si ho od hlavy k patě. „Posaďte se, zlato, a dejte si se mnou skleničku."

Neusmál se. Vypadal, jako by to ani neuměl. Klouzal po ní pohledem s narůstajícím nesouhlasem. „Ne, děkuji, mám už domluvenou schůzku s jednou mladou dámou." Poslední slovo zdůraznil, jako by chtěl naznačit, že na Margii se nevztahuje.

Jeho hlas se jí okamžitě zalíbil. Byl hluboký, maličko drsný, velmi mužný a kultivovaný. „Schůzka naslepo?" zasmála se. Zavrtěl hlavou.

„Společenská povinnost," odtušil, jako by ho čekalo něco odporného.

„Jsem tady místní," pronesla unyle. „Třeba ji znám."

Zatvářil se, jako by o tom vážně pochyboval. „Jmenuje se Janet Banonová."

Margie zamrkala. „Jan je moje sestra," vyhrkla bez rozmyslu a posadila se zpříma. Znovu ho odhadovala pohledem a pozorovala, jak se mu na tváři znovu rozhostil nepřátelský výraz. „Co chcete mojí sestře?"

Místo odpovědi odtáhl židli a posadil se, jako by mu ten stůl patřil. Dal znamení nejbližšímu číšníkovi. „Přineste mi skotskou s ledem," řekl číšníkovi v bílé kazajce. „A… koktejl Tom Collins pro dámu," dodal a letmo zavadil pohledem o vysokou sklenici, kterou držela v ruce.

„Ano, pane," řekl číšník zdvořile a vzdálil se.

„A beru zpátky slovo dáma," oznámil Margii nevzrušeně. „Dáma nedělá nepokryté návrhy cizím mužům v restauracích."

Margie zajiskřilo v zelených očích. „Křivdíte mi, pane," pravila s typickým jižanským přízvukem. „Když dělám nějakému muži návrhy, vždycky si nejdřív svléknu šaty."

Nadzvedl obočí a pohledem ocenil, kolik toho odhaluje její hluboký výstřih. „Nedovedu si představit, že by vám to poskytlo nějakou výhodu," prohlásil kategoricky.

Spalovala ho pohledem, neboť si vždy uvědomovala, že její tělesné míry nejsou bůhvíjaké. „To jste vždycky tak přímočarý?"

„Hrajte si s ohněm, a spálíte se," řekl stroze. Pohlédl jí zpříma do očí. „Nemám rád ženy volných mravů, které se oblékají jako coury. Ani mě nezajímají ženy, které se opijí před jídlem a nabízejí se mužům."

„Co si to dovolujete…!" Byla to banální obrana a došla jí slova.

„Mlčte," přikázal jí tónem, jenž vyžadoval okamžitou poslušnost dokonce i od vzpurné autorky milostných romancí.

Odmlčel se, dokud číšník nepoložil jejich sklenice spolu s účtem na stůl a neodešel, potom zvedl tmavovlasou hlavu a probodl ji pohledem.

„Vyrozuměl jsem, že si můj bratr chce vzít vaši sestru. Tak to jedině přes mou mrtvolu."

Rychle na něho pohlédla.

„Vy jste Andrewův starší bratr?" zeptala se zdvořile. „Ten, co vyrábí dámské spodní prádlo?" dodala a šibalsky se usmála.

Jestli doufala, že ho tím uvede do rozpaků, tak to se jí nepodařilo. Opřel se na židli, upíjel skotskou a bez mrknutí si ji temnýma očima prohlížel. „Vyrábíme špičkové spodní prádlo," odtušil. Znovu jí

utkvěl pohledem na živůtku šatů. „Rovněž nenápadně vycpávanou podprsenku, která by pro vás udělala pravé divy.“

Zázvorová limonáda jí vyšplíchla ze sklenice na ubrousek a zčásti i na ubrus. Poprvé po pěti letech zrudla.

„Budete muset omluvit Boha za mé nedostatky; uplácal mě jen tak bokem,“ pravila unyle.

Protáhl si široká ramena a teprve teď si všimla elegantního střihu jeho večerního obleku, a jak velice mu sluší bílá s černou. Byl oblečený nápadně elegantně nedalo se o něm říct, že by byl vysloveně hezký, ani už nebyl vyloženě mladý ale do usedlého věku měl daleko. Odhadovala, že mu bude tak čtyřicet, nebo možná ještě ani ne. Nesmlouvavé vrásky v jeho obličeji byly známkou značného stresu, ne věku. Vypadal jako lidský buldozer.

„Proč tady není vaše sestra?“ zeptal se studeně.

Margie se rovněž opřela a nespouštěla z něho pohled.

„Jan mi nic nevysvětlila. Požádala mě, abych se s ní tady setkala v sedm, a zavěsila. Víte toho tolik co já. Pravděpodobně víc,“ dodala uličnicky. „Mám za to, že svému bratrovi každé ráno říkáte, co si má vzít na sebe, když vstane. Radíte mu rovněž, s kterými dívkami má chodit?“

Nepatrně naklonil hlavu a přivřel oči. „Mám mluvit na rovinu?“ zeptal se tiše. „Vaše sestra by se do mé rodiny hodila jako pěst na oko. Můj svět a přirozeně i Andrewův se dá nejlépe popsat jako neustálý boj, i když na určité společenské úrovni. Vaše sestra, alespoň podle toho, co jsem viděl, by neobstála ani v domácí hádce.“

„No, to nevím,“ odpověděla zamyšleně. „Jako holka hrávala fotbal a dodnes mi říká, co mám dělat.“

„Vypadáte, jako byste potřebovala sem tam poradit,“ prohodil s rozčilující lehkovážností a významně se zadíval na její šaty.

„Je to model,“ nedala se.

„Pravděpodobně by lépe vypadal na návrhářce.“

„Je to muž.“

„No právě.“

Zhluboka se nadechla a v očích jí zajiskřilo. „Nuže, milý pane velkovýrobce spodního prádla, budete mě muset omluvit. Už je jasné, že mě sem Jan nasměrovala, abych se setkala s vámi, a když se mi teď dostalo té pochybné cti, půjdu radši domů.“

Začala se zvedat, ale popadl ji pevnou rukou za zápěstí a stáhl zpátky. Zaskočil ji jak jeho nečekaný čin, tak příjemný pocit, který jí při jeho doteku proběhl paží.

„Ještě ne," řekl hlubokým, tichým hlasem. „Můj bratr si vaši sestru nevezme, o to už se postarám."

„Nic by mi neudělalo větší radost," odvětila. „Jelikož si nepřeju ve své rodině špatnou krev!"

„Pozor na jazyk, zlatíčko, koušu," varoval ji.

„Do krku?" zeptala se s jízlivým úsměvem.

„S Andym jedeme na pár týdnů na Floridu navštívit matku," prohodil přemítavě. „To by mělo zchladit jeho horlivost. A nemyslím, že existuje možnost, že by za ním vaše sestra přijela."

„Proč?" dožadovala se Margie odpovědi. „Protože je jenom sekretářka, která nemá na účtu moc peněz?"

„Tak nějak."

„Pro vaši informaci," prohodila tiše, „můžu si dovolit zaplatit jí letenku na Floridu, když bude chtít. A taky to udělám. Ne snad proto, že bych si přála Andyho za švagra, to je vám jistě jasné, ale proto, že nemůžu vystát, aby nějaký panák s tučným bankovním kontem nařizoval mojí rodině, co má, nebo nemá dělat."

Měřil si ji chladným, odhadujícím pohledem.

„Vymezujete bitevní pole?" zeptal se výhružně. „Žádnou šarvátku jsem ještě neprohrál, slečno Banonová."

„Nejmenuji se Banonová," odtušila odměřeně. „Jmenuji se Silverová."

Nadzvedl obočí a zavadil pohledem o její levou ruku bez prstenu. „Upřímnou soustrast vašemu manželovi, ačkoliv bych vsadil hotový balík, že už s ním nežijete." Uchechtl se, jak zrudla. „Domnívám se, že jsem to odhadl přesně."

Poposedl, opřel si předloktí o stůl a v očích měl výhrůžný pohled.

„Nemám v úmyslu, aby se Andy oženil s vaší sestrou a nesejde mi na tom, jestli vaše rodina má, nebo nemá peníze. Nepřeju si, aby k matčinu trápení přispělo další nevydařené manželství."

Utkvěla pohledem na jeho levé ruce bez prstenu a zdrženlivě podotkla: „Už se svojí ženou nežijete?"

Obličej mu pokud to vůbec bylo možné ještě víc zkameněl.

„Lituju dne, kdy jsem dovolil, aby Andrew vedl pobočku společnosti v Atlante," prohlásil ledově a elegantně se zvedl.

„Naštěstí je to ovšem problém, který mohu vyřešit. Nepleťte se do toho, paní Silverová. Vaše vměšování totiž nebudu tolerovat.“

„Co hodláte dělat, pane Van Dyne? Necháte mě zbičovat, drahoušku?“ zeptala se se sladkým úsměvem. „Co kdybyste si sbalil tlumok a vrátil se někam na sever, kam patříte?“

Nadzvedl obočí. „Jestli na mě chcete vytahovat starou historii, Silverová, tak uděláte dobře, když budete mít na paměti, kdo válku Jihu proti Severu vyhrál. Mějte se.“ S tím odešel a nechal na ní, ať vyrovná účet.

„Nechal na mně, abych zaplatila,“ postěžovala si, když se Jan vrátila do viktoriánského domu, kde s Margie bydlely. „Spílal mi, vyhrožoval, že tebe a Andyho od sebe odtrhne… co to je za člověka?“

„Stanovuje si vlastní pravidla.“ Jan si povzdechla a zhroutila se na gauč. „Dělala jsem si takové naděje, Margie, že když tam s Andym nepřijdeme, že byste si s Cannonem mohli padnout do oka…“

„Jmenuje se Cannon?“ podivila se.

„Tak se opravdu jmenuje, i když mu lidé většinou říkají Cal,“ vysvětlovala Jan. „Mrzí mě to, opravdu mě to moc mrzí. Víš, Andy mě chce na pár týdnů pozvat do letního rodinného sídla v Palm City na Floridě,“ pokračovala nešťastně. „Chtěla bych tam jet, abych se seznámila s Andyho matkou, ale Cannon o tom nebude chtít ani slyšet. Je tak zaujatý proti našemu sňatku… myslela jsem si,“ pohlédla na Margie a protáhla obličej, „no, myslela jsem si, že by si to mohl rozmyslet, když se setká s tebou. Dokážeš každého okouzlit, pokud se ti zachce. Ani mě nenapadlo, že se oblékneš jako lehká holka,“ dodala lítostivě. Toho se Margie chytila.

„Určitě se jako herečka zlepšuju.“ Zářivě se usmála. „Určitě jsem tvého budoucího švagra přesvědčila, že moje pověst je v troskách.“

„Margie!“ zakvílela Jan.

„Opravdu se chceš za Andyho vdát?“ ubezpečovala se Margie s nelíčeným znepokojením. „Jen si pomysli, že budeš muset jít životem s tím lidských buldozerem nablízku.“

„Nebudeme se muset s Cannonem zase tak často vídat,“ ujistila ji Jan. „Víš, on bydlí v Chicagu.“

Margie se odvrátila a začala si pohrávat se soškou na krbové římse. „Je ženatý?“ zeptala, jako by ji to vlastně ani moc nezajímalo.

„Už ne. Jeho manželka si užívala se vším, co nosilo kalhoty. Rozvedl se s ní a Andy říká, že jediné použití, které teď Cannon pro ženy má, se nedá vyslovit nahlas.“

„Nedovedu si představit žádnou, která by byla tak zoufalá, že by se jí chtělo do jeho postele,“ odtušila Margie a oči jí zajiskřily.

„Prý je o něho v Chicagu velký zájem,“ řekla Jan přemítavě a s velkým zaujetím sledovala, jak se její sestra tváří.

„No, v Atlante se zdržovat nebude,“ zamručela Margie podrážděně. „A už vůbec ne v mojí blízkosti!“

Jan zavrtěla hlavou a svraštila čelo. Margie se Cannonovi Van Dyneovi hodně podobá, pomyslela si Jan, i když si to nejspíš neuvědomuje. Skutečné pocity skrývala Margie za vším tím šaškováním, ale zdaleka nebyla tak bezstarostná, jak se tvářila. Jan s ní byla v den, kdy Lawrence Silver zemřel při tom leteckém neštěstí, a jen ona znala pravdu o Margiině nešťastném manželství. Od té doby se Margie stýkala s muži jenom přátelsky a jakémukoliv důvěrnějšímu vztahu se vyhýbala. Nechtěla si nikoho pustit k tělu tak, aby jí mohl ublížit.

Avšak na Cannona reagovala naprosto nezvykle. Margie se obvykle nechovala nepřátelsky, ale když se zmínila o Andyho bratrovi, v očích jí zaplálo. Takové vzedmutí emocí u ní Jan za posledních pět let nepozorovala.

„Cannon je přitažlivý muž,“ zamumlala Jan.

„Ta obrovitá kamenná zeď?“ Margie se odvrátila. „Ani se mi nechce o něm mluvit. Představ si, že nechal na mně, abych zaplatila za jeho skotskou, a objednal mi koktejl, kterého jsem se ani nedotkla! Měla jsem ten účet nechat zalít do betonového kvádru a poslat mu ho jako speciální zásilku. Nevyplacené!“ V zelených očích jí zablesklo. „Říkám si, jak by se to dalo udělat…“

Jan nedokázala potlačit úsměv. Margie je nepolepšitelná.

Jejich rozhovor přerušilo vyzvánění telefonu. Jan se k němu rozběhla, a sotva si přitiskla sluchátko k uchu, celá se rozzářila.

„To je Andy,“ zašeptala a Margie přikývla a odešla z místnosti. Dobře věděla, že sestra bude jenom ráda, když bude mít trochu soukromí.

Vyšla na dlouhou chodbu a cestou do svého pokoje zavadila pohledem o dřevěný stojan na deštníky, který si s Larrym koupili krátce po svatbě. Zašli do starožitnictví Margiina vášeň pro věci, které

v sobě měly kus historie, ho popouzela a už se chystal něco namítnout – když vtom jí padl pohled na ten ručně vyřezávaný dřevěný stojan. Koupila si ho, i když protestoval, že je drahý. Namítla, že má vlastní peníze, vždyť něco málo podědila po babičce McPhersonové. Naštvaně se vyřítil z obchodu a nechal na ní, ať si to vyřídí.

V ten večer se kvůli tomu ostře pohádali. Násilím ji vtáhl do postele což se nestalo poprvé a když se vybil, zůstala rozbolavělá, pohmožděná a vyděšená. Když se příštího rána oblékal na tu osudnou cestu letadlem, pozorovala ho zmučenýma očima. Dívala se, jak odchází z pokoje, srdce jí svírala neskutečná bolest, a přitom přemítala, co se to stalo s jejich manželstvím, a toužila po tom se od něho osvobodit.

Při té vzpomínce se otřásla a zamračila se na stojan na deštníky. Proč ho tady nechává, když v tomto domě na něho nezůstala jediná vzpomínka, ani jeho fotografie ne? Řekla si, že by možná měla hledat příčinu ve svém podvědomí. Ze tím zřejmě udržuje při životě pocit viny, jehož se dosud nezbavila. Přála si být volná a on zemřel. Do jisté míry pociťovala za to letecké neštěstí zodpovědnost, přestože s ním neměla vůbec nic společného.

Zadívala se na starožitný stojan. Možná by ho měla věnovat paní Jamesové od vedle. Když vcházela do svého pokoje, zařízeného v modrých a bílých barvách, usmívala se. Paní Jamesová byla moc milá, i když byla značně upjatá a svoji slavnou sousedku považovala za výstřední osobu, s jejímiž nápady vášnivě nesouhlasila. V tomto postoji ji Margie ve skutečnosti utvrzovala, a to z důvodů, které si zatím neujasnila. Ve skutečnosti nebyla bez zábran, jak o tom byli přesvědčeni její čtenáři. Žena uvnitř té nápadné skořápky byla zranitelná, bezbranná a bolestně osamělá. Její manželství ji však naučilo jednomu, a to, že vzhledu se nedá věřit. Už nikdy nebude riskovat, aby se dostala do pasti. Už nikdy nepřipustí, aby jí do života vstoupil dominantní muž. Jen co jí to pomyšlení blesklo hlavou, uviděla v duchu Cannona Van Dynea. Bezděčně se zachvěla. Je jako Larry, pomyslela si. Je zvyklý panovačně rozkazovat, je to typ, který stojí o závislou, poslušnou ženu, která v sobě nemá špetku odvahy a ducha. Rozdrtil by ji…

Dveře jejího pokoje se rozletěly, právě když si přetahovala přes hlavu mátově zelenou noční košili. Otočila se. Jan celá zářila, což u

své mladší sestry vídala málokdy. Jan byla taková jemná, ostýchavá bytost.

„Margie, dostaly jsme další šanci!“ zvolala, ale zadívala se na sestru ostražitě.

„My?“ nadhodila Margie s nakrčeným obočím. Přihladila si košili a založila ruce v bok. „Tak ven s tím, do čeho jsi mě, ty opice, zase navezla?“

Jan se posadila na postel a nervózně si přejela rukou krátké vlasy.

„Máš mě ráda, Margie, viď že máš?“

Sestřin mladý hlas, plný obav, Margie obměkčil. „Ale to víš, že mám.“ Posadila se vedle sestry a láskyplně ji objala. „Jsi všechno, co na světě mám. Copak nevíš, co pro mě znamenáš?“

Jan si skousla ret a objetí jí oplatila. „Doufám, že víš, že já k tobě cítím totéž,“ zamumlala. „Nevím, jak bych přežila, kdybys při mně nestála. Matka mrtvá, otec, který se upíjel k smrti a všem nám dělal ostudu, babička McPhersonová, která nás s takovými obtížemi vychovávala…“ Zvedla k sestře prosebný pohled. „Babička k nám byla hodná, ale nebyla srdečný člověk. Jedině tys mi projevovala náklonnost, jinak nikdo.“

„U mě to bylo stejné,“ povzdechla si Margie.

„Nikdy nezapomenu, jak jsi mě přijala, když babička umřela i když byl Larry proti tomu.“

Jan nikdy neměla Larryho ráda; vždycky se v jeho společnosti cítila jako outsider. Neměla kam jít, jenom k Margie. Neměli žádné příbuzné, kteří by ji mohli přijmout. Internátní škola nepadala v úvahu, na to by neměly dost peněz, a tak Margie žadonila a naléhala, až Larry povolil a souhlasil, aby Jan bydlela u nich. To uspořádání mu ovšem značně vadilo a dával to krutě najevo.

Jan nikdy neslídila, jak to v sestřině manželství chodí, a její sestra se uměla tvářit navenek velice přesvědčivě, ale Jan neoklamala. Nedalo se s nimi dvěma žít pod jednou střechou a nevnímat spodní proudy.

„Neměla jsem si ho vůbec brát,“ přiznala se jí Margie, ponořená do vzpomínek. „Připadal mi úplně jiný, než jaký ve skutečnosti byl. A brali jsme se příliš brzy. Tři týdny na tak důležité rozhodnutí zdaleka nestačí.“

Jan se zlehka dotkla Margiina ramene. „Byly jsme téměř bez prostředků a dědictví po babičce jsme už skoro utratily,“ připomněla

Jan jemně. „To tě určitě ovlivnilo. Vypadalo to, že tě Larry uživí… tedy nás.“ Sklopila pohled. „Byla jsem ve vašem manželství zdrojem velkého napětí, viď?“

„Ale ne!“ zvolala Margie. „To vůbec ne, napětí tam bylo od samého začátku. A co čekal, že udělám? Že tě vyhodím na ulici? Jsi přece moje sestra. Mám tě moc ráda.“

„Já tebe taky,“ řekla Jan a opřela se o Margiino rameno.

„Ale stejně, zdál se tak milý. Nevěděla jsem, že se rád napije a každý večer musí někam na mejdan. Před svatbou se tak vůbec nechoval.“

„Víš, Margie, všichni muži ale nejsou jako on.“

Margie se zatvářila posmutněle a toužebně. „Jak ale poznáš, jaký muž opravdu je? Dokud s ním nebudeš žít, tak těžko. Už nevěřím vlastnímu úsudku.“

Jan sestru pozorovala se znepokojením v očích. Jen málo lidí mělo tu možnost vidět Margie takovou, jaká ve skutečnosti byla, kdy se neobávala dát najevo veškerou svoji nejistotu. Jan trápilo pomyšlení, že kvůli nešťastnému manželství půjde možná Margie životem sama, zklamaná a osamělá. Jako většina zamilovaných lidí si přála, aby byl každý tak šťastný jako ona. Jak by ale mohla sestře pomoct, to nevěděla.

„Zamluvily jsme to, kvůli čemu jsi přišla,“ připomněla Margie a jako kouzlem se jí na tváři znovu objevil úsměv. „Kvůli čemu jsi byla tak rozrušená? Je nějaká šance, že by hora Rushmore změnila názor?“

Jan zamrkala. „Hora Rushmore?“

„Cannon Van Dyne.“

„Jo aha.“ Najednou měla v očích obezřetnost a tvářila se váhavě. „Na zítra večer rezervoval Andy stůl pro čtyři v restauraci Louis Dane.“

Margie se napřímila a přistoupila k oknu zataženému závěsy, záda rovná a strnulá, jako to vídaly u babičky McPhersonové. „Pro čtyři?“

Jan přikývla. „Pro tebe, mě, Andyho…“

„A koho ještě?“

Jan polkla. „Cannona Van Dynea.“

DRUHÁ KAPITOLA

Margie zvláštně zajiskřilo v zelených očích. „Tak to rozhodně nepadá v úvahu!“

„Oba jste začali špatně,“ připomněla jí Jan. „A těmi strašnými šaty jsi tomu napomohla, to dobře víš. Já jsem tě v tom nenechala, jenom mi připadalo, že když se vy dva setkáte bez nás a…“ Zakvílela. „Sama jsem to způsobila, že jsem ti neřekla, proč chci, abys do té restaurace šla, ale Margie, nemáš ani tušení, jak je důležité, aby Cannon s naším sňatkem souhlasil. Nemůžu po Andym chtít, aby se najednou přestal stýkat se svojí rodinou a vzdal se svého dědictví jenom kvůli mně. To nejde!“ Prosebně se na Margii zadívala.

„A nedokážu Cannona sama porazit. Nejsem dost silná. Ani neumím předstírat, že mám vůbec šanci nad ním vyhrát.“

„A myslíš, že já to dokážu?“ chtěla vědět Margie.

„Ty ano, protože ty se ho nebojíš,“ prohlásila Jan. „Viděla jsem, jak umíš muže okouzlit. Když zapneš ten svůj úsměv a chováš se přirozeně, slétají se k tobě jako vosy na med.“

Margie to šokovalo. „Jestli si myslíš, že budu záměrně ten buldozer vábit, aby…“

„To bych po tobě nežádala,“ skočila jí Jan rychle do řeči. „To bych ti nikdy neudělala. Ale umíš lidi přimět, aby ti naslouchali, umíš je přimět k řeči. Mohla bys Cannona přesvědčit, že nejsem tak mladá a hloupá ani tak neschopná, abych nemohla být Van Dyneová,“ prohlásila bez zábran.

„Nejsem si moc jistá, že bych si přála, aby ses jí stala,“ podotkla Margie s náznakem nechuti. „Moc dobře víš, jak se dívám na snobství a na lidi, co si o sobě myslí, že jsou něco lepšího. Nepřipadá ti, že je ostatně načase povědět Andymu o tom, jak náš táta pil? Minulost nemůžeš skrývat donekonečna.“

Jan přikývla a na chvilku se zatvářila provinile. „Já vím. Tak nějak jsem si myslela, že mu to povím v Panama City. Odkládala jsem to jenom proto, že pocházíme z tak odlišného prostředí. A Cannon si myslí, že bych se nedokázala do jejich životního stylu vpravit ani že by Andy se mnou byl šťastný.“

„S velkou pravděpodobností by se ti to podařilo," namítla Margie. „Jsi rozvážná a umíš se výtečně chovat. A s pomocí manželky svého šéfa ses naučila organizovat slavnostní večeře a podobně."

„Vidíš?" Jan se zářivě usmála. „Ty už nepochybuješ, že bych to dokázala. Stačí, když mě prodáš Cannonovi."

„Otroctví zakázal Lincoln," zdůraznila Margie.

„Margie!"

„Magnát nebude poslouchat," namítla Margie rozmrzele. „Je to zapřísáhlý šovinista s bludnými představami o velkoleposti lepší společnosti. Je tak nadutý… jen si to představ, chlap, který vyrábí dámské spodní prádlo a div nepraskne zpupností!"

Najednou jí v obličeji zahrálo a rozhihňala se. „Co kdybys Andyho přemluvila, aby štípnul soupravu spodního prádla pro moji sochu Venuše… představ si, co by tomu řekla paní Jamesová!"

Jan nedokázala potlačit smích. S Margie byla ohromná legrace, když měla takovouhle náladu. „Tak jo, zkusím to. A půjdeš s námi prosím zítra na tu večeři? Třeba se ti podaří získat pro mě pozvání do Panama City."

Margie si povzdechla. „Napadlo tě vůbec, že bych ti mohla spíš uškodit než prospět? Měla bych dostat napráskáno, že jsem v něm o sobě dnes večer zá měrně vzbudila nesprávné představy. Ani nevím, proč jsem to udělala."

Hlasitě si povzdechla a odhodila si z obličeje dlouhé, rozcuchané vlasy. „To asi dělá ten hrozný termín, už mám na dokončení knihy jenom měsíc a vůbec mi to nejde od ruky…"

Setkaly se pohledem. „Promiň, Jan, zítra večer se to pokusím napravit. Překousnu si jazyk, jestli to pomůže, opravdu. Ať tak nebo tak zařídíme, abys to pozvání do Panama City dostala!"

„Já věděla, že mě nezklameš," řekla Jan láskyplně. Znovu sestru pevně objala. „Vyjde to. Uvidíš."

Když se ale příštího večera Margie oblékala k večeři, nebyla o tom tak přesvědčená. S vážnými pochybnostmi se na sebe zadívala do zrcadla.

Oblékla si jednoduché šaty z černého sifonu s lehce svůdným špičatým výstřihem, zdobeným výšivkou. Nepoddajné černé vlasy si vyčesala vysoko na hlavě do uzlu a podél tváří nechala splývat volné pramínky. Nacvičila si vážný, usedlý výraz. Nalíčila se nenápadně a zvolila květinový, téměř nevinný parfém. Tolik se lišila od té zkušené

svůdkyně z předchozího večera, že si představovala, že ji Cannon Van Dyne možná ani nepozná.

Když Jan uviděla svoji nezkrotnou sestru, měla co dělat, aby se nerozesmála. „No to je ale rozdíl!“ řekla. „Připomínáš mi babičku McPhersonovou.“

„Však tohle je její dům. Nebo aspoň byl.“ Povzdechla si. „Něco jsem od ní nejspíš pochytila. Takhle alespoň nebudu šokovat tvého hrozného budoucího švagra.“

„Chceš se vsadit?“ usmála se Jan.

Margie si povzdechla a všimla si, jak líbezně Jan vypadá ve světlezelených úzkých šatech s barevně sladěnými doplňky. Celá zářila a bylo na ní vidět, jak je do Andyho zamilovaná. Margie měla Andyho ráda, byl upřímný a přátelský.

„Nepůjdeme dolů?“

„Asi bychom měly,“ souhlasila Jan. „Budou tady každou chvíli.“

Margie sešla se sestrou do přízemí do obývacího pokoje a nervózně se posadila na kraj pohovky.

„Uvolnila by ses?“ škádlila ji Jan. „To já bych měla být nervózní. Nikdy jsem v Cannonově přítomnosti nestrávila víc času, než stačilo na pozdravení.“

Vtom zazněl zvonek u dveří a Margie doslova nadskočila.

Jan se na ni nevěřícně zadívala. Nikdy neviděla sestru tak napjatou. „To bude dobré,“ uklidňovala ji a cestou ke dveřím se dotkla jejího strnulého ramene.

Margie se zvedla a sebrala odvahu. Nenechá se od něho vyvést z míry, usmyslela si umíněně. Nepřipustí, aby se jí dostal na kobylku.

Dolehly k ní hlasy: Andyho melodický a přátelský a druhý hlubší a drsnější.

Když Andy vešel do místnosti a za ním Cannon, sevřela v prstech kabelku. Andy byl skoro stejně vysoký jako Cannon, ale nebyl tak mohutný a svalnatý. Měl světlehnědé vlasy i oči a v jeho obličeji se odrážela síla i něžnost. Vypadal dobře, ale Jan si zřejmě myslela, že hezčí muž na světě není, pokud se dalo soudit z toho, jak uchváceně se na něho dívala. Andy ji vzal ochranitelsky kolem pasu, sklonil se a zlehka ji políbil, přestože Cannon se nesouhlasně mračil.

„Má pro tebe to pozvání přímo od matky,“ zašeptal Andy Jan, než zvedl hlavu. „Dobrý večer, Margie,“ dodal hlasitěji.

„Dobrý večer,“ hlesla Margie tiše a nervózně zaletěla pohledem ke Cannonovi. Vzal její vzhled na vědomí s pohledem, který říkal ‚to snad není pravda‘ a tlumený hovor Andyho s Jan mu zřejmě unikl.

Cannon vypadal pokud možno ještě hrozivěji než včera. Večerní oblek podtrhoval jeho mužnost, že působila až nebezpečně. Tmavá látka drahého obleku obepínala mocné svaly, které jako by se mu při každém pohybu rozehrály. Na člověka jeho velikosti se pohyboval elegantně a našlapoval lehce. Ruce měl velké a snědé a svým způsobem krásné. Měl pouze jednoduchý pečetní prsten a tenké zlaté, nepředstavitelně drahé hodinky na zápěstí porostlém chlupy. Margie blesklo hlavou, jestli má smyslné tělo celé pokryté těmi tmavými chlupy, a při tom u ní netypickém pomyšlení zadržela dech.

Cannonovy husté lesklé vlasy se zdály skoro černé. Zabodával do Margie hluboko posazené hnědé oči.

„Půjdeme?“ zeptal se stroze. „Rád bych si šel brzy lehnout.“

„Bůh uchovej, že bychom vás snad chtěly zdržovat, pane Van Dyne,“ řekla Margie sladce, vzala si šál a přehodila si ho přes ramena.

„Buďte bez obav, to se nestane,“ řekl tiše a nespouštěl z ní pohled. „Nepředstavoval jsem si vás ve viktoriánském domě, paní Silverová.“

Nadzvedla obočí. „Tuším, v jakém typu domu jste si mě představoval,“ podotkla s náznakem úsměvu. „Omlouvám se, že jsem vás pohoršila.“

„To bude chtít o hodně víc než prostředí vašeho domu, aby mě to přesvědčilo, že můj první dojem nebyl přesnější,“ odpověděl.

„Tedy, pane Van Dyne,“ zamumlala Margie a rozkmitala dlouhé řasy, „jak vy na to jdete.“

„Tak už pojďte,“ řekl a ustoupil, aby mohla vyjít ze dveří jako první, „než ztratím to málo trpělivosti, co mi ještě zbylo.“

Jan po ní vrhla znepokojený pohled, ale Margie to nepostřehla. Spěchala ze dveří, které jí Cannon přidržoval. Měla nejasný pocit, že by mu udělalo dobře, kdyby jí je pustil do obličeje.

V restauraci bylo plno, ale Cannon okamžitě upoutal pozornost vrchního číšníka, který je posadil ke stolu vedle umělého vodopádu, doplněného bujnou vegetací.

„Probůh, bažina,“ zamumlal Andy, když Cannon objednával u sklepníka.

Margie se zazubila. „Nezapomněl sis síť proti komárům?“ zašeptala.

„Možná spíš budeme potřebovat mucholapku na všelijaké brouky…“

„Chovaly byste se laskavě vy dvě děti na veřejnosti slušně?“ zeptal se Cannon odměřeně a zamračil se na ně.

„Ano, tati,“ špitla Margie stydlivě a sklopila oči.

Z Cannona dotčenost jen čišela, když mu číšník podal sklenku vína z láhve, kterou objednal. Dal si doušek a přikývl, počkal, až číšník nalije i ostatním a předloží jim jídelní lístky. Teprve potom promluvil.

„Možná si vy dva na přírodu moc nepotrpíte,“ podotkl chraplavě a Margie měla co dělat, aby nevyprskla smíchy, že nic nepochopil, „ale aspoň byste mohli ocenit, jak je ten vodopád sestrojený.“

Margie se neodvážila na Andyho pohlédnout, to by byla hotová katastrofa, a místo toho zabořila nos do jídelního lístku. „Je moc pěkný,“ přitakala s vážným obličejem. „Pokud nám zapomenou přinést vodu a sklenice, můžeme si vždycky nabrat tady.“

„Ach Margie,“ zakvílela Jan a skryla obličej v dlaních.

Andy vydal přiškrcený zvuk, rychle si přitiskl ubrousek na ústa a předstíral, že kašle.

Cannon drtil ve velkých rukou jídelní lístek. „Pokud si některý z vás objedná něco s alkoholem, jdu pryč,“ řekl Andymu a Margie. „Proboha, to už máte v hlavě jenom z vůně toho vína?“

Margie pozvedla obličej, na němž nebylo znát, co si myslí, a zamračila se na něho.

„Margie,“ vykvikla Jan, „slíbilas mi Margie přikývla a přisunula svoji sklenku ke Cannonovi. „Máš naprostou pravdu, Jan, to jsem slíbila. Dokonce se tentokrát ani nebudu brodit ve fontáně,“ dodala.

Cannon se na ni zaškaredil. „Kolik jste říkala, že vám je? Dvanáct?“ Nadzvedla obočí.

„To není fér,“ nedala se. „Tohle má být příležitost, abychom se naučili spolu vycházet.“

„To by chtělo něco víc,“ dodal kategoricky.

„Amen,“ přitakala. „Ale náhodou mám hlad, takže kdybyste mi prosím nekazil chuť k jídlu. Vynechala jsem snídani i oběd.“

„Ten psací stroj bude tvoje smrt,“ zamumlala Jan a na poslední chvíli se zarazila. Prosila Margie, aby se ještě nezmiňovala, čím si vydělává. Cannon už byl i beztoho proti její nápadné tmavovlasé sestře dost zaujatý a nebylo zapotřebí dávat mu do ruky takovou zbraň.

„Psací stroj?“ Cannon se toho slova okamžitě chytil a sarkasticky se na Margie zadíval.

Margie rychle uvažovala. „Píšu politické komentáře pro místní týdeník,“ pravila.

„A vynechala jste jídlo, protože vám to zabralo celý den?“ zeptal se podezíravě.

„Píšu ten sloupek každý týden,“ odvětila, „a mu. sím mít alespoň čtrnáct dní předstih, pro případ že bych se rozhodla utéct na Bermudy se svojí nejnovější známostí.“

„Bůh pomoz vašemu ubohému manželky zavrčel.

„Můj manžel je mrtvý, pane Van Dyne,“ řekla tiše a najednou vystřízlivěla. „Zabil se při leteckém neštěstí před pěti lety. Když dovolíte, byla bych raději abychom to nerozebírali. Je to velmi bolestné.“

Zatvářil se rozpačitě, upřel na ni dlouhý prnikavý pohled, pak sklopil znepokojivé oči na jídelní lístek.

Margie pátrala v nabízených jídlech. I když si tentokrát mohla jídlo v lepších restauracích dovolit, ceny s ní zamávaly. Neměli nic pod dvacet dolarů a nejlacinější byla kuřecí prsíčka nadívaná šunkou a sýrem. Neměla kuře ráda, ale nepřipustí, aby byla Cannonovi Van Dyneoovi zavázaná třeba jen za jídlo.

„Mám vám to přeložit?“ zeptal se Cannon s neochotnou zdvořilostí, když se dostavil číšník a zůstal stát vedle ní.

S naučenou roztomilostí se usmála. „To je od vás moc laskavé,“ řekla plaše, „ale myslím, že si s tím nějak poradím.“ Zvedla oči k číšníkovi. *„Je prends i a poule gordon bleu, s’il vous plait,“* řekla bezchybnou francouzštinou, *„des pommes de terre Louis et deux choux de Bruxelles.*[11]*’*

Číšník se na ni zářivě usmál a všechno si zapsal. *„Avec plaisir, madame,* „ odpověděl.

„Monsieur?“ obrátil se na Cannona.

Ten po Margie mrskl nasupeným pohledem a objednal si steak, pečené brambory a zeleninový salát. Mluvil sevřenou angličtinou a nepřestával na ni zakaboněně hledět, zatímco číšník se přesunul k Andymu a převzal od něho zbylé objednávky.

„To nebylo zlé,“ řekl chladně a zkoumavě si ji měřil. „Mluvíte docela dobře francouzsky. Umíte ještě další jazyky?“

„Španělsky,“ odpověděla. „Italsky. Trochu arabsky a něco málo hebrejsky. Miluju jazyky. Byla to moje vášeň, když jsem chodila na vysokou.“

„Jaký obor jste studovala?“

„Žurnalistiku. Ale studovala jsem jenom dva roky.“

Svraštil čelo. „Proč jste toho nechala?“

Obličej se jí uzavřel. „Vdala jsem se.“

Rozpačité ticho, které se rozhostilo po odchodu číšníka, se pokusila uvolnit Jan. „Margie umí skvěle vařit,“ řekla Cannonovi. „Je opravdu dobrá.“

„Vážně?“ Cannon na ni letmo pohlédl. „Co je vaše specialita?“

„Troufnu si na krocana,“ odsekla.

Něco se mu mihlo v tmavých očích. „Je mi jasné, co tím myslíte,“ zamumlal tiše. „Tak na to zapomeňte, moje milá, o to už se snažili mnohem zkušenější.“

Zelené oči jí zajiskřily. „Umím výtečně připravit muchomůrky na másle a rulík,“ dodala. „Takový jídelníček by vám nejspíš šel k duhu.“

„Margie!“ zakvílela znovu Jan.

„Nemějte starost,“ uklidňoval ji Cannon. „Vaše sestra se umí ovládat a já také.“ Tmavé oči se mu třpytily, opřel se na židli a v úhledné ruce nedbale držel vinnou sklenku. „Vyhovuje mi peprný rozhovor u večeře. Je to tak osvěžující a vzácné.“

„Nepovídejte?“ pronesla Margie sladce. „To se lidé obvykle vrhají pod stůl, když s vámi nesouhlasí?“

Naklonil hlavu. „Je to bezpečnější,“ zamručel.

„Mimochodem,“ vložil se do toho Andy a vzal věci do vlastních rukou. „Dneska navečer jsem zavolal matce a řekl jsem jí, že Jan s námi přijede do Panama City.“

Cannon nadzvedl husté obočí, jako by se podivoval Andyho sebejistému tónu. „Také mi to říkala. Sám jsem s ní mluvil a usoudil jsem, že by nakonec Janina návštěva nemusela být tak špatný nápad. Vlastně jsem naznačil, že by možná paní Silverová chtěla sestru doprovodit.“

Všichni tři se na něho překvapeně zadívali, Jan a Andy nadšeně, Margie zděšeně. „Já moc necestuji, pane Van Dyne,“ řekla nakonec tiše a narovnala záda. „A opravdu mám určité… závazky.“

„Můžeš si vzít psací stroj s sebou," přislíbila jí Jan a v očích měla prosebný pohled. Margie poznala, že sestra doufá, že neprovede nic, čím by to pokazila.

Cannon se na ni tázavě podíval. „Psací stroj máte jako nějaký nový fetiš?"

„To rozhodně ne," odpověděla Margie upjatě. „Pouze beru své povinnosti vážně. Noviny spoléhají, že jim článek dodám…"

„Potom si rozhodně vezměte psací stroj s sebou," řekl.

„Můžeš ho naučit surfovat," přišel se svou troškou Andy a zubil se od ucha k uchu.

Oplatila mu úsměv. „Ještě pořád ho učím abecedu," navázala na jeho žertování a mrkla na Jan.

„Alespoň mi slib, že budeš o tom pozvání uvažovat," žebronila Jan a Margie přikývla.

Cannon nic dalšího nepodotkl, ale pozoroval ji. Deptalo ji, jak na ni pevně a zkoumavě bez mrknutí hledí. Proti své vůli zvedla pohled a její oči jako by se chytily do pasti. Začal v ní klíčit jakýsi nejasný pocit – zbystřené nervy, chvějivé vzrušení, jaké dosud nezažila. Jako by z jeho očí do jejích proudila elektřina, takže musela pohled násilím odvrátit, protože měla pocit, že jinak shoří.

Uchopila vidličku a málem ji upustila. Jsem mnohem nervóznější, než jsem si myslela, řekla si.

Po večeři přešli přes ulici na diskotéku a tam zůstala Margie s Cannonem sama, když si Jan s Andym šli zatancovat na dunící, ohlušující hudbu.

Cannon si pevnými prsty zapálil cigaretu a upíjel kávu, kterou pro sebe a Margie objednal. Vyjímal se tady stejně nepatřičně, jako se cítila i ona. Raději by seděla vedle toho malého vodopádu, z něhož si utahovala, jen aby ho naštvala.

„Bavíte se, zlatíčko?" zeptal se posměšně.

Věnovala mu ten nejsladší úsměv.

„Stejně jako vy, pane Van Dyne," odvětila a přidala na hlase, aby ji slyšel. „Není tohle malebné místo přímo k pomilování?"

Zaškaredil se na ni a znovu se napil kávy. Zřejmě ji měl rád černou, protože ho za celý večer neviděla, že by si bral smetanu. Nepřekvapovalo ji to. Nějak se to k němu hodilo.

„Proboha, já snad ohluchnu," řekl po minutě a odstrčil šálek. Měl hlas jako herec, jako měkký temný samet, a to dokonce i když mluvil hlasitě. „Dopijte kávu a pojďme pryč."

Poslechla ho jenom proto, že ji ryčná hudba rovněž ohlušovala.

Zašel něco říct Andymu, vrátil se k ní a doprovodil ji ze dveří do vlahého nočního vzduchu. Co možná nejdříve vyprostila paži z lehkého sevření jeho pevných prstů, protože se jí nelíbilo, jaké pocity v ní vzbudil jejich dotek na holé pokožce.

„Kam jdeme?" zeptala se a zvedla k němu pohled. Byla nadprůměrně vysoká, ale musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do obličeje. Už samotný jeho zjev by odradil devět z deseti lumpů, a tak se v jeho společnosti cítila zvláštně v bezpečí.

Nadzvedl jedno obočí a s náznakem úsměvu na ni pohlédl. „Na to zapomeňte," zamumlal; mylně si vyložil její pohled jako koketní. „Na můj vkus nejste dost zaoblená."

Zaskočeně vykulila oči. „Vy, pane, se chováte nejenom urážlivě, ale přímo nesnesitelně," vyjela na něho.

„Co se stalo s tou sladkou jižanskou kráskou, kterou jsem vyzvedl u vás doma?" otázal se.

„Právě odpálila to dělo v charlestonském přístavu," rozpálila se. „A na ten sto let starý konflikt zapomeňte. Já neprohrávám."

Také mu zajiskřilo v očích. „Ani já ne."

„Vždycky musí být jednou poprvé."

Tiše se zasmál a vedl ji zpátky k velkému lincolnu. Usadil ji na místo pro spolujezdce a posadil se za volant.

„Kam pojedeme?" zeptala se znovu.

„Nikam. Řekl jsem Andymu, aby až skončí tenhle tanec, přišli za námi." Nenucené si položil paži na opěradlo sedadla a zadíval se na ni, skutečně zadíval, až jí tváře polil lehký ruměnec.

„Mám všechny vlastní zuby," řekla. „A navzdory tomu, co si myslíte, tak všechno, co vidíte, je pravé."

„Tak tohle má do dámy večera daleko," podotkl a pozoroval, jak jí blýskají oči. „Kam jste ji schovala?"

„Do svého čarodějnického pytle převleků," zamumlala. Pokrčila rameny. „Jan mi včera řekla, abych se oblékla konzervativně a pospíšila si na večeři do té restaurace. Právě jsem byla uprostřed… něco jsem dělala a nechtěla jsem se z toho vytrhnout…"

„Tak jste se rozhodla, že ji co možná nejvíc ztrapníte?" zeptal se.

„Měla jsem tušení, že pozvala vás a Andyho," přiznala Margie s ironickým úsměvem. „Kladla mi na srdce, že jste velmi konzervativní a že se musím chovat slušně."

„Konzervativní." Dlouze o tom slově podumal a na chvíli mu tvrdé rysy obličeje zvlídněly mírným úsměvem. „Vyslechl jsem na svou adresu už leccos, ale konzervativní je novinka."

„Nosíte tradičně ušité obleky a jezdíte noblesním vozem," připomněla.

„Moje protivníky to ukolébá do falešného klidu," zamručel.

Začínala si to uvědomovat. Byl znepokojující hádankou; udělala si o něm předem představu, ale to, co si o něm myslela, nějak nesedělo. „Jste nevyzpytatelný, pane Van Dyne," řekla.

„Jsem opatrný, paní Silverová," odtušil. „Kdybych se dopustil chyby, lidé přijdou o práci. Reprezentuji zájmy firmy – na veřejnosti."

Zkoumavě si prohlížela jeho neústupné rysy. „A v soukromí?" zeptala se zamyšleně.

Pootočil se na sedadle a pohlédl jí přímo do očí. „Máte ve zvyku flirtovat s cizími muži?" zeptal se, místo aby odpověděl na její otázku.

„Ve skutečnosti ne," řekla popravdě. „Okamžitě jste se tvářil nepřátelsky a nesouhlasně. Dostala jsem zlost."

„Nejste zvyklá, že s vámi lidé nesouhlasí?"

„Jenom u paní Jamesové."

Zamrkal. „Jak prosím?"

„To je naše sousedka," objasnila s uličnickým úsměvem. „Je značně prudérní, jako babička McPhersonová, která nás s Jan vychovala. Má výhrady k mojí soše nahé Venuše, která stojí za domem na zahradě."

Užasle nadzvedl obočí. „Vy ma te sochu nahé… Nepřekvapuje mě to." Zasmál se. „Tak nějak to zapadá do představy, kterou si o vás začínám utvářet."

Ta představa musela být naprosto nesprávná, ale nehodlala to rozebírat. Jen ať si o ní myslí, že na sebe upozorňuje, že je drzá a smyslná. Muž jako on se od ní bude aspoň držet dál.

„Prodáváte hodně… spodního prádla?"

Poposedl si dozadu a narovnal se. Šel z něho strach, chladně uvažoval a vyhlížel mírně pobaveně. „Raději tohle téma dál nerozvádějte, zlatíčko, jinak se vám může vymknout z ruky. Jsem o

dobrých čtrnáct let starší než vy a klidně se vsadím, že mám o hodně víc odžito než vy.“

„Já se nenechám snadno zastrašit,“ odpověděla.

„To rád věřím. Ve skutečnosti jste tím mnohem zajímavější, než jsem si zpočátku myslel. Rovnoprávnost žen je dnes velká móda, já ale bytostně nesnáším, aby mě uháněly a podlézaly mi.“

Dlouho si prohlížela jeho nesmiřitelný obličej. „Takže vás uhánějí?“ zeptala se vážně. „To proto, že jste bohatý a mocný a některé ženy by udělaly všechno, jen aby se mohly stát součástí vašeho světa.“

Zatvářil se, jako by ho překvapila a on nebyl na překvapení zvyklý. „Ano,“ odpověděl.

„To proto se za vás vdala vaše žena?“ zeptala se tiše.

V očích mu nebezpečně zablesklo. „O téhle věci se nevybavuji.“

„Omlouvám se, nechtěla jsem slídit. Sama si dost potrpím na soukromí,“ přiznala a překvapilo ji, jak snadno se s ním hovoří.

Zamračeně ji plnou minutu pozoroval. Byla v jeho společnosti celá nesvá, rozrušená. Nepamatovala se, že by na ni někdy nějaký muž tak intenzivně působil.

„Je to hotová záhada,“ prohodil roztržitě. „Vymykáte se obvyklému typu.“

„Typu žen, které žadoní, abyste si je vzal do postele?“ nadhodila. „Nebo jste měl na mysli jiný typ?“

„Pokud jste mě tím chtěla šokovat, tak se to minulo účinkem,“ řekl tiše. „Proč jste v mojí společnosti tak nastražená?“

Nelíbilo se jí, jaký směr začíná hovor nabírat. „Dámy se stejně o takových věcech nebaví,“ pronesla s typickým jižanským přízvukem.

„Ále, už toho nechte, Margie,“ zavrčel. „Už mám toho předstírání dost. Stačilo to.“

V očích jí zaplálo. „Já vás mám už taky dost, vážený pane. Nemám ráda, aby mě někdo rozebral na kousky a analyzoval! A váš přízvuk mě otravuje stejně jako vás ten můj, vy jeden rozkazovačný náfuko!“

Rozchechtal se.

„Uleví se vám, když vám řeknu, že moje babička se narodila a vyrostla v Charlestonu?“

„Moc ne,“ odpověděla.

Tuhle bitvu slov začínala prohrávat, což jí vadilo. Nebyl takový, jak očekávala.

„Co se děje, zlatíčko? Vzdala jste snahu mě okouzlit?“

Mrskla po něm pohledem. „To by se mi spíš podařilo okouzlit turín," neodpustila si.

Zdušené se hrdelně zasmál. „To možná ano." Najednou mu ruka vystřelila, popadl ji za rameno a přitáhl si ji tak blízko, že ucítila těžkou vůni jeho kolín ské. Zaklonil hlavu a zpupně na ni pohlédl. „Ať se vám to líbí, nebo ne, do Panama City pojedete. Jestli mě znovu zkusíte roztomile svádět, tak uděláte dobře, když si zapamatujete jedno: Byl jsem ženatý a v ženách se vyznám. Zvláště v posteli. A nejsem něžný milenec, Margie."

Doslova zalapala po dechu, co že to právě naznačil. „To mě vůbec nezajímá," řekla nepřesvědčivě.

„Ženy jako vy dobře znám," pokračoval neochvějně a neoblomně jí hleděl do očí. „Bez zábran koketujete, ale při prvním náznaku, že by z toho mohlo něco být, se seberete a utečete. Chvíli mi trvalo, než jsem vás prokoukl, ale už je mi to jasné, a tak uděláte dobře, když si budete dávat pozor. Zkuste na mě něco v Panama City, a vezmu si vás hned na místě, kdyby to mělo být na pláži."

Pocítila jeho výhrůžku v celém těle. Pustil ji, posadil se jako předtím a zapálil si další cigaretu s takovým klidem, jako by byl zrovna na procházce. „A aby bylo jasno, celé to vaše pletichaření vaší sestře nepomůže. Neexistuje, opakuji – neexistuje, že bych dal k tomu sňatku souhlas," prohlásil a přivřené tmavé oči mu zajiskřily.

„Proč nás potom zvete do Panama City? Abyste se pocvičil?"

„Mám k tomu svoje důvody," řekl záhadně.

„Ani nedáte Jan příležitost, aby ukázala, co v ní je," vyčetla mu.

„To se neodvážím," odpověděl ostře. „Znám překážky, vy ne. Váš způsob života a ten můj se od sebe liší jako New York od bažiny."

„Vy jeden zatracený Yankee!" rozsoptila se. Byla ve svém hněvu krásná, oči jí planuly, tváře hořely a vlasy se jí uvolnily a rozlily po ramenou.

„Takže už žádné servítky, Silverová?" popichoval ji a potáhl z cigarety.

„Ne že bych chtěla, aby se sestra provdala do rodiny, kde se narodil syn, jako jste vy," rozkřikla se. „To bych radši, aby umřela jako stará panna."

Vypadal, že se snad udusí, jak se snažil se nerozchechtat. Ďábel, pomyslela si zuřivě, přímo z pekla.

„Uklidněte se, zlatíčko."

Měla sto chutí se na něho vrhnout. Chtěla do něho zabušit pěstmi. Poprvé v životě zažila takový fyzický vztek.

Také to poznal. V očích mu pobaveně jiskřilo.

„Chci domů," procedila se zaťatými zuby, odtrhla od něho pohled a mračila se na opuštěné parkoviště. Pocítila, jak jí dlouhé řasy vlhnou slzami, a nenáviděla ho za to, že ji dokázal rozplakat.

„Vzdáváte se?" zaryl si do ní.

Dlouze, roztřeseně se nadechla.

A pak udělal něco neuvěřitelného, odložil cigaretu do popelníku a přitáhl si ji do náruče. Ohromeně ztuhla, ale vzal ji na klín a začal ji pomalu, jemně kolébat. Pozvolna uvolňovala svaly, až pocítila, jak se mu ňadry tiskne na teplou, pevnou hruď.

„Do Panama City… nepojedu," vydechla. Věděla, že Jan potřebuje její oporu, ale měla z něho příliš velký strach, aby to riskla.

„Ale ano, pojedete," řekl jí něžně přímo do ucha, takže pocítila na pokožce jeho vlahý dech. „Pojedete, protože chci, abyste jela… a v hloubi duše to chcete také," zašeptal temně.

Opřela se do jeho hrudi a zpanikařila, když ji hned nepustil.

„Ne, to ne!" vyhrkla prosebně. Opřela se do něho s větší silou a oči se jí rozšířily. „Tohle už, prosím, nikdy nedělejte…"

Okamžitě ji pustil a pozoroval, jak se snaží uklidnit.

„Je to kvůli mně, nebo jste taková se všemi muži?" zeptal se tiše.

„Nesnesu, abych byla zahnaná do kouta nebo aby mě někdo proti mé vůli držel," přiznala. „Děsí mě to."

Vyhlédl čelním sklem a uviděl, jak se k nim ruku v ruce loudají Jan a Andy, a v duchu šťavnatě zaklel.

„Jednoho dne," pohrozil jí tiše, „mi povíte, proč tomu tak je."

„Na to nesázejte," doporučila mu. Znovu se v ní vzmáhala zlost a spolu s tím se začala uklidňovat. „Jestli pojedu do Panama City, počítám s tím, že se vám budu vyhýbat."

Nebezpečně se usmál. „Pojedete, na to vemte jed," ujistil ji. „Kdybych vás tam měl vlastnoručně odnést."

„Tomu se říká únos," oznámila mu. „Je to nezákonné."

„Stanovuji svá vlastní pravidla. Copak jste to ještě nepochopila?" zeptal se s neuvěřitelnou domýšlivostí. „Co chci, to vždycky dostanu."

„Tentokrát ne," prohlásila.

„Zvláště tentokrát," odpověděl. V tichu vozu na ni upřel hnědé oči a na chvíli v jejich tajemných hlubinách zmizel celý svět. Nedokázala v tu chvíli vnímat nic jiného než tohoto fascinujícího muže.

Pohled mu oplácela a měla pocit, jako by se její holé pokožky dotýkaly lehounké prsty. Čas jako by se zastavil, zatímco bojovala proti přitažlivosti, jakou nikdy předtím nepocítila. Vůbec neodpovídal představě, kterou si o něm v mysli utvořila. Byl to bandita, pirát, kterému chyběla jenom páska přes oko. Představoval největší nebezpečí, jakému kdy čelila. Chtěla vystoupit z vozu a utéct, ale zároveň, a to bylo silnější, ji mátla zvědavost na něho, která v ní pozvolna klíčila.

Natáhl prst a zlehka se dotkl jejích vykrojených rtů. Byl to dotek jako šepot, neuvěřitelně smyslný, když jen maličko zajel mezi její rty na její perlově bílé zuby.

Tiše vyjekla a odtáhla se od něho.

Výsměšně zkřivil široká, smyslná ústa. „Řekněte mi, že jedete do Panama City, Margie," zamumlal, když se mladý pár přiblížil k vozu. „Nebo Andymu zakážu vzít s sebou vaši sestru."

„To byste udělal?" vyčetla mu.

„Hned teď na místě. Tak ano, nebo ne? Čekám!"

„Ano," zaúpěla.

Andy otevřel dveře a s Jan nastoupili na zadní sedadlo. Usmívali se a zářili štěstím.

„Tak kam teď, brácho?" zasmál se Andy.

„Domů," řekl Cannon a nastartoval.

O pár minut později zastavil s lincolnem před Margiiným a Janiným domem a vypnul motor. Když došli ke dveřím, obrátil se k Margie, zatímco opodál si dlouze dávali dobrou noc Andy s Jan.

„Vyzvednu vás obě v pátek ráno v šest," řekl tiše.

„Stačí, když mi dáte číslo letu a řeknete mi, kterou leteckou společností…" zaváhala. Z duše nenáviděla strach, který jí naháněl.

„Číslo letu?" Chladně se usmál. „Mám vlastní tryskáč, zlatíčko. Poletíte se mnou."

Poznala, že zbledla; cítila, jak se jí z obličeje stahuje krev. „Raději bych…"

„Pilotuju letadlo dvacet let." V jinak netrpělivém hlasu se mu ozval něžný tón. „Můžete se spolehnout, že nijak neriskuji, když jsou na

mně závislé životy jiných lidí.“ Zkoumavě se na ni zadíval. „Neletěla jste malým letadlem od té nehody, při níž zahynul váš manžel?“

Upírala pohled na jeho černého motýlka. „Ne.“

„Postarám se o vás,“ řekl zvláštním, měkkým tónem, takže mu bezděčně pohlédla do očí. Znovu ji polapila do sítě jejich hnědá hlubina a tělem se jí rozlil nebezpečně slastný pocit.

„Jedete se mnou,“ zamumlal tiše.

Pokusila se odpovědět, ale nedostávalo se jí dechu. Hypnotizoval ji, byl…

„Nemám na vybranou… že?“ zašeptala roztřeseně.

„Ne,“ zamumlal zamyšleně. Pohledem sklouzl na její hebké, pootevřené rty. „Neprahl jsem tolik po ženských ústech od divokých dnů mládí,“ řekl tak, aby ho slyšela jenom ona.

„Na to bych si nevsadila.“ Snažila se to zlehčit, ale srdce jí bušilo jako poděšenému králíkovi.

„Že ne?“ Udělal k ní krok a oči se jí rozšířily obavami. Už pocítila jeho sílu a naháněla jí strach. Nechtěla zjistit, jestli ta smyslná, možná i trochu krutá ústa jsou tak zkušená, jak vypadala.

„Byl byste drsný,“ vyhrkla bez rozmyslu. Nedokázala uvažovat.

V očích mu zablýsklo, leskly se mu stejně divoce jako jí. „Ano, to bych byl,“ zamumlal zdušené. „A vy byste se se mnou prala jako divoká kočka, že mám pravdu?“

Pomalu přikývla. Nedokázala přetrhnout tu stříbrnou nit, která je k sobě poutala. „Zuby nehty.“

„Prvních pár minut,“ opravil ji a troufale jí pomalu sjel pohledem po těle, potom jí opět pohlédl do očí. „Ale potom…“

Odkašlala si.

„V pátek mám schůzku…“

„Zrušte ji,“ řekl stroze. „Myslel jsem to vážně. Jestli couvnete, nepojede ani Jan.“

Zmateně, nejisté mu pátrala v tmavých očích. „Budete mi aspoň naslouchat, když pojedu?“

„Ano,“ odpověděl a věděla, že na to může spolehnout.

„Potom pojedu.“

Trochu vystrčil bradu. „Neslibuju víc, než můžu splnit, Margie.“

„To mě ani nenapadlo,“ odtušila s úsměvem.

Znovu si ji důkladně prohlédl a utkvěl pohledem na živůtku jejích šatů. „Možná jsem se v jednom mýlil,“ podotkl tlumeně.

„V čem?“

„V té vycpávané podprsence,“ zašeptal. Stiskla zuby a měla co dělat, aby mu jednu nevrazila, ale zrudla; tomu nedokázala zabránit. „Jste ohavný!“ zasyčela.

„Spravedlivé rozhořčení?“ zeptal se posměšně. „Dotčená cudnost? Myslel jsem, že jste svobodomyslná žena.“

„S vámi si připadám, jako by mi bylo třináct,“ vyjela na něho a vzápětí jí bylo, jako by dostala ránu, že něco takového tomuto muži přiznala.

„Vážně?“ dělal si z ní legraci.

„Dobrou noc, pane Van Dyne,“ řekla zdušené a otočila se ke dveřím.

„Polibek na rozloučenou nebude?“ zeptal se nestydatě.

„Zkuste to, a kousnu vás,“ zavrčela.

Nadzvedl husté obočí. Koutek ukázněných úst se mu zvlnil. „Neobyčejně lákavé pomyšlení. Kam byste mě kousla?“

Věděla, kdy prohrála. Bez dalšího slova nechala ty tři stát venku na schodech a vešla do domu.

TŘETÍ KAPITOLA

„To by se mi tak chtělo, ho líbat," zamumlala Margie cestou do schodů, a nevnímala pobavenou Jan, která šla za ní.

„Pokusil se?" zajímalo Jan.

Její otázku Margie ignorovala. „Je neomalený a panovačný a jedním slovem nesnesitelný," postěžovala si. „A já se musela nejspíš zbláznit, že jsem na ten výlet přistoupila."

„Pěkně si to užiješ," přislíbila jí sestra. „A uděláš mi tu vůbec největší laskavost."

Margie to obměkčilo, ve dveřích svého pokoje se obrátila a na sestru se usmála. „Jsem prostě měkkota, a ty to víš." Zasmála se. „Snad přijdu na to, jak se tomu parnímu válci vyhnout, když na tom zapracuju. Přibalím si psací stroj, čímž budu mít důvod zůstávat ve svém pokoji a psát jako divá, protože mám termín."

Jan se zatvářila provinile. „Nevadí ti, že nemůžeš svůj slavný pseudonym prozradit, viď že ne?" zeptala se nejisté. „Nechtěla bych to po tobě, kdybych k tomu neměla dobrý důvod, a víš přece, že jsem hrozně moc pyšná na to, čeho jsi dosáhla. Jsi talentovaná… slavná… to jenom, že Cannon je tak příšerně konzervativní."

„Nevadí mi to," odpověděla Margie. „Bude příjemné být pro změnu bezvýznamná osoba. Když jsem se živila jako reportérka, byla jsem pro veřejnost kamera a zápisník. A teď jsem přebal knihy. Někteří lidé si prostě neuvědomují, že pod tím pozlátkem jsem jenom průměrný člověk, který dělá práci, kterou má rád. Nejsem nijak výjimečná."

„Ale ano, jsi," namítla Jan a objala ji. „Jsi mimořádná."

Margie se zdušené zasmála. „Cannon si to nemyslí," řekla suše. „V té restauraci jsem myslela, že mě a Andyho vykáže z místnosti."

Jan se zasmála s ní.

„Andy je samá legrace a rád provokuje. Dokonce i Cannona."

„Když už mluvíme o konvencích," zamumlala Margie, „myslím, že zjistíš, že Andyho velkolepý bratr není zdaleka takový kožený panák, jak se zdá.

Sám mi řekl, že jeho škrobené vystupování je záměrné, aby lidi zmátl."

„A ty mu věříš?"

Margie se zatvářila trochu znepokojeně. „Ano," řekla tiše. „Je… nevypočitatelný. Dneska večer jsem opravdu pochopila, co se myslí tím, když se řekne tahat tygra za ocas."

„Ale nemáš z něho strach, viď že ne?"

„Já?" Margie se napřímila jako uražená princezna a rozmáchle si přehodila šál přes jedno rameno, „ještě poznáš, že si umím držet muže od těla jako nikdo druhý Když dojde na sebeobranu, hned tak někdo se mi nevyrovná. Porazím je na souši, porazím je na moři, porazím je… kam jdeš?"

„Dobrou noc," zavolala Jan přes rameno a mířila do svého pokoje.

„Ale právě jsem se dostával k tomu nejlepšímu!" zvolala Margie teatrálně.

„Použij to do knihy přečtu si to," slíbila Jan a rychle za sebou zavřela dveře.

Margie se obrátila a se samolibým úsměvem vešla do svého pokoje.

Trvalo ale dlouho, než usnula. Když se jí to konečně podařilo a začaly se jí zdát sny, nebylo v nich místa pro nikoho jiného než pro Cannona Van Dynea. S úlekem se posadila na posteli, tělo rozpálené, a přerývaně oddechovala. Rty se jí chvěly vzrušením, stejně jako když jí je rozevřel prstem, když je tím pohlazením jako vánek dráždil.

Možná vypadá jako usedlý byznysmen, ale moc dobře ví, jak jít na ženu. Vsadila by se, že by se toho našlo jen velmi málo, co Cannon o ženách a o tom, jak reagují na doteky, neví. A to ji zneklidňovalo. Mohla by být proti tak zkušenému a mužnému muži bezbranná a nepřála si, by nad ní měl převahu. Když se jí dotkl, vnímala, jak se jí divoce zrychluje tep. Nesnesla pomyšlení, že by nad ní měl sebemenší moc.

Až přijedou do Panama City, bude se od něho držet v bezpečné vzdálenosti. To bude její jediná naděje. Nemůže riskovat, aby se zapletla s dalším Larrym. Svoboda jí příliš zachutnala.

V pátek ráno si Margie oblékla nenápadný bílý plátěný kostým se světle zelenou halenkou. Když uviděla Jan v letních šatech na ramínka, rozesmála se.

„Teď si připadám příliš nastrojená," zakvílela Margie. „A Andy určitě přijde v šortkách, co?"

„U Andyho těžko říct," usmála se Jan. „Tobě to ale moc sluší."

„Však tobě také. Pojď ještě všechno znovu zkontrolujeme a zamkneme." Připravily dům na svoji čtrnáctidenní nepřítomnost, Margie zrušila schůzky, dala vědět Janinu šéfovi a poprosila paní Jamesovou, aby se občas podívala, jestli je s domem všechno v pořádku, a vybírala jim poštu.

Právě prošly horní patro a vracely se po schodech dolů, když na příjezdové cestě zastavoval vůz. Margie se rozbušilo srdce. Přihladila si uvolněný pramen vlasů rukou téměř rozechvělou očekáváním. Jistě ji zneklidňuje pomyšlení na let, ne Cannon!

„Jsou tady!" zasmála se Jan a rozběhla se ke dveřím. Margie si nevybavovala, že by někdy předtím byla Jan tak plná života, tak rozesmátá. Vidět ji takovou stálo za jakoukoliv oběť.

Jan prudce otevřela dveře a stál tam Andy v bermudách, obyčejném světlehnědém tričku, ponožkách a teniskách. Sklonil se a něžně, beze spěchu Jan políbil, potom teprve se pozdravil s Margie.

„Říkala jsem ti, že jsem oblečená moc slavnostně," povzdechla si Margie.

„Vypadáš velice elegantně," poznamenal Andy.

Zaujala vyzývavý postoj. „Běž zavolat do *Vogue*, že jsem připravená a ochotná nechat se vyfotografovat na obálku."

Jan s Andym se zasmáli, ale vtom se ve dveřích objevil Cannon, což všemu veselí učinilo přítrž. Vypadal k smrti unavený a bez nálady.

Měl na sobě oblek safari, který by na jiném muži vypadal snobsky. Avšak Margie si ho dokázala představit jako Velkého bílého lovce v khaki se suitou nosičů za zády a s puškou přes rameno. Vyzařoval z něho smysl pro dobrodružství a riziko.

„Zastavíme se cestou v Capetownu?" Margie nedokázala odolat, musela se zeptat, když Andy popadl kufry a vyšel s Jan ze dveří.

Cannon se na ni zadíval a oči mu žhnuly jakousi prudkou emocí.

„Za tři hodiny a po čtyřech šálcích kávy bych se tomu mohl třeba i zasmát," odpověděl, „ale momentálně chci jenom vyrazit."

„Chraň pámbu! Nikdy bych nepřipustila, aby se o mně říkalo, že stojím v cestě zaměstnanému člověku!" pronesla unyle a popadla kabelku.

Nepohnul se, jak očekávala, takže když se prudce otočila, vrazila se slyšitelným heknutím do jeho velkého, pevného těla.

Přidržel ji za ramena a podíval se na ni takovým pohledem, že zčervenala.

„Tak už dost té komedie," řekl tiše. „A budeme si tykat. Buď sama sebou, alespoň když jsi se mnou."

Nemohla pořádně popadnout dech. Způsobil, že se cítila divně připadala si mladá a nervózní. „Nic nepředstírám," vypravila ze sebe roztřeseně.

Sevřel jí ramena pevněji a ona bezděčně strnula. „Porcelán," zamumlal. „Stejně krásná a po všech stránkách stejně křehká. Tak podívej, zlatíčko, byl jsem vzhůru půlku noci a projednával fúzi. Sotva se držím na nohou. Pojďme."

„Určitě můžeš pilotovat?" zeptala se s obavami.

„Ne, nemůžu," připustil překvapivě. „Proto jsem nechal poslat pro svého pilota, aby nás do Panama City dopravil. Musíš cestou vyřídit ještě nějaké telefony a ani já nedokážu mluvit a při tom řídit letadlo."

Kráčela za ním a div nemusela běžet, aby s ním udržela krok.

„Jan, vzalas můj psací stroj?" zavolala na sestru a vytrhla ji z příjemného rozhovoru s Andym.

„Spolehni se. Je v kufru spolu s našimi zavazadly."

„Potřebuješ dělat dojem na lidi, že jsi tvrdě pracující spisovatelka?" zeptal se Cannon, na tváři ten posměšný úsměv, který ji dohánět k zuřivosti.

„Jak už jsem říkala. Ráda si napíšu pár článků do zásoby." Když jí otevíral dvířka vozu, zvedla k němu Pohled. „Hleďme, hleďme, kdo to vtipkuje o tvrdé Práci. Zpomalíš někdy?"

„V posteli," připustil.

Zrudla a rychle odvrátila pohled. Uvědomovala si, jak se jí zrychlil pulz.

Hrdelně se zasmál. „Tvoje myšlenky se ubírají pozoruhodnou cestou. Chtěl jsem tím říct, že to opravdu spím."

Neklidně se zavrtěla. „Na výlet se udělal překrásný den!“ zašvitořila.

Letní sídlo Van Dyneů stálo jen pár mil od Panama City na Floridě. Bylo obehnané vysokou bílou kamennou zdí s železnou tepanou bránou, od níž se táhla dlouhá dlážděná příjezdová cesta lemovaná palmami a rozkvetlými ibišky. Samotný dům byl rovněž z kamene, byl prostorný, měl úctyhodné mahagonové dveře a stáčející se schodiště s mahagonovým zábradlím. Zařízení haly dlážděné kamennými dlaždicemi bylo ve stylu luxusního přímořského letoviska. Zbytek domu byl elegantně zařízený a vybavený koberci, na velkých oknech byly těžké závěsy, na policích a stolcích stála spousta nákladných drobných uměleckých předmětů, za něž by většina žen dala nevím co.

Do tohoto prostředí zapadala Victorine Van Dyneová dokonale. Byla jako zařízení jejího letního sídla elegantní, úctyhodná a okouzlující. Podobala se oběma svým synům. Měla tmavohnědé oči jako Cannon, ale obličej upřímný a přátelský jako Andy. Byla droboučká, měla křehké kosti a obličej, který jako by nestárl, jí lemovaly krátké nadýchané stříbrné vlasy.

„O vás obou jsem toho od svých synů už tolik slyšela,“ řekla Victorine a v očích jí zajiskřilo. „Ale od každého něco jiného, jak jistě chápete,“ dodala rozmarně. „Od Cannona jsem se toho až do začátku tohoto týdne nedozvěděla dohromady nic, ale potom mi z toho šla hlava kolem. Teď mám ale velkou radost, že vás obě poznávám.“

Cannon je představil a Jan tu drobnou ženičku impulzivně objala. Victorine její objetí s náznakem rezervovanosti opětovala. Zajímala ji hlavně Margie, na tu byla zvědavá.

Margie se neuličnicky usmála. „Navzdory tomu, co jste se o mně jistě doslechla, nejsem příslušnice nejstaršího řemesla na světě.“

Victorine se na ni zářivě usmála. „Právě jsem se chtěla zeptat, jak se vám líbí vaše práce.“ Zasmála se. „Asi bych se měla nejdříve zeptat, co děláte.“

„Sedí doma a připravuje sousedům různá šokující překvapení,“ prohodil Cannon přes rameno a mizel přitom po schodech do patra s několika kufry v rukou. Jan s Andym kráčeli za ním a měli co dělat, aby se nerozchechtali.

Když zůstaly samy, zeptala se Victorine: „Asi byste mi mohla povědět, co se děje?“

Margie před ní nic netajila a nijak se nešetřila. Pověděla jí všechno popravdě. „Jedno vedlo k druhému a po našem prvním setkání nabyl přesvědčení, že jsem lehká holka. Po druhém setkání měl chuť zavřít mě do ústavu, teď by mě nejraději zašlápl jako obtížný hmyz," dodala.

„Pozor, děvče," varovala ji Victorine se smíchem. „Ještě nikdy k nikomu nepojal na první pohled tak prudký odpor. Mohlo by to být znamení."

„Bylo by proti tomu nějaké zaříkadlo?" zažertovala Margie.

Victorine si ji pozorně prohlížela. „Cannon říkal, že jste vdova."

„Ano, to jsem." Sklopila oči. „Manžel zemřel před pěti lety při leteckém neštěstí."

„Ztratila jsem manžela také asi v té době," povzdechla si Victorien. „Byla to zničující ztráta nejen pro mě, ale hlavně pro Cannona, neboť převzal veškerou zodpovědnost za firmu. Andrew samozřejmě pomáhá, ale firmu představuje Cannon."

„Je pod tlakem," podotkla Margie.

„Pod velkým tlakem, a nešetří se. Nějak během té doby se můj starší syn přestal radovat ze života. Ztratil také svůj smysl pro humor. Pak přišlo složité manželství a ještě složitější rozvod. Bylo požehnání, že neměli děti."

Pohlédla na Margie. „Vy máte…?"

„Ne," řekla stroze, mnohem odměřeněji, než měla v úmyslu.

Victorine jí položila křehkou ruku na paži. „Vaše manželství nebylo šťastné?" zeptala se tiše.

Margie zavrtěla hlavou a na okamžik jí sklouzla maska z obličeje.

Victorine v tom prchavém okamžiku nezůstalo nic skryto. Odvrátila se. „Pojďte, posadíme se a trochu se seznámíme. Mám anginu pectoris, a tak je pro mě obtížné se příliš pohybovat, i když se snažím." Na okamžik vypadala rozhněvaně. „Víte, jsem až nesnesitelně chráněná. Cannon chce po zaměstnancích, aby mě špehovali, jestli se nepřepínám."

Margie se rozzářily oči. „Co že dělá?"

Victorine se zamračila a posadila se vedle Margie na pohovku.

„Nechává mě špehovat, a když dělám něco, co mi °n a ten hlupák doktor zakázali, tak zuří."

„Vidím, že máte dost trápení," podotkla Margie. „Už jenom s ním žít musí být velká zátěž."

Victorine se usmála. S touhle mladou ženou bude zábava. A měla zvláštní pocit, že by Cannon nakonec mohl tenhle její názor sdílet.

Dny líně ubíhaly. Cannon se obvykle věnoval různým obchodním jednáním. Jan s Margie se zabydlely, užívaly si slunce a písečné pláže, povídaly si s Victorine, dívaly se na televizi a vychutnávaly si francouzskou kuchyni.

Takové volno Margie už dávno potřebovala a najednou zjistila, že se začíná uvolňovat, brát věci s nadhledem. Pracovala na knize volným tempem, zpravidla brzy zrána, aby to nijak nenarušovalo chod domácnosti.

Neustále ovšem vnímala Cannonův zkoumavý pohled, když byl doma. Pozoroval ji, jako kočka pozoruje svoji kořist, přivřenýma očima bez mrknutí, a ten pohled ji znervózňoval.

„Díváš se, jestli nemám bradavice?“ zeptala se ho třetího dne, když na terase před domem čekali na ostatní, až se dostaví k večeři.

„Objevil bych nějakou?“ zeptal se lenivě a opřel se v křesle, které zřejmě patřilo jenom jemu.

„Ne tam, kde je to vidět,“ řekla přemítavě.

„Tak to mě zaujalo,“ odpověděl a bezostyšně po ní klouzal pomalým pohledem. Měla na sobě krátké bílé šaty na ramínka a najednou jí bylo, jako by ji pohladil po těle.

Ráda by v něm vzbudila podobný smyslný pocit, ale to by se neodvážila. Měl na sobě do poloviny rozepnutou modrou hedvábnou košili a bílé kalhoty a vypadal jako filmová hvězda.

„Zítra mám pozvané hosty na večeři, budeme projednávat nějaké obchody,“ řekl najednou a odmlčel se. Zapálil si cigaretu, potáhl z ní a pak teprve pokračoval: „Ocenil bych, kdyby ses nehoupala na lustru a neoblékla si šaty s volnými zády.“

„Já žádné šaty s volnými zády nemám,“ sdělila mu.

Zvlnil koutek úst. „Ani kvůli tomu, abys vyvedla z míry paní Jamesovou?“ zažertoval.

„Někde si musím stanovit hranici,“ řekla na svoji obranu.

Pozoroval, jak žmoulá lehounkou látku šatů. „Líbí se mi, když máš takhle rozpuštěné vlasy,“ podotkl a klouzal pohledem po jejích dlouhých, půvabně rozčechraných vlasech. „Je to sexy.“

Zčervenala a vyskočila.

„Neměli bychom jít dovnitř?“ zeptala se.

Také se zvedl, beze spěchu, nebezpečně, a vykročil k nijako panter, elegantním lehkým krokem, který pro něho byl tak typický.

„Máš ze mě strach,“ řekl, když k ní došel. „Proč?“

Ustoupila před ním, nervózně se zasmála a pokrčila rameny.

„Nemám strach, jenom jsem obezřelá. Někdy jsem z tebe na rozpacích.“

„Vážně?“ odtušil přemýšlivě a shlížel na ni. „To je zajímavá reakce.“

„

Zaškaredila se na něho. „Myslela jsem, že máš dneska večer někde jednání.“

Hrdelně se zasmál. „Pokoušíš se mě zbavit, Margie? Ano, opravdu mám schůzku, ale až po večeři.“

„Práce ti zřejmě zabírá většinu života,“ poznamenala tiše.

Přikývl a zvedl si cigaretu k širokým, výrazným ústům. Pozoroval ji a hodnotil, a to ji připravovalo o jistotu. „Práce je univerzální všelék, Margie,“ odvětil.

„A ty takový všelék potřebuješ?“ vyhrkla.

Pátral jí v rozšířených očích. „Ty ne?“ zeptal se. „Spoustu času trávíš u psacího stroje, velkou spoustu času na někoho, kdo občas napíše článek do novin. Je to nějaká kompenzace?“

„Za co kompenzace?“ zeptala se a bojoval s nutkáním dát se na útěk.

„Za milence,“ řekl bez obalu a posměšně se usmál, když jí na očích poznal, jak jí to vyrazilo dech.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Zadívala se do jeho rozesmátých tmavých očí a na okamžik se jí zastavil dech.

„Žádného milence nechci," řekla chladně.

„To jsi dala jasně najevo. Ale potřebuješ ho," prohlásil nestydatě. „Vypadáš jako žena, které se léta nikdo nedotkl. Ani ji nepohladil," zamumlal a přejel jí prsty po tváři.

Prudce před ním ucukla, oči se jí rozšířily, rty rozevřely. „Nesahej na mě…!" varovala ho.

Zvedl tmavou hlavu, přivřenýma očima si ji zkoumavě prohlížel a kouř z jeho cigarety mezi nimi vytvářel kouřovou clonu. „Nemáš ráda, aby se tě někdo dotýkal?" zeptal se. „To jenom potvrzuje, co jsem říkal. Jak je to dlouho, kdy tě nějaký muž políbil? Pořádně, vášnivě políbil?"

Měla pocit, že se dusí. „Sex není všechno," vypravila ze sebe.

„Promluvila jeptiška," pravil.

„Vy muži na nic jiného nemyslíte," vyjela na něho. „Co se staráš o to, co žena potřebuje, nebo nepotřebuje?"

„Co ty můžeš vědět, co žena potřebuje?" provokoval ji. Klouzal pohledem po jejím napjatém těle. „Řekni mi jedno, Silverová. Opravdu tvůj manžel zemřel při leteckém neštěstí, nebo zmrzl v tvojí posteli?"

Automaticky zvedla ruku, byla to bezděčná reakce, čin, který vyprovokovala její vznětlivost. Byl ale rychlý. Železným stiskem ji popadl za zápěstí a zadržel její prsty jen pár centimetrů od své opálené tváře.

„Ještě jednou na mě zkus vztáhnout ruku, ty jedna divoká kočko, a já tě hodím na zem a dám ti takovou lekci vášně, žes něco podobného nezažila," pohrozil jí tiše.

„Co ty můžeš vědět o vášni, ty jeden chodící stroji na vydělávání peněz?" osopila se na něho, vlasy jí divoce vlály, jak se mu chtěla vytrhnout, obličej oživlý a neskutečně krásný.

Tiše se zasmál. Paže mu vystřelila, popadl ji a přitáhl ke svému pevnému tělu a bez námahy ji tak držel.

Zvedla k němu poděšené oči a začala se bránit ještě usilovněji. V obličeji se jí zračila zlá předtucha, kterou pociťovala.

„Čert tě vem!" vyrazila ze sebe zadýchaně a snažila se ho kopnout do holeně.

„Konečně skutečná žena," zamumlal, „pod tou fasádou."

Opřela se do jeho mocné hrudi a její ruce přišly do kontaktu s jeho svaly, porostlými kudrnatými, pružnými chlupy. Při tom nezvyklém doteku zkameněla.

Vždycky se vyhýbala tomu, aby se Larryho dotýkala. Ale dotýkat se Cannona bylo příjemné, a proto odtáhla prsty, jako by se spálila.

Popadl do hrsti její hedvábné vlasy a držel její hlavu tak, jak potřeboval. Když s ním zápasila, oči mu ztmavly, takže je teď měl skoro černé a nebylo v nich ani stopy po úsměvu. Upřel pohled na její hebké pootevřené rty a chřípí se mu zachvěla.

„Pusť mě, Cannone," zašeptala roztřeseně.

„Zápasili jsme a prohrála jsi," odpověděl hlubokým, chraptivým hlasem. „Neslyšelas, komu v takovém případě patří kořist?"

Už skláněl hlavu a ona z něho dostala ještě větší strach, bála se, že ji přinutí, aby se poddala.

„Ne, prosím, ne…" vykřikla a zbělala ve tváři. Na jednou nad sebou uviděla Larryho necitlivý obličej, v němž se zračilo odhodlání stůj co stůj uspokojit vlastní sexuální potřebu…

Najednou ji Cannon podpíral, zvedl ji do náruče

„ fenesl ji na pohovku, kam ji složil s rozpačitým, starostlivým pohledem v očích.

Chtěla bys trochu brandy?" zeptal se tiše.

Zavrtěla hlavou a rychle se nadechovala. Zavřela oči a zadoufala, že Cannon odejde. Povíš mi tedy, co to s tebou je?" zeptal se bez průtahů „Udělám k tobě krok, a ty ucouvneš. Dotknu se tě, a zatváříš se, jako bych ti stáhl kůži z těla. A právě teď… proboha, to sis myslela, že se tě chystám znásilnit?"

Nedokázala se na něho podívat. „Nemám ráda, aby mě někdo proti mé vůli držel," vypravila ze sebe zadýchaně. „Nesnesu to."

„To jsem si všiml."

Slyšitelně se nadechl.

„Urazila jsi moji pýchu," procedil. „Nemám rád, aby se mi říkalo, že jsem chodící stroj na vydělávání peněz beze špetky citu."

Posadila se a vyčerpaně si povzdechla.

„Ty za to nemůžeš," řekla odevzdaně. „Vůbec nejde o tebe."

„Co tedy za tím je?" chtěl vědět.

Hořce se zasmála. „Už se nesnaž prolomit brány, ano, Attilo? Já přece ve tvém životě neslídím."

Temně se zamračil. „Ne, neslídíš, a to mě taky pěkně štve," zamručel, otočil se a pozoroval, jak ostatní přicházejí a neuvědomují si napětí ve vzduchu.

„Zachráněná!" zašeptala, jen aby ho popudila.

„Prozatím," slíbil jí.

Margie se právě chystala, že si půjde nahoru lehnout, když se Cannon vrátil z obchodního jednání. Přistoupil k baru a nalil si brandy. Sotva o ni zavadil pohledem. Košili měl stále ještě rozepnutou téměř do pasu a přes rameno měl přehozené bílé sako. Odhodil sako na barovou stoličku a obrátil do sebe pití. Tmavé vlasy měl rozcuchané, jako by mu je načechral mořský vánek, oči měl červené únavou a měl pod nimi tmavé stíny.

Margie se měla k odchodu a doufala, že se jí podaří zmizet, aby s ním nemusela mluvit, ale Cannon se postavil mezi ni a dveře, takže se raději posadila na gauč.

„Co to v sobě mám, že to v tobě vzbuzuje chuť se otočit a utéct," zeptal se bez obalu, spustil se na pohovku vedle ní a přehodil si nohu přes nohu.„Nelíbí se mi tvůj přístup," připomněla mu a masírovala si paže.

„Jaký přístup, proboha?" zavrčel. „Chtělas mě praštit, vzpomínáš si?"

Zatvářila se mrazivě. „A ty si pamatuješ, cos mi řekl?"

„Všechno ne," připustil. „Nebylo to dost důležité." Zhluboka se nadechl a tiše soptil. „Bože, jak já jsem utahaný. Čím jsem starší, tím víc jsem přesvědčený, že řídící pracovníci na nižších pozicích byli stvořeni k tomu, aby člověka přiváděli k šílenství."

„S nějakým takovým jsi tedy jednal?" zeptala se a ruce v klíně sevřela v pěst. Nesmí před ním utéct.

Krátce se zasmál. „Tos řekla pěkně.“

Pohledem utkvěla na jeho hezky utvářené ruce, v níž držel cigaretu, kterou kouřil. Má silné ruce, pomyslela si, velmi mužné. Bezděčně zvedla pohled k jeho poodhalené hrudi a celým tělem jí proběhlo zachvění při vzpomínce, jaké to bylo, když ji cítila pod rukama. Neměla v úmyslu se ho dotýkat, nechtěla, ale ten letmý kontakt s jeho zarostlou hrudí na ni neuvěřitelně zapůsobil. Vlastní myšlenky ji přivedly do rozpaků, a tak znovu sklouzla pohledem na jeho ruce a pocítila, jak jí stoupá červeň do tváří.

„Vadí ti moje ruce?“ zeptal se tiše. „Ještě vždycky je můžu strčit do kapes.“

Odkašlala si. „Na něco jsem myslela,“ zamumlala.

Dokouřil cigaretu a zamáčkl ji v popelníku vedle sebe. „Ty vůbec nepiješ, viď?“ zeptal se neutrálním tónem. „Tam v restauraci ses pití vůbec nedotkla a při jídle víno vynecháváš.“

Rychle k němu zvedla pohled. „Nemám alkohol ráda,“ přiznala. „Ani nevíš, jak jsem ti nadávala, když jsi mi, jak jsme se tehdy večer poprvé potkali, objednal pití, které nesnáším a nechal na mně, abych zaplatila účet.“

Radostně se zasmál. „Co nevidět to napravím.“ Položil si dlouhou, mocnou paži na opěradlo pohovky a pozorně se na ni zadíval. Při tom pohybu se mu košile ještě víc rozevřela, takže Margie musela odvrátit pohled, aby ji jeho očividná mužnost nehypnotizovala. „Proč nepiješ?“

„Nesnesu pach alkoholu,“ přiznala.

„Je to pravda? Nebo máš alkohol spojený s nějakou nepříjemnou vzpomínkou z minulosti?“

Vzpomněla si na otcův alkoholismus a pocítila, jak bledne. „Tvoje matka je moc milá,“ stočila hovor jinam. „Je to osobnost.“

Zaváhal, než na tu změnu tématu přistoupil. „Nic jiného jí nezbývalo,“ řekl po chvíli. „Otec byl armádní plukovník na odpočinku, který sloužil ve dvou válkách. V dobách míru s ním nebylo k vydržení a bavil se tím, že komandoval lidi kolem sebe.“

„Zvláště tebe?“ zeptala se zkusmo.

Nadzvedl obočí.

„Jsi vnímavá, viď?“ Zasmál se. „Ano, zvláště mě. Alespoň do té doby, než jsem vyrostl ze svých mladistvých touh po jeho pochvale. Často jsme se hádali, dokud nezemřel, a on si užíval každou minutu těch sporů.“

Pátravě mu pohlédla do tmavých očí. „A Andy?“

Pokrčil rameny. „Andy se s nikým nehádá, a ze všeho nejméně se mnou,“ dodal vyzývavě.

„To má být varování?“ zeptala se.

„Můžeš to tak brát.“ Zapálil si cigaretu, jí nenabídl. „Andy nemá dost silnou vůli. Potřebuje ženu, která ji bude mít za ně za oba.“

„Tím chceš naznačit, že je slaboch a potřebuje se o někoho opírat,“ vyjela na něho. „To je urážlivé a nepravdivé. Andy je zábavný a umí se radovat ze života, ale není žádná měkkota. Možná to jednoho krásného dne zjistíš.“

Provokativně nakrčil obočí. „Opovažuješ se mě poučovat, jaký je můj bratr?“

„Neseď tady tak samolibě a nemysli si, že ho znáš jako hřbet vlastní ruky jenom proto, že spolu bydlíte,“ řekla ostře. „Ostatní lidi nemůžeš nikdy skutečně poznat. Všichni v sobě máme hlubiny, kam nedohlédnou ani nejbližší příbuzní.“

„Jak potom můžeš něco vědět o jiné stránce Andyho povahy?“ popíchl ji.

„Když jsem pracovala v novinách, naučila jsem se vyznávat se v lidech,“ vysvětlila. „V Andym se pod přirozenou přátelskostí skrývá neoblomná povaha. Zatím jsi ji nepoznal, protože ještě nechtěl nic, co bys mu odepřel. Řekni mu, že nemůže mít Jan, a sleduj, co se stane,“ vyzvala ho.

Výhružně přivřel tmavé oči a z cigarety, na niž pro tu chvíli zapomněl, se vinula v prostoru mezi nimi vlákna šedého dýmu.

„To mě podrž, ty tedy máš nervy.“

„Co se děje, pane Van Dyne? Nejste zvyklý, že by s vámi lidé nesouhlasili?“

„Ne,“ přiznal.

„Možná že svojí správní radě strach naháníš, ale to bude chtít o moc víc, aby mi nějaký výrobce spodního prádla… ach,“ vydechla, když ji popadl za zátylek a přitáhl k sobě její obličej.

„Jen do mě rej,“ řekl tlumeně. „Jsem utahaný a nemám náladu a už ses mi dnes večer jednou dostala pod kůži.“

„Pusť mě!“ zasyčela a zuřivě se mu opřela do hrudi, stejně jako zkraje večera, kdy s ním bojovala a prohrála. Teď to ale bylo přece jenom jiné – srdce jí splašeně bušilo, ale nebylo to strachem.

Trochu sevřel ruku a silou si přitáhl její tvář k rameni. Jinak se jí nedotkl, pouze tou neústupnou rukou, která jako by byla ze železa.

„Do toho, zlatíčko, bojuj se mnou," zamumlal, díval se jí do očí a pomalu začal sklánět hlavu. „Ale když se budeš všelijak vrtět, dosáhneš jenom toho, že budu ještě vzrušenější…"

Při té sugestivní poznámce zatajila dech a rozevřela rty. Okamžitě se jich zmocnil.

Vnímala, jak jí tuhne tělo v překvapeném záklonu, když na její ústa zaútočily jeho teplé, pevné rty a jeho zuby lehce zhmoždily jemnou tkáň jejích rtů. Vdechovala jeho charakteristickou vůni, směsici cigaretového dýmu, brandy a drahé kolínské a zaplavil ji zvláštní, dosud nepoznaný prožitek, který způsobil, že led, který svíral její tělo, roztával.

Byl neuvěřitelně silný, přidržoval její krk tak, že se nemohla pohnout, záměrně ji svými ústy urážel, pohyby jeho jazyka jí vehnaly červeň do tváří. Mohla se na něho vrhnout dlouhými nehty, ale neudělala to. Tiskla si sevřené ruce na hruď.

Zasténala, otevřela oči a uviděla, že na ni hledí, v očích pobavený a posměšný výraz, zatímco si jeho ústa podrobovala její rty a ovládala je. Nic závažnějšího si ani nedokázala představit. Nikdy se jí žádný muž nedíval do očí, když ji líbal, a ji zaplavila neuvěřitelná vroucnost. To ji vyděsilo mnohem víc než jeho síla. Najednou odtrhla ústa od jeho úst, sklonila se, a tím vyklouzla z jeho sevření.

Provedla to tak rychle, že ztratila rovnováhu a padala dozadu. Musela se zachytit opěrky pohovky, aby nespadla. Pracně oddechovala, v rozčilených očích se jí střídal strach, uraženost a vzrušení, rty měla zhmožděné a chvěla se po celém těle. Dívala se na něho jako zvíře zahnané do kouta.

Zkoumavě si ji měřil, dokonale klidný, a jistými prsty si zvedl cigaretu k ústům.

„To bylo odporné," vyjela na něho a v očích jí vyčítavě zajiskřilo.

Přes oči mu přeletěl stín, ale tvářil se stejně neurčitě jako předtím. „Říkala sis o to, zlatíčko," odpověděl nenucené.

„Já tedy ne!" odsekla a stále ještě zápasila s dechem. „Nijak mě netěší, když se se mnou *zachází* hrubě." Lehce se zakabonil.

„Takhle říkáš polibku, Silverová že se s tebou hrubě zachází?"

Zvedla se a udělala pár kroků, kolena se jí trochu podlamovala a v hlavě měla zmatek. Jak by mu dokázala vysvětlit, jak by vůbec mohl

pochopit, jak hluboké jizvy v ní zanechalo její manželství? Stejně by tomu nikdy neporozuměl. Takový šovinista, jako je on, rozhodně ne.

„Jdu spát," řekla přiškrceně, olízla si suché rty, na nichž stále ještě ulpívala jeho chuť.

„Utíkáš před nepřítelem?" popíchl ji.

Otočila se s rukou na klice. Ve svém hněvu mu připadala neuvěřitelně krásná, zelené oči měla jako kolumbijské smaragdy jiskřící na slunci. „Jenom Bůh ví, čeho jsi schopný!" předhodila mu.

Opřel se na pohovce a nestoudně si ji měřil.

„Nedělej si naděje, zlatíčko," zamručel. „Musím ženské ze své ložnice vyhazovat. Budeš muset vystát frontu."

„Ani bych si nekoupila lístek," ujistila ho. „To platí i pro mě," nezůstal jí nic dlužen. Trpce se zasmál. „Bylo to jako líbat se s mrtvolou."

Zadržela dech. To ji zasáhlo. Skutečně zabolelo. Otočila se a otevřela dveře. „Margie!" zavolal náhle.

Na vteřinku se zastavila, otočená k němu zády, pak vyběhla na chodbu a přirazila za sebou dveře. Běžela bez zastávky až do svého pokoje.

PÁTÁ KAPITOLA

Příští den u snídaně spolu Margie a Cannon sotva promluvili a do očí mu nepohlédla ani jednou. Nedokázala by snést ten pobavený výsměch, který, jak věděla, v nich najde. Vzpomínka na jeho polibek byla ještě příliš živá.

„Kdy dorazí tvoji hosté, chlapče?“ zeptala se Victorine Cannona ke konci snídaně, zatímco si nalévala druhý šálek kávy.

„V šest,“ odpověděl a Margie na sobě pocítila jeho pohled. „To, co jsem řekl o šatech, jsem myslel vážně, Silverová. Jestli tě uvidím v něčem šokujícím, odnesu tě osobně zpátky do tvého pokoje.“

Neodpověděla. Umíněně upírala pohled do talíře a poslouchala, jak zaskřípěla židle, když vstal od stolu, a následujícím tlumeným vzdalujícím se krokům.

„No tedy co tohle mělo znamenat?“ zamumlala Victorine a pozorovala Margie. „Vy dva jste se nějak nepohodli?“

Margie zvedla oči, vděčná, že Andy a Jan u té scény nebyli.

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděla. Pomalými doušky upíjela kávu. „Je prostě nesnesitelný!“

„Jeho otec byl stejný,“ svěřila se jí Victorine. Tesk-livě se usmála. „Ale milovala jsem ho k zbláznění. Úplnou náhodou jsem zjistila, že když nejvíc soptí a jde z něho strach, uklidním ho tím, že ho obejmu.“

Margie na ni jenom hleděla. „To se radši nechám zastřelit, než abych Cannona objala.“

Victorine se zářivě usmála. „Opravdu? Vážně? Zneklidňuje vás, drahá?“

Margie nervózně poposedla. „On… mi nahání strach.“

„Ano, já vím. I vy jemu naháníte strach. Ještě nikdy se nechoval k žádnému hostu tak protivně. Vidím, jak se naježí, sotva vejdete do místnosti, a sleduje vás na každém kroku.“

Margie vypadala uštvaně. Sáhla po hrnku s kávou příliš rychle a málem ho převrhla. Ostře se nadechla a podařilo se jí ho zachytit.

Victorine jí zlehka položila dlaň na ruku. „Nebojte se ho, Margie. Je tvrdý, protože takový vždycky musel být, ale jedno vám můžu s jistotou slíbit. Nikdy vám záměrně neublíží.“

Už chtěla něco namítnout, když vtom si uvědomila, že jejich prudký konflikt vyprovokovala sama. A pak jí začalo vrtat hlavou, proč to udělala. Věděla už tehdy, že když ho dostatečně naštve, dotkne se jí? Chtěla, aby to udělal?

„Je velmi osamělý,“ pokračovala Victorine.

„Takhle mi to neříkal,“ podotkla tlumeně a přivřela oči. „Tvrdil, že musí ženy vyhazovat ze své postele.“ Vtom si uvědomila, komu to povídá, a zrudla po kořínky vlasů.

Victorine se potěšené zasmála. „Teď mi bude ležet v hlavě, proč něco takového řekl. Ale není to pravda. Od té doby, kdy ho opustila Della, přesněji řečeno, kdy ji vyhodil, hlubší vztah s žádnou ženou nenavázal.

Tedy občas se někde s nějakou atraktivní ženou ukáže. Je to nakonec muž, moje milá. Ale srdce do toho nevkládá, city nemají s takovými chvilkovými známostmi nic společného. Nikoho si nepustil tak blízko k tělu.“

Margie ustaraně pozorovala černou tekutinu ve svém hrnku. „Mohla bych se zeptat, proč jeho žena… koketovala snad s jinými?“

Victorine se posmutněle usmála. „Nebylo to z důvodu, který vás možná napadl,“ řekla jemně. „Della se zkrátka neobešla bez mužů pro tuto posedlost sexem existuje myslím nějaký medicínský termín. Cannonova hrdost značně utrpěla, až už toho měl nakonec dost a odhodlal se k rozhodujícímu kroku.“ Pozorně si tu mladou ženu prohlížela.

„Váš manžel se k vám choval bezohledně a krutě v posteli, je to tak?“ zeptala se tiše a povzdechla si. „Všechna manželství nejsou taková, moje milá. Udělala jste špatnou zkušenost a bohužel si tím necháváte ničit zbytek života. To nesmíte, Margie.“ Zlehka se dotkla Margiiny ruky. „Jste příliš mladá na to, abyste přestala žít.“

Margie pohlédla starší ženě do očí a Victorine uviděla všechny její obavy a strach. „Muži v mém životě nebyli žádný výkvět. Náš otec

byl hrozně nepříjemný a manžel představoval zase jiné zklamání…“ Zadívala se do neurčitá. „Všichni muži asi nejsou příšerní, ale jak rozeznáte dobré od těch špatných, dokud s nimi nežijete?“ řekla posmutněle. „Myslela jsem si, že Larry je ten nejlepší na celém světě. Když jsem se nemohla spolehnout na svůj odhad tehdy, jak bych mohla dnes?“

Victorine se zatvářila nešťastně. „Musíte se naučit znovu důvěřovat,“ řekla. „Uvědomuji si, že se to snáz řekne, než udělá, ale možná se to vyvine úplně přirozeně, jestli potkáte toho pravého.“

Margie si povzdechla a dopila kávu. Plaše se usmála. „Nikdy jsem se nikomu takhle nesvěřila. Snad jedině Jan.“

„Tak to jsem polichocena. Co vaše matka?“

„Zemřela, když se narodila Jan. Sotva se na ni pamatuju. Vychovala nás babička McPhersonová, urputná stará dáma, pro kterou byla důležitější disciplína než náklonnost.“ Znovu si povzdechla a usmála se. „Měly jsme ji rády, ale když jsme vyrůstaly, měly jsme se sestrou jenom jedna druhou.“

Victorine se na ni zadívala se zvláštním výrazem ve tváři. Pozorně, bystře.

„McPhersonová?“ zamumlala.

Margie by si nejraději ukousla jazyk. Rozluštila Victorine tu hádanku? Prozradí se co nevidět její totožnost?

„Děje se něco?“ upřela na Victorine ostražitý pohled.

Victorine pokrčila rameny. „Připadalo mi, že jsem to jméno už někde slyšela.“ Zasmála se. „A připadáte mi tak povědomá… asi máme všichni někde dvojníka, co říkáte?“

„Ano, asi máme,“ přitakala Margie s úlevou.

„Vaše sestra se mi líbí,“ pokračovala Victorine tiše. „Líbí se mi, jak se můj mladší syn v její společnosti chová. Je tak pozorný a starostlivý, tak spolehlivý – úplně se liší od někdejšího Andyho, který jen čekal, co mu Cannon schválí. Přímo se mi mění před očima.“

„Jan ho moc miluje,“ podotkla Margie. „Je šťastná, jak ještě nikdy nebyla. Chudák Jan. Larry si na ní vždycky vyléval vztek, ale musela u nás bydlet, protože neměla kam jít. Od té doby, kdy do jejího života vstoupil Andy, je samý úsměv… už jsem si myslela, že se zapomněla radovat.“

Starší žena se zatvářila zamyšleně.

„Platí to i pro vás?“ zeptala se jemně. „Celé hodiny vás slyším psát. Patříte mezi ty frustrované rádoby spisovatelky, Margie, které chtějí napsat velký americký román? Tak do toho, přiznejte se. Je to tak?“

Margie propukla v smích. „Tak dobrá, ano, je to tak.“

„Já to věděla! Jaké knihy se pokoušíte psát ty báječné záhadné příběhy?“

„Ano,“ zalhala Margie. „Jak jste si to domyslela?“ Victorine se zasmála.

„Ani nevím, prostě mě to napadlo. A teď jenom mezi námi. Nejradši čtu ty tlusté milostné historické romány. Přečtu jich spoustu.“ Zkoumavýma očima pátrala Margii v obličeji. „Také je čtete?“

„To ne, jsou na můj vkus moc sugestivní,“ zalhala Margie a v duchu se modlila, aby jí bylo odpuštěno.

„Ach tak.“ Victorine sklopila pohled na svoji kávu, ale ústa měla zvlněná do zvláštního náznaku úsměvu.

„Cannon si nepřeje, aby se Jan s Andym vzali,“ navázala Margie z jiného konce a výmluvný úsměv její společnice jí unikl.

„Ano, já vím.“ Victorine dopila svoji kávu. „Ale to ho přejde. Postačí, když bude mít nějakou chvíli Jan vedle sebe, uvidí ji s Andym a víc ji pozná. On je prostě vůbec proti manželství. Andyho se snaží všemožně chránit a nechce, aby udělal chybu. Cannon v manželství zahořkl tuším, že dost podobně, jako vy v tom vašem. Ale změní názor.“

Margie si povzdechla. „Doufám, že máte pravdu. Opravdu doufám.“

Margie chovala naděje, že by snad mohla večer zůstat ve svém pokoji, a tak se vyhnout hostům, kteří přijdou Cannona navštívit. Nechtěla se s ním dostat znovu do sporu, dokud si nějak neujasní svoje pocity. Victorine ovšem o tom nechtěla ani slyšet.

„Rozhodně se nebudete schovávat ve svém pokoji,“ prohlásila a vypjala se v celé své nepatrné výšce.

„Ale to ne, neschovávala bych se. Jenom bych se na noc uložila k zimnímu spánku a nabírala síly na zítřek.“

„Ne,“ řekla Victorine pevně. „A oblečte si něco šokujícího,“ řekla s rozmarným úsměvem. „Taky si něco takového vezmu. Však mu ukážeme!“

Margie se rozesmála.

„Vy budete úžasná tchyně…“

„Asi byste si nechtěla podat žádost o postavení snachy?“ zeptala se Victorine s nadějí v hlase.

„Andy chce Jan.“

„Moc dobře víte, že jsem neměla na mysli Andyho.“ Naklonila hlavu stejně jako Cannon. „Víte, že o vás stojí. Má to na sobě napsané.“

Margie sklopila pohled. „Lituji, ale o takový typ vztahu nemám zájem.“

„To on také ne,“ odpověděla a musela se zasmát, jak se Margie nevěřícně zatvářila. „Je to pravda. Della ho zklamala.

Dává si záležet na tom, aby jeho přítelkyně byly až příliš světaznalé a svobodomyslné a aby jejich představa vztahu znamenala hotelový pokoj na jednu noc,“ dodala šibalsky.

„Ode mě také víc nechce,“ řekla Margie tiše.

„Jste o tom opravdu přesvědčená?“ otázala se Victorine. „Možná byste byla překvapená, moje milá. A teď si pospěšte a běžte se obléknout. A nezapomeňte si vzít něco šokujícího!“

Ale jak se ukázalo, nic šokujícího s sebou Margie neměla. Všechno odvážné oblečení zanechala v Georgii. Místo toho se oblékla podle momentální nálady a vzala si usedlé šaty z lehounké látky se stojáčkem, krajkovou vložkou ve výstřihu a sukní do zvonu do půli lýtek.

K nim si obula střevíce na vysokém podpatku se šněrováním, které lichotily jejím malým nohám. Tmavé vlasy si vyčesala do uzlu a jen nenápadně se nalíčila. Vypadala velice elegantně, působila křehce a tak trochu jako z jiné doby, což její štíhlé postavě sedělo a odpovídalo to i její zdrženlivé náladě.

Sešla dolů sama, s Victorine a Jan se setkala u paty schodiště.

„Tohle má být šokující?“ zeptala se Victorine a udělala pár kroků, aby byly dobře vidět její švestkově modré sametové šaty s hlubokým, špičatým výstřihem. Zamračila se na Margiiny šaty.

„Jsou mi vidět kotníky,“ namítla Margie a pokývla. „Na přelomu století to bylo naprosto šokující.“

Victorine se radostně zasmála.

„To tedy bylo.“

Margie si pozorně prohlížela Jan, která byla v hedvábných světležlutých šatech, jež obepínaly její pěknou postavu, líbezná.

„Vypadáš jako čajová růže,“ řekla Margie sestře.

„Ano, moc jí to sluší,“ přitakala Victorine a důkladně si ji prohlížela. „Máte vkus a cit pro oblečení, drahá. Na tom bude jednou záležet.“

Jan se zapýřila a usmála se. „Nechtěla jsem Andyho přivést do trapné situace, že bych přišla v něčem nápadném.“

„Jakže?“ ozval se Andy, který se k nim blížil v elegantním večerním obleku. „Mě uvést do trapné situace? Vyloučeno.“

Jan se radostně zasmála a rozběhla se k němu. „Vypadám přijatelně?“ zeptala se. Chtěla, aby jí výběr oblečení schválil.

„Úplně k nakousnutí,“ zamumlal, sklonil se a vtiskl jí letmý polibek na čelo.

„Nemůžeš si tohle nechat až do ložnice?“ zavrčel Cannon, který se k nim připojil. Upřel na bratra pohled, kterým mu chtěl nahnat strach. „Už ani nemůžu projít tímhle domem, abych vás dva nenachytal, jak se někde objímáte.“

„Tak se nedívej, když ti to vadí, brácho,“ řekl Andy s náhlým, u něho netypickým projevem odvahy. Pak se studeně usmál. „A pro tvoji informaci, s Jan společnou ložnici nemáme. Na to bude dost času, až se vezmeme.“

„Bez mého souhlasu?“ zeptal se Cannon nestydatě.

Andy se narovnal a přitáhl si Jan k sobě. „Když budeme muset, tak ano. Podívej se, Cale. Už jsem úplně dospělý. Už nejsem středoškolák, který se v tobě viděl. A ať tomu věříš nebo ne, jsem naprosto schopný sebe a Jan uživit.“

„A kde bys jako přesně pracoval?“ zeptal se Cannon.

Andy rozpačitě přešlápl.

„Samozřejmě že v továrně.“

„Dobře si to rozmysli,“ odpověděl Cannon a oči mu vítězoslavně zajiskřily. „Jestli se oženíš bez mého souhlasu, začneš u píky a bez jediného penny.“

„Cannone…!“ zasáhla Victorine.

„Správa majetku je postavená tak, že já kontroluji tvoje příjmy, dokud nedosáhneš zralého věku třiceti let,“ dodal Cannon, vrazil ruku do kapsy a vylovil cigaretové pouzdro. „A mohu najímat a propouštět zaměstnance, jak se mi zlíbí, o tom není pochyb. Takže si na mě nevyskakuj, kamaráde. Tím se nikam nedostaneš.“

„Jestli nás omluvíte,“ řekl Andy tiše Victorine a Margie, „strávíme myslím večer ve městě.“

Jan neměla daleko k slzám a Margie kvůli ní pukalo srdce. Zatracený Cannon! Na očích jí musel poznat, co si myslí. Nijak to s ním ovšem nehnulo.

„Škoda, že co nevidět přijdou hosté," řekla Victorine staršímu synovi, oči jí přitom plály a probodávala ho mrazivým pohledem. „Ráda bych si s tebou promluvila, chlapče."

Pobaveně se usmál, že matka má co dělat, aby ovládla zlost. „O tom nepochybuji, maminko. Ale klidně na mě naléhejte, ty i Andy, neuhnu, o píď, dokud nebudu přesvědčený, že nedělá chybu v tom, koho si vybírá."

„Hodláš mu po celý život přikazovat, s kým má chodit, kterou vidličkou má jíst, na které televizní programy se může dívat…?" vložila se do toho Margie.

„Tobě po tom nic není," odsekl.

„Jan je moje sestra, takže mi po tom samozřejmě je." Spalovala ho pohledem. „Už takhle se v životě dost natrápila, takže nepotřebuje, aby si ji podával takový nějaký suchar jako ty, který má přehnanou potřebu do všeho strkat nos!"

Cannon se tvářil, jako by jí chtěl ukousnout hlavu, a Victorine se právě chystala něco říct, když vtom zazvonil zvonek u dveří.

„Ach, naši hosté přišli," vyhrkla Victorine. „Služebná je vpustí, ale snad abychom je uvítali?"

Cannon se pořád ještě na Margie škaredil.

„Později," odtušil výhružně, „si spolu my dva promluvíme."

„Přímo se na to těším!" zapředla a sladce se usmála.

Otočil se a vztekle rázoval k hlavním dveřím. Victorine si s předstíranou úlevou oddechla a táhla Margie s sebou.

Na prahu stáli dva návštěvníci. Jeden vysoký a zachmuřený, druhý pomenší, podsaditý, rudý v obličeji. Cannon je uvedl do obývacího pokoje a přitom, když Boba Longa a Harryho Neala představoval, vrhl na Margie významný zakaboněný pohled.

Zakrátko Margie shledala, že stojí stranou s Bobem Longem. Ostatní se bavili o ekonomické politice nynější vlády.

„Také rád debatujete o politice, pane Longu?" zeptala se Margie zdvořile.

Zavrtěl hlavou a zatvářil se tak trochu podrážděně. „Já se především zajímám o hospodaření s vodou." Vrhl na ni letmý pohled. „A celkem neočekávám, že byste o tom moc věděla."

Jeho šovinistický přístup ji poněkud namíchl, ale usmála se. „Naopak, pane Longu, také se o to zajímám. Pocházím z malého města nedaleko Atlanty. Spotřebováváme dva miliony galonů vody denně a bereme ji z přítoku řeky Chattahoochee. V nejbližším městě od nás je továrna na konzervy, která jen sama o sobě spotřebovává milion galonů vody denně, nemluvě o spotřebě města, což jsou tři miliony galonů denně.“

Bob Long na ni zůstal civět, jako by měl strach, že mu dobře neslouží uši. „A berou vodu ze stejného zdroje?“

„Částečně,“ řekla. „Ovšem vloni, když přišlo období sucha, muselo město vyvrtat tři další studně, aby spotřebu vody pokrylo, a momentálně hledáme způsob, jak se napojit na okresní vodovodní a kanalizační systém.“

„Přesně totéž se stalo nám,“ odpověděl a začal jí vykládat, jak k tomu problému došlo a co místní zastupitelstvo učinilo, aby situaci zlepšilo.

Byli právě uprostřed hovoru o nových legislativnich opatřeních ohledně limitů spotřeby vody jednotlivými obcemi, když jim do hovoru vstoupil Cannon.

„Nerad vás ruším, Bobe,“ řekl tlumeně a vrhl tvrdý pohled na Margie, „ale s Harrym od vás potřebujeme nějaké informace ohledně toho návrhu fúze.“

„Fúze.“ Bob Long zamrkal. „Jó ano, fúze.“ Otočil se a stiskl si s Margie ruku. „Už si ani nevzpomínám, kdy jsem si s takovým potěšením popovídal. Musíme to někdy zopakovat.“

Cannon na ni vrhl zvláštní, nechápavý pohled a odvedl si staršího muže s sebou.

V tu chvíli se k nim znovu přidali Andy s Jan. Andy se tvářil odhodlaně a bojovně a sama Jan vypadala, že bude při sporu stát vedle něho a podporovat ho. Když přišli, tak na ně nezapůsobil ani Cannonův nevlídný pohled.

„I to se podívejme!“ utahovala si z nich Margie. „Rozmysleli jste si to?“

„To tedy ano.“ Andy se zazubil. „Na vysoké jsem si udělal kurz v zabíjení draků pro pokročilé. Vyšel jsem ven, podíval se na vůz a řekl si, že člověk utíká jenom tehdy, když už nemá na vybranou.“

„Já taky,“ prohlásila Jan s nebývalou odvahou.

„Cannon mě možná nemá rád, ale však on se se mnou jednou smíří.“

Margie se usmála. „Tak se mi to líbí. Pomůžu vám, jak budu moct, až po to, že vás budu ze začátku finančně podporovat, když na to dojde.“

Andy se na ni srdečně usmál. „To bych ti nikdy nedovolil,“ řekl jemně. „Ale tvoje opora pro nás hodně znamená. Jsi moc hodná.“

„K čemu by jinak byly budoucí švagrové?“ pokrčila Margie teatrálně rameny.

„Jen tak na okraj,“ chtěl vědět Andy, „to se ten starý mrzout Long na tebe opravdu usmíval, když jsme přišli? On totiž nenávidí lidi. Většinou postává někde v koutě a jízlivě se šklebí do svého pití, dokud není načase mluvit obchodně, a pak nesouhlasí se vším, co kdo řekne.“

„To jméno mi připadá povědomé,“ zamumlala Jan.

„Mělo by už týdny si na toho člověka stěžuju.“ Pohlédl na Margie. „Cal se pokouší Longa přemluvit, aby spojil svoji továrnu na pleteniny s naší korporací. Ale s Longem není k hnutí. To bylo jedno vyjednávání za druhým a Cal musel všechna vést sám, ale pokaždé to bylo s nějakým mladším řídícím pracovníkem v Longově firmě. Tohle je vůbec poprvé, kdy Long souhlasil, že se setkají osobně.“

„Tak to mi lichotí, že se mnou ztratil slovo,“ zamumlala Margie s úsměvem.

U večeře ji nepřekvapilo, že ji posadili vedle Boba Longa. Ukázalo se, že býval členem plánovací komise. Po celou večeři se měli stále o čem bavit. Bob Long pak k všeobecnému překvapení odcházel jako poslední a byl to úplně jiný člověk, než ten kysele se tvářící morous, který se před několika hodinami dostavil.

„Ještě pořád jste mi nedal odpověď na můj návrh na fúzi, Bobe,“ připomněl mu Cannon a vrhl pronikavý pohled na Margie.

„Ach tohle,“ Bob ležérně mávl rukou. „Ať vaši lidé připraví smlouvy a pošlete mi je k podpisu. Bylo mi velkým potěšením, paní Silverová,“ dodal, nepřestával držet Margiinu štíhlou ruku ve své kostnaté dlani a usmíval se na ni. „Doufám, že se opět někdy setkáme.“

„Já také, pane Longu,“ odpověděla se svým typickým upřímným úsměvem. „Dobrou noc.“

Přikývl, zamával na ostatní a odcházel se ke dveřím.

„No to mě podrž," komentoval to Cannon a zadívall se na Margie jiskřícíma očima. „Dlouhé měsíce se ho snažím přimět, aby s tou zatracenou fúzí sou hlásil a my s Harrym jsme mohli pokračovat s našimi plány na rozšíření výroby. Nebyla s ním ale řeč. Ani se s námi nechtěl setkat. A potom si pár hodin povídá s tebou, a chová se, jako by mu mohla být celá fúze ukradená!"

„Je to introvert," řekla Margie. „Neumí se seznamovat s lidmi a z toho je hádavý a nepříjemný. Jenom by chtěl, aby se s ním zacházelo jako s ostatními, chce se účastnit hovoru, ale neví jak na to."

„Tys to ale dokázala," zdůraznil Cannon.

„Jsem bývalá reportérka," připomněla mu. „Jeden starý reportér mi před léty řekl, že neexistují nudní lidé jenom reportéři bez fantazie. Potom jsem si vždycky dala tu práci, aby se mi lidé otevřeli. Není to těžké. Jednoduše zjistíš, o čem se rádi baví, a potom naslouchášvíc, než se ptáš."

„Tak jak to říkáte, to vypadá velice jednoduše, drahá," řekla Victorine. „Ale není to snadné, to je jisté."

„Rozhodně jsem si příjemně popovídala," řekla Margie. „Důkladně jsme si pohovořili o spotřebě vody a opatřeních na její snížení…"

„Oba moji synové jsou ve výborech v Chicagu, které se spotřebou vody zabývají," podotkla Victorine. „Cannon o tom dokonce mluvil v televizi."

„Nevěděl jsem, že se Bob o hospodaření s vodou zajímá," zamručel Cannon a podíval se na Margie, jako by to byla její vina.

„Půjdeme se chvíli dívat na televizi," řekl Andy, který pevně svíral Janinu ruku a usmíval se na ni.

„Neseďte moc blízko," upozornil je Cannon s náznakem úsměvu. „Blízko televize, chci říct. Víte, co říkají o tom nebezpečném záření."

Andy mu dokázal úsměv oplatit. „To je fakt. Ale dovedu se o sebe postarat, brácho. A o Jan také, jestli mi to ovšem dovolí."

Cannon se na bratra pozorně zadíval. „V dohledné době si musíme vážně promluvit."

Andy přikývl.

„Taky si myslím."

„Trochu se projedu," řekl Cannon a otočil se. „Vezmi si nějaký šál nebo tak a pojď se mnou, Margie."

Zaškaredila se na něho.

„Nikam nejedu," prohlásila.

„Ale jedeš. Vezmu tě na romantickou vyjížďku za měsíčního světla," řekl, jako by ji káral.

Zadívala se do jeho nepřístupného obličeje a pak si povzdechla. Dříve či později se s ním bude muset stejně střetnout. Klidně to může být ještě dneska v noci alespoň pak nebude muset strávit zbytek dovolené v obavách, kdy k tomu dojde.

„Jestli se do dvou hodin nevrátím," řekla Margie hlasitým šepotem Victorine, „zavolejte šerifovi | a řekněte mu, že máte podezření, že došlo ke | zločinu."

Victorine se zasmála. „Tak dobrá, ale udělám, co bude v mých silách, abych vás ochránila, moje milá. Budu přísahat, že vás k tomu dohnal…"

„Musela jsem se zbláznit, že jsem s tebou jela," řekla mu Margie, když už byli na cestě.

„Zvláště v noci," souhlasil. „Tak proč jsi to udělala?" ^ Upírala pohled do klína, kde jí neonová světla z poutačů při dálnici vytvářela pestrobarevnou mozaiku. „Nevím. Z kraje večera jsem měla chuť tě uškrtit."

„Bojuješ o svoji sestru, zlatíčko. Nečekej, že pro svého bratra neudělám totéž."

Zadívala se na bílé čepičky příboje, který byl za řadou motelů jen tak tak vidět, jak doráží na mokrý břeh. „Jinak řečeno je to všechno jenom otázka, z jakého hlediska se na to díváš?"

„Přesně tak."

„Kam jedeme?" zeptala se.

Letmo na ni pohlédl. „Tahle otázka je mi nějak povědomá. To mě vždycky podezíráš z nějakých špatných úmyslů, když spolu nastoupíme do vozu?"

Zasmála se.

„Tak to vyznělo? Jsem jenom zvědavá."

„Buď bez starosti," řekl a odbočil na dlouhou silnici, která kopírovala pobřeží. „Nepokusím se zastavit v nějakém motelu."

Tváře jí zahořely.

„Nečekala jsem, že bys to udělal."

„Ne?" Znovu na ni pohlédl. „Většinou se chováš, jako bych byl znásilňovač, který uprchl z vězení."

„Sám jsi mi řekl, že nejsi něžný člověk," řekla a sevřela ruce v klíně.

Pohlédl stranou. „Slovo, které jsem použil, znělo milenec," připomněl jí. „Tak vidím, žes mi špatně porozuměla. Chtěl jsem tím říct, že jsem v posteli náročný, ne krutý."

Cítila, že jí hoří tváře, ale uklidňovalo ji, že to není v přítmí vidět.

„Nic mi k tomu neřekneš?" zeptal se. Zpomalil, sahl do kapsy pro cigaretu a zapálil si.

„Modřiny mi ještě nezmizely," zamumlala.

„Žádné bys neměla, kdyby ses nepokusila přerazit mi čelist," připomněl jí.

„Urazil jsi mě!" předhodila mu.

„A ty mě snad ne?" nedal se jen tak. „Netroufal bych si vytahovat se, ale je to už dvacet let, proboha, co jsem musel s ženou kvůli polibku svést takový boj a žádná neřekla, že to bylo ‚odporné'."

Začínala jeho postoj chápat a trošku se zastyděla. Je to hrdý muž a to, jak jejich polibek popsala, ho muselo zasáhnout na citlivém místě. Bála se a znervózňovalo ji, že by se jí to mohlo až příliš zalíbit, ale v žádném případě jí nebyl odporný. Začínalo jí vrtat hlavou, jestli by to vůbec bylo možné.

„Neměla jsem to říkat," připustila tiše. „Nebyla to pravda."

Dlouze potáhl z cigarety. „Nejsem obvykle k ženám hrubý," řekl po minutě. „Nikdy jsem žádnou k ničemu nenutil. Štve mě ale, jak na mě reaguješ. Nemůžu se k tobě málem ani přiblížit."

„Není v tom nic osobního, jak už jsem ti říkala," připomněla mu. Povzdechla si a objala se pažemi. „Nemám ze sexu potěšení," přiznala se tiše. „Nemůžu to překonat, takže to prosím tě ber, jak to je, a… nenaléhej na mě."

Zajel s vozem ze silnice na malé, dlážděné prostranství s piknikovými stoly, s výhledem na pás písečných dun se zakrslou trávou a na jiskřící vodu s bílými čepičkami pěny, dorážející na pobřeží. Vypnul motor a obrátil se k ní. Obličej měl v měsícem ozářeném vnitřku vozu nejasný, oči mu nad žhavým koncem cigarety jiskřily.

„Ženy nejsou frigidní, dokud z nich takové nějaký muž neudělá," prohlásil.

Sklopila pohled na světlou látku sukně pod svýma strnulýma rukama. „Co ode mě chceš? Přiznání?" Nervózně se zasmála. „Lituju, už jsem ti přece jednou říkala, že jsem uzavřený člověk."

„Tak to jsme dva." Dlouze potáhl z cigarety. „Proč ti naháním strach?"

Potáhla za sklad na sukni.

„Jsi moc velký," zamumlala.

Rty se mu zvlnily v náznaku úsměvu. „A co bys chtěla? Nějakého skrčka, abys ho mohla snadno vlastnoručně přeprat?" dobíral si ji.

Vyznělo to tak absurdně, že se bezděčně zasmála. „Ne, to ne."

Znovu potáhl z cigarety, pak se naklonil a zamáčkl ji v popelníku. Tím se k ní přiblížil byl tak blízko, že pocítila teplo jeho těla a ovanula ji omamná vůně jeho kolínské.

Najednou se otočil, takže měl obličej jen pár centimetrů od jejího, a jí se divoce rozbušilo srdce.

„Jednou jsi mi dovolila, abych tě držel v náručí, pamatuješ?" zeptal se tiše a pátravě jí hleděl do rozšířených očí. „Rozzlobil jsem tě a ty jsi plakala, v ten večer, kdy jsme si vyšli s Andym a Jan."

Olízla si suché rty, jeho pohled ji hypnotizoval. „Chtěla jsem tě praštit," vybavilo se jí.

„Všiml jsem si, že se to u tebe stává zvykem," usmál se. Jemně ji vzal za ramena a začal si ji přitahovat, až její odpor povolil a dovolila mu, aby ji o sebe opřel.

„No vidíš," vydechl a pomalu ji objal; dával jí čas, aby se odtáhla, jestli chce. „Jenom takhle, Margie, žádné výhrůžky, žádné požadavky. Chci tě jenom držet."

Pocítila na své tváři jeho tvář, na níž už začínalo rašit strniště, prsy se mu zlehka tiskla na širokou hruď a vnímala, jak pomalu, pravidelně dýchá. K ničemu ji nenutil, neuplatňoval svoji sílu a věděla, že kdyby se začala třeba jen maličko bránit, pustil by ji. To vědomí ji uklidnilo, uvolnila se a zlehka mu spočinula rukama na ramenou.

„Vidíš?" zamumlal hlubokým, konejšivým hlasem, uklidňujícím jako šplouchání vln na pobřeží. „Neublížím ti."

Zavřela oči a opřela se o něho plnou váhou, poprvé se vzdala bez boje. Zvláštní, jaké pocity tahle poddajnost vzbuzovala v jejím štíhlém těle: jakési mravenčení, zdušené vzrušení, které probouzelo její smysly, takže si uvědomovala teplo jeho těla, jeho vůni, pevnou sílu jeho rukou, které se jí přes tenkou látku šatů zlehka tiskly na záda.

Posunul se, takže mu spočívala na širokých stehnech a hlava jí přirozeně klesla na jeho rameno. Dívali se na sebe a on klidným pohledem klouzal po každičké viditelné části jejího těla.

„Je to jako držet drobné plaché zvířátko,“ zamumlal tiše. Zvedl ruku a odhrnul jí ze zrudlých tváří uvolněné pramínky vlasů. „Jsi tak hebká, Margie. Máš pleť jako hedvábí.“

Váhavě se dotkla prsty jeho úst, vnímala jejich pevnost a teplo, přejela po nich. Dotýkala se jeho hranaté brady, jeho tváře, rašících vousů. To bylo od jejího manželství poprvé, kdy se chtěla dotýkat muže.

Otřel se jí zlehka, smyslně, nosem o nos. „Polib mě, Margie,“ vybídl ji s ústy nad jejími ústy, téměř se jich dotýkal, ale ne docela, lákal ji, škádlil.

Její prsty znehybněly na jeho tváři. „Mohl bys mě k tomu přinutit,“ zašeptala neklidně, zkusmo.

„V tomhle to u tebe vězí, zlatíčko?“ zeptal se.

„Příliš tě někdo k něčemu nutil? To já nebudu. Jestli stojíš o moje ústa, tak si je vezmi.“

Přejela mu rukama přes sako a omámeně k němu vzhlížela, pod prsty cítila, jak mu tluče srdce. Na zkoušku se dotkla rty jeho rtů. Potom znovu. A ještě jednou. Políbila ho naléhavěji, ale neuspokojilo ji to. Stále ještě se nepohnul.

Pak už sebejistěji mu zajela prsty do hustých vlasů na zátylku a nadzvedla se. Prsy se mu opírala o předek košile a pomalu mu přitiskla rty na ústa. Po celou dobu mu hleděla do očí.

Otevřela ústa, a tím ho pobídla, aby udělal totéž, a ona mohla vnímat jejich chuť. Také měl oči otevřené a sledoval, jak zareaguje, když jí jazykem přejel přes pootevřené rty a zkušeně je polaskal.

Zatajila dech, neboť v ní probouzel dosud nepoznané pocity.

Se rty téměř u jejích rtů řekl: „Tuhle večer tě to šokovalo, viď? Že jsme se na sebe při líbání dívali.“

„Nikdy předtím jsem to nedělala,“ přiznala se zadýchaně. Prsty měla stále vpletené v jeho vlasech, byly jí příjemné na dotek.

„Ani já ne,“ odpověděl. „Chtěl jsem tě pozorovat. Pořád chci. Otevři trochu ústa.“

Srdce jí divoce bušilo, ale poslechla ho a nepřestávala se mu dívat do tmavnoucích očí. Potom ji lehounce kousal a laskal jazykem a Margie pocítila, jak ji posunuje, jak ji bere za boky a intimně tiskne ke svému vypracovanému tělu.

Jeho úst se zmocnila žádostivost a ji zradilo vlastní tělo, rozhořela se v ní sladká, dosud nepoznaná touha, když pocítila, jak je vzrušený a

co provádí s jejími ústy, a vtáhla ji jako voda topícího se plavce. Zavřela oči, prožívala mnohem větší rozkoš, než očekávala.

Nedokázala už vydržet pronikavý pohled jeho planoucích tmavých očí a poddala se bez nejmenšího náznaku protestu. V horké temnotě vozu zvláštně dlouze a toužebně zasténala. Nohy se jí chvěly a břichem se mu tiskla na břicho, v prsou ji zabolelo, jak se k němu čím dál víc tiskla.

Pocítila, jak jeho mohutným tělem projelo zachvění, a pak vzal do dlaně přes látku jejích šatů její ňadro a přivlastnil si je. Zpanikařila.

S tichým vyjeknutím se odtáhla, studenými prsty uchopila jeho ruku a odtáhla ji. V očích se jí objevil ustrašený zmatek.

Zhluboka, přerývaně, se nadechl. „Jsem dospělý muž," procedil mezi zuby. „Cos čekala, když se o mě takhle otíráš?"

Spolkla břitkou odpověď, sklouzla mu z klína zpátky na vlastní sedadlo a pevně se objala pažemi. „Promiň," vypravila ze sebe roztřeseně.

Nepromluvil. Zašátral po cigaretách a jednu si zapálil prsty, které nebyly zdaleka tak sebejisté jako předtím. Seděl mlčky, kouřil a promluvil až po dlouhé chvíli. Vypadal tak smyslně, s vlasy rozcuchanými, jak mu do nich zajela rukama, s očima stále ještě potemnělýma neuspokojenou touhou.

„Pravděpodobně se tě muži čas od času takhle dotýkají," nadhodil s náznakem posměchu.

„Ne, takhle ne," přiznala se a provinile na něho pohlédla.

To ho konsternovalo. „Není dovoleno ani mírné mazlení?" zamumlal.

Zhluboka se nadechla. Dlužila mu vysvětlení. „Jestli chceš vědět pravdu, tak toho o mazlení moc nevím."

„Proboha, bylas přece vdaná!"

„Ano, to byla." V očích měla hořkost. „Za muže, který bral sňatek jako oprávnění k zákonnému znásilňování!"

ŠESTÁ KAPITOLA

Dlouho si ji prohlížel, obličej nepohnutý jako socha, oči přivřené a zkoumavé.

Odvrátila pohled, neboť ji zahanbovalo, že se mu přiznala k něčemu, s čím se kromě Jan nikomu nesvěřila. „Mrzí mě, že jsem to nechala dojít tak daleko," prohlásila pevně. „Nesnesu teď žádné důvěrnosti s mužem, až příliš dobře si pamatuju, k čemu to vede."

Vyfoukl hustý obláček dýmu. „Je to moje vina," namítl, posunul se a položil si paži na opěradlo sedadla. Nepřestával ji zkoumavě pozorovat. „Poslední dobou jsem se víc zajímal o fúzi než o ženy. Neuvědomil jsem si, že jsem tak vyhladovělý."

Pozorovala ho koutkem oka. „Jestli tě to nějak utěší," řekla suše, „tak je to už hodně dávno, co jsem někoho tolik chtěla políbit."

Koutek smyslných úst se mu zvlnil. „Pro mě to platí stejně," zamumlal.

Usmála se a sklopila pohled na svoji pomačkanou sukni. „Teď už chápu, proč ženské stojí ve frontě, aby se k tobě dostaly." Zasmála se. „A pleteš se, jestli si myslíš, že je to proto, že jsi bohatý"

Natáhl se, vyprostil její ruku, kterou svírala sukni, a zvolna propletl její prsty se svými. „Můžeš mluvit o svém manželství?" zeptal se.

Povzdechla si. „Je to dost bolestné," přiznala. „Šla jsem do něho s jasnýma očima a vyšla z něho s pláčem. Zničilo všechny moje iluze, které jsem měla o radostech intimního života."

Také povzdechl. „Musel ti hodně ublížit."

Pokrčila rameny. „Byla jsem panna. Nevěděla jsem nic, kromě toho mála, co jsem vyčetla z knih a z toho, co říkala ostatní děvčata. Moje nevědomost ho dohánělа k zuřivosti, a tím se všechno ještě jenom zhoršilo.“

Sevřel prsty. „Většina mužů je natolik ohleduplná, že je poprvé s ženou něžná.“

Hořce se zasmála. „Larry ne. Byla to moje chyba. Vždycky to byla moje chyba.“ Neklidně se zavrtěla. „Nemohli bychom mluvit o něčem jiném? Prosím.“

„Za minutku.“ Otočil jí obličej tak, aby se na něho musela dívat. „Měla jsi z toho vůbec někdy potěšení?“

Pátravě mu pohlédla do očí a mdle se usmála. „Ne,“ přiznala. „Poprvé to bolelo a pak to bylo… hrozně nepříjemné.“

„Ještě jednu otázku a pak už toho nechám. Pocítila jsi s ním to, co právě před chvílí se mnou?“ zeptal se jemně.

Nadzvedla obočí. „Jestli si myslíš, že ti na tohle odpovím, tak to se pleteš.“

„Máš strach?“ vyzvídal, jako by se nechumelilo.

Našpulila ústa. „Jsem jenom rozumná. Už takhle si o sobě dost myslíš.“

„Kdepak,“ namítl a zavrtěl hlavou. „Jenom si věřím. V některých věcech,“ objasnil s úsměvem. „Začínám tušit, jak na tebe.“

Znovu nadzvedla obočí. „Vážně?“

Tiše se zasmál. „Obvykle jsem skutečně mnohem rozvážnější, než jsem prokázal dnes v noci. Proboha, už z tebe hořím zaživa. Stačilo, aby ses mi zavrtěla na klíně, a málem jsem se přestal ovládat.“

Polila ji červeň. Sklopila pohled na jejich spojené ruce. Pozorně si prohlížela jeho ruku, proti té její mnohem snědší, velkou ruku s plochými nehty, silnou. „Líbí se mi tvoje ruce,“ řekla tiše.

Sevřel prsty. „Mně ty tvoje také, zlatíčko.“ Opřel se na sedadle a klidně pokuřoval. Bylo to příjemné mlčení, bezstarostné, uklidňující, úžasně intimní. Otřela se mu hlavou o paži a on ji k sobě beze slova přitáhl, aby se mu mohla opřít o hruď.

„Nechce se mi,“ řekl po chvíli, „ale asi bychom měli jet domů.“

Otevřela oči a stále ještě o něho opřená pohlédla ven z okénka. „Jsem s tebou ráda,“ řekla tiše.

Zlehka ji sevřel a ve vlasech pocítila jeho dech. „Jsem s tebou také rád,“ zamumlal. „Moc rád.“

Připadala si znovu jako dívka, jako by byla na schůzce s chlapcem, na kterém jí obzvlášť záleží. S povzdechem se o něho otřela tváří.

Zamáčkl cigaretu a sáhl po klíčku v zapalování. Začala se odtahovat, ale nenechal ji.

„Ne," řekl zvláštním, něžným tónem a na okamžik jí pohlédl do očí. „Zůstaň tak. Je mi příjemné, když jsi u mě takhle blízko."

Nastartoval, rozjel se a vrátil se na dálnici. Po celou zpáteční cestu ji objímal paží jako nějaký křehký poklad.

Když dojeli k domu, kde už se nesvítilo, obešel vůz a otevřel jí dvířka. Vzal ji za ruku, pevně ji držel a tak spolu vyšli na verandu.

„Vypadá to, že už si šli všichni lehnout," podotkl s úsměvem.

Zvedla k němu pohled. „Myslíš, že jsou Jan a Andy milenci?" zeptala se.

Letmo na ni pohlédl. „Nevím. Kvůli nim oběma doufám, že tak daleko to nezašlo. Nechci, aby je nechtěné těhotenství nutilo se vzít."

„Jak můžeš vědět, jestli by nebylo chtěné?" zeptala se.

Zahleděl se jí do očí a stiskl zuby. Po chvilce se zeptal: „Chtěla jsi děti?"

Smutně přikývla. „Víc než cokoliv jiného. On je nechtěl."

„Což bylo za těch okolností dobře," podotkl a Margie přikývla.

„A ty?" Bylo jí s ním tak dobře, že se neobávala zeptat.

Na chvilku mu sklouzla maska a uviděla pod tvrdou skořápkou osamělého člověka. Přikývl.

„A ona nechtěla?" sondovala opatrně.

Hořce se zasmál. „Usoudila, že by jí to zničilo štíhlý pas, kdyby měla dítě. Za takovou oběť to nestálo."

„To mě moc mrzí, Cale," zašeptala a bylo jí ho tolik líto.

Dlouze a pátravě se jí zahleděl do očí. Ztěžka si povzdechl a oči mu potemněly. Vzal ji za ruku, odtáhl do stínu vedle dveří a pomalu ji k sobě přivinul.

„Řekni mi, jestli ti budu nahánět strach," řekl chraptivě a sklonil hlavu. Když se dotkl jejích rtů, pootevřel ústa, rozevřel její rozechvělé rty a prozkoumával její ústa v tichu, nabitém novými pocity, novými emocemi.

Váhavě mu zajela pažemi pod rozepnuté sako a kolem pasu a vychutnávala si teplo jeho těla pod tenkou hedvábnou košilí. Bylo jí, jako by s ním splývala, blaženě vnímala jeho nohy, o něž se opírala, bezpečné teplo jeho paží, které si ji přitáhly ještě blíž. Jazykem přejela

jeho horní ret a pak i jeho vnitřní stranu a pocítila dosud naprosto neznámou smyslnost.

Odtáhl se a pracně oddechoval. „Tohle nedělej," zašeptal chraplavě.

Zahleděla se mu do tmavých očí s nezvyklou bezstarostnou uvolněností. „Líbí se mi, jak chutnáš," zašeptala. Pak se na něho usmála, užaslé oči plné obdivu. „Chutnáš po kouři."

Ústa se mu bezděčně zvlnila v úsměvu. „Ty chutnáš jako med. Sladce, jemně a vábivě. Až příliš vábivě na tuhle noční hodinu," dodal. „Ledaže bys chtěla ležet u mě v posteli v mém objetí…"

Chvěla se po celém těle a dech jí vázl v hrdle při představě, jaký obraz by vytvářeli jeho snědé, zarostlé tělo sklánějící se nad ní, v zšeřelém pokoji bledou, vztáhla by k němu ruce, připravena ho obejmout…

„Červenáš se," zamumlal.

Sklopila pohled a vyvinula se mu. Zahlcovalo ji příliš mnoho nových pocitů. „Raději bych toho měla nechat, Cannone, než se do toho příliš zapletu."

„Před minutkou jsem byl Cal," poznamenal, když odemkl dveře a přidržel jí je. Když vcházela, zvedla k němu oči. „S tebou si připadám jako nějaký ohrožený druh," zasmála se.

„A to jsem sotva začal," řekl šibalsky. „Pojď se se mnou ráno vykoupat."

Zaváhala. „Chystala jsem se, že si půjdu zarybařit na molo, jestli něco nechytím," přiznala se.

Podivil se. „Ty ráda rybaříš?" vyhrkl.

Rozpačitě se zasmála. „No, určitě jsi slyšel, že některé ženy chodí rády na ryby."

„Tak jsem to nemyslel," řekl. „Já rybaření miluju. Ale dávám přednost chytání ryb na volném moři."

Oči se jí rozzářily. „Opravdu?"

„Najmu pro nás člun," řekl. „Ulovíme nějakou velkou rybu, co říkáš?"

„Ty ulovíš velkou rybu," upřesnila, „a já se budu dívat. Na takový souboj nejsem dost silná."

„Jestli bys chtěla raději rybařit z mola –"

„Ne," řekla rychle. „Ne, prosím. Ještě nikdy jsem nezažila, jaké to je rybařit na volném moři." Tiše se zasmál. „Tak dobrá. Ale budeš muset brzy vstávat."

„Bude stačit ve čtyři?“ zeptala se dychtivě.

Zlehka se dotkl její tváře. Příjemně ji zamrazilo. „Ve čtyři to bude akorát,“ řekl tiše.

Usmála se a zdráhavě vykročila ke schodišti, nechtělo se jí se s ním rozloučit.

„Margie?“

Ohlédla se s rukou na zábradlí a zadívala se mu do snědého obličeje.

„Nechej si zítra rozpuštěné vlasy,“ řekl něžně.

Ostýchavě se usmála a přikývla. Pak pomalu stoupala po schodech do patra, nechtělo se jí s ním rozloučit. Pozoroval každý její krok, dokud mu nezmizela z dohledu.

Byla vzhůru už v půl čtvrté, přestože spala jen pár hodin. Neklidně přecházela po pokoji, přála si, aby minuty ubíhaly rychleji a znovu ho uviděla.

Při nečekaném zaklepání na dveře sebou trhla. Běžela otevřít a stál tam Cal v džínech a červeném tričku, které podtrhovalo jeho tmavé vlasy a snědou pleť. Přes rameno měl přehozené lehké sportovní sako.

„Připravena?“ zeptal se s úsměvem a přejel pohledem po jejím štíhlém těle. Měla na sobě džíny, světle zelené tričko a zelený svetr s dlouhými rukávy, které si vyhrnula k loktům.

„Ano, ano,“ vyhrkla. „Nevěděla jsem, jestli už budeš vzhůru.“

„Nemohl jsem spát,“ přiznal a úsměv mu sklouzl z tváře. „Ani minutu.“

Dlouze se na něho zadívala. „Ani já ne,“ řekla tichounce a pozorovala ho.

Vpletl prsty do jejích rozpuštěných vlasů a pozvedl jí obličej, aby ji mohl zlehka políbit. Bylo to jako dotknout se plamenem suché trávy. Jakmile pocítila na ústech jeho rty, popadla ho za předloktí tak pevně, že pod tlakem jejích prstů zbělala.

„Ach bože,“ zasténal, nohou zaklapl dveře, zvedl ji do náruče a s ústy stále na jejich ústech ji nesl k posteli.

„Ne,“ zašeptala prosebně, když ji položil na přehoz, kterým přikryla pečlivě ustlanou postel.

„Nebudeme se milovat,“ slíbil a natáhl se vedle ní. Pak se nad ni sklonil, opřený o lokty, které podpíraly jeho hrozivou váhu. „Jenom se s tebou chci trochu pomazlit,“ vydechl s ústy u jejích úst. „Vnímat tvoji vůni a chuť a cítit, jak se ke mně tiskneš celým tělem.“ Hravě,

provokativně jí přejel ústy přes rty. Usmál se, když pocítil, jak bezděčně zareagovala.

Tiše se zasmál a otřel se jí hrudí o prsa; pocítil, jak ji ten smyslný tlak přirozeně vzrušil.

„Nádhera," vydechl do jejích otevřených úst. „Je to jako milovat se s pannou a vnímat první sladké rozechvělé odezvy… Pořád máš ze mě strach, Margie?"

„Větší než dřív," přiznala zadýchaně s očima doširoka rozevřenýma, v nichž se zračila touha, která pro ni stále ještě byla něco nového. Dotkla se jeho tváří, sjela prsty na jeho hrdlo, přitiskla je vepředu na jeho tričko a vnímala teplo a sílu, jež z něho vyzařovaly.

„Přestanu, kdykoliv mě zarazíš," řekl s ústy u jejích úst. „Polib mě, divoká kočičko. A tentokrát mi důvěřuj a polib mě pořádně."

Udělala, co řekl, nabídla mu svá ústa a nechala ho, aby si s nimi dělal, co chce, a její vlastní tělo se těšilo z blízkosti jeho těla. Propletla nohy s jeho nohama a tiskla se k němu, zatímco ji nekonečně líbal.

„Ach ano," vydechl roztřeseně a zadíval se jí do rozdivočelých očí. „Takové to je při milování. Při skutečném milování. To jsi nevěděla, viď?"

„Ne," zašeptala a vnímala, že se chvěje po celém těle. „Nevěděla. Cale…?"

Zhluboka se nadechl a láskyplně jí rozčechral vlasy. „Chtěla by ses na něco zeptat?" škádlil ji chraplavě. „Tak se ptej."

„Jenom když mi slíbíš, že se mi nebudeš smát," odpověděla a bedlivě ho pozorovala.

Obtočil si dlouhý pramen jejích černých vlasů kolem ukazováčku. „Nebudu se smát."

„Když už mají muži ženu v posteli, tak potom už většinou spěchají?" zeptala se tiše.

„Někteří ano," řekl. Pátral jí v očích. „Sobci, které zajímá jen vlastní rozkoš."

Opírala se mu dlaněmi o hruď a vnímala, jak oddechuje. Už měla na jazyku další otázku, ale zaváhala.

„Ne, já k nim nepatřím," odpověděl, jako by jí tu otázku vyčetl z očí. „Nic bych z toho neměl, pokud bych ženě neposkytl stejnou rozkoš, jakou prožívám sám. To jsi chtěla vědět?"

Cítila, jak jí hoří tváře, ale oči nesklopila. „Může to opravdu být pěkné?"

Zachmuřil se a zlehka se dotkl jejího líčka. „Chudinko malá," zamumlal. „Muselas s ním zažít hotové peklo."

Upřela oči na jeho hrdlo. „Možná jsem se měla víc snažit. Kdybych bývala…"

„Dost pochybuju, že by to znamenalo nějaký rozdíl. Přestaň se ohlížet do minulosti. To už jsi dělala víc, než bylo zdrávo." Zatahal ji za vlasy, aby na něho musela pohlédnout. „Tak jak, krásko, začneme se navzájem svlékat, nebo půjdeme? Možná sis všimla, že na mě začínáš mít zcela zřejmý vliv."

Šťastně se rozesmála, cítila se nádherně. Připadala si chráněná a nesmírně ženský.

Pousmál se, pevně ji políbil na rozevřené rty, odkulil se od ní a vstal. Podal jí ruku a vytáhl ji na nohy.

„Myslíš si, že je to legrace?" zavrčel v předstíraném hněvu. Spojil ruce za jejími zády a trhnutím ji k sobě přitiskl. „Bezbranného mužského, chudáka jednoho, vlákat do ložnice a pak ho v nejhorší chvíli odmrštit…?"

„Chudáka bezbranného mužského, no to mě podrž!" Musela se smát, objala ho kolem krku. Úsměv jí zmizel z tváře, když se mu zahleděla do temných planoucích očí. „S tebou je to jako zázrak," řekla bez rozmýšlení, dovolila, aby z těch slov poznal její pocity.

Upíral pohled do jejího uchváceného obličeje a až po chvíli znovu promluvil: „Nebudu na tebe spěchat," slíbil.

„Já vím." Natáhla se a něžně ho políbila na bradu. „Takže přátelé?"

„Pokud dobře vnímáš," zamručel s uličnickým úsměvem, „musíš dobře vědět, že to, co pociťuju, má do přátelství hodně daleko."

Vystrčila bradu. „Jsem otrlá," sdělila mu, ale pro jistotu se od něho odtáhla. Rozesmál se z plných plic.

Sebral z podlahy sportovní sako, které před několika minutami upustil, a jemně ji vystrkal na chodbu.

Nevzpomínala si, že by někdy zažila tak vzrušující den. Cal si pronajal rybářský člun a ona stála vedle něho, zatímco bojoval s rozzuřeným mečounem. Kapitán s posádkou zaujatě pozorovali toho vysokého, snědého muže, jak napíná síly a nakonec minuty bojuje s nádherným mečounem, který sebou mrskal a snažil se přetrhnout vlasec.

Cal se po celou dobu smál, oči mu nadšeně zářily, snědý obličej mu zčervenal radostí z boje a Margie věděla, že se jí dostává pohledu na

mimořádného člověka, který stojí v čele velké firmy a pravděpodobně si užívá spory se správní radou se stejným potěšením jako zápas se svým úlovkem.

Když konečně táhl tu velkou rybu po boku rybářského člunu, nohy se mu třásly vypětím.

Margie po celou dobu poskakovala a fandila mu jako při baseballovém zápasu, když ale uviděla viset tu velkou statečnou rybu nad hladinou, zaplavil ji soucit. Tolik bojovala, a nakonec prohrála, a Margie připadalo škoda zabít ji jenom jako trofej.

„Netvař se tak sklesle, zlatíčko.“ Cal se zdušené zasmál, přitáhl ji k sobě, otočil hlavu a řekl kapitánovi, aby rybu pustil.

Margie nevěřila vlastním uším. Omráčeně ke Calovi vzhlédla, zatímco posádka rybu pouštěla, a uviděla v jeho obličeji cosi, co jí předtím uniklo.

„Dal do toho všechno, že jo?“ Postarší kapitán se na Cala a Margie zazubil. Pozorovali mečouna, jak se rychle zorientoval a vyrazil na opačnou stranu od rybářského člunu.

„Byl to skoro rovnocenný soupeř,“ přitakal Cannon. „Ale vypadá o hodně líp v moři, než by vypadal u mě na zdi.“

Kapitán přikývl a vrátil se ke svým povinnostem. „To jo,“ řekl ještě a uchechtl se. „Nakonec jde o sport, o vzrušení z boje, ne o trofej.“

„Jsi, hodný člověk, Cannone Van Dyne,“ řekla Margie něžně a myslela to vážně.

Pokrčil rameny. „Nemáme zase tolik volně žijících živočichů, abychom si mohli dovolit je vybíjet jen kvůli sportu. Nepotřebuju trofeje, abych si připadal jako chlap.“

Vytáhla se na špičky a zlehka ho políbila.

„To bylo za co?“ zeptal se tiše.

Sklopila oči a přistoupila k němu blíž. Kapitán zatím obrátil loď zpátky k přístavu. Najednou ji napadlo, že dosud nepoznala muže, který by byl ve všech ohledech tak mužný, jako ten, vedle něhož stojí.

„Copak?“ zamumlal tiše a prstem jí zvedl hlavu, aby jí viděl do tváře.

Plaše se usmála. „Cože?“

Zkoumavě jí hleděl do očí. „Ještě s žádnou ženou jsem se necítil tak jako s tebou.“

„Jak se se mnou cítíš?“ zeptala se tiše.

Zlehka jí přejel prstem přes ústa a pomalu se zhluboka nadechl.

„Jako bych dokázal porazit celý svět. Připadám si jako stoprocentní chlap.“

I ona si připadala v jeho společnosti mimořádně, ale nebyla si ještě sebou natolik jistá, aby to přiznala. Přitulila se k němu, přitiskla mu obličej k rameni a schovala jej mezi měkké záhyby jeho saka.

„Tohle proboha nedělej, když jsou kolem nás lidé,“ zasténal a napjal paži.

„Co nemám dělat?“ vypravila ze sebe.

„Takhle mě nemůžeš hladit,“ zašeptal a chytil ji za ruku, kterou mu bezděčně zajela pod tričko a prozkoumávala jeho zarostlou hruď těsně pod klíční kostí.

„Ach,“ vydechla ohromeně. Ani si pořádně neuvědomila, co dělá.

Zadíval se jí do rozšířených očí a slyšitelně oddechoval. „Až se vrátíme domů, půjdeme si zaplavat,“ řekl napjatě. „A budeš se mě moct dotýkat, jak se ti bude chtít.“

Schovala si obličej na jeho hrudi, rozpačitá, vzrušená, rozechvělá příjemnými pocity, jaké nikdy předtím nezažila.

„Neboj se toho,“ zašeptal a přivinul ji k sobě ještě blíž. Člun si to mezitím namířil k pobřeží. „Dej tomu volný průchod, Margie.“

Jako kdybych to mohla zarazit, pomyslela si omámeně. Připadala si, jako by ji pohltila lavina a neexistoval způsob, jak by se mohla zachránit. A nebyla si jistá, zda by vůbec chtěla.

Když se vrátili do letního sídla, Jan s Andym a Victorine si právě povídali. Margie zjistila, že je jí protivné už jen pomyšlení na jiné lidi. Chtěla být s Cannonem sama.

Ten s patrnou nechutí pustil její ruku, když vešli do obývacího pokoje, a pohlédl jí do očí.

„Kdepak jste vy dva byli?“ chtěla vědět Victorine a v očích jí hrálo.

„Vyjeli jsme si na ryby na moře,“ sdělil jim Cannon a zapálil si cigaretu.

„Chytili jste něco?“ zajímal se Andy.

Cannon se zasmál. „Mečouna, ale hodil jsem ho zpátky. Bylo to ještě mládě.“

„Několik set liber těžké,“ poznamenala Margie s úsměvem.

„Já tě nechápu,“ povzdechla si Victorine. „Proč je tedy lovíš, když si je nechceš ponechat?“

„Je to výzva, mami,“ odpověděl Andy místo bratra. „Je to jako lezení po horách, nebo automobilové závodění… Vzrušující dobrodružství.“

„Chytat pstruhy je taky vzrušující,“ poznamenala Jan a plaše na Cannona pohlédla. „Když byla pstruzí sezóna, tak jsme se každý rok vypravili s Margie a tátou do hor a brodili se v mělčinách Chattahoochee a doufali, že nám bude přát štěstí.“

Na Cannona to očividně zapůsobilo. „Chytili jste hodně?“ zeptal se.

„Něco ano,“ usmála se Jan. „Ale přiznám se, že jsem je zpátky neházela. Miluju pstruha opékaného na rožni.“

Cannon se zasmál. „To já taky. Ale mečoun by nebylo nic pro mě.“

„Kam se chystáte?“ zeptala se Victorine syna.

Stále nespouštěl pohled z Margie. „Mysleli jsme, že si půjdeme zaplavat,“ odpověděl roztržitě.

„To je skvělý nápad,“ skočil mu Andy do řeči a popadl Jan kolem pasu. „My se k vám přidáme. Pojď se převléknout, zlato, doprovodím tě,“ vyzval Jan. „Půjdeš s námi taky, Margie?“

Vrhla pohled na Cannona a doufala, že na ní nebude vidět zklamání, jaké pociťovala. K její radosti se kvůli tomu tvářil stejně nešťastně jako ona.

Margie se málem otočila a utekla, když sešly s Jan na pláž a Cannon tam už na ni čekal. Působil smyslně, už když byl úplně oblečený, ale v bílých plavkách vypadal tak fantasticky, že jí uvízl dech v hrdle.

Byla pohledem na něho tak pohlcená, že ani nepostřehla, když k nim zezadu přistoupil Andy a odvedl Jan do vody. Měla oči jenom pro Cannona. Byl po celém těle do bronzová opálený a vypadal jako řecká socha. Hruď měl porostlou kudrnatými černými chlupy, které se k pasu jeho plavek zužovaly, a mocné nohy měl rovněž porostlé černými chlupy. Ještě nikdy neviděla v plavkách muže, z něhož by vyzařovala taková mužnost, a už při pouhém pomyšlení, že by se ho dotkla, ji pálily dlaně.

Vycítil, že si ho intenzivně prohlíží, a otočil hlavu, cigaretu držel nepřítomně mezi prsty. Všechen posměch a nepřátelství byly pryč. V tmavých očích mu sedělo něco nového a Margie vnímala, jak se jí podlamují kolena, když na ni zapůsobil jeho pohled.

Vykročil k ní a bezostyšně jí klouzal očima po těle v jednodílných černobílých plavkách. Vrátil se pohledem ke křivce jejích prsou, jak se jí rýsovaly v hlubokém výstřihu plavek.

Odhodil cigaretu a rukama jí obemkl pas.

„Chci být s tebou sám," řekl tiše.

Zmohla se na uličnický úsměv. „Myslíš, že odejdou, když jim každému nabídneme čtvrťák?"

Zasmál se. „Zkusíme to?"

Oči jí zjihly, když se setkaly s jeho pohledem, a pocítila, jak se jí z jeho blízkosti rozlévá po těle teplo. „Všechno je to na mě nějak rychlé…" zašeptala.

„Já vím." Najednou se sklonil, zvedl ji do náruče a otočil se k příboji. „Doufám, že umíš plavat," zamručel.

„Jako ryba, pane Van Dyne." Smála se, držela se ho kolem krku, byl to úžasný pocit, tisknout se mu prsy na pevné tělo.

Pohlédl na ni a nadzvedl jedno obočí. „Bez plavek?"

Pocítila, jak se jí hrne červeň do tváří. „Vlastně jsem se tak nikdy nekoupala," přiznala.

Zapátral jí pohledem v očích. „A chtěla bys?" zeptal se hlubokým hlasem. „Se mnou?"

Nedostávalo se jí dechu. Nedokázala zlomit kouzlo, kterým si ji podmaňovaly jeho oči, a uvědomila si, že je ve vodě, až když se jí přelila přes prsy a náhle ji zastudila.

Přitiskla se k němu a on se zasmál její snaze udržet se nad vodou.

„Nenechám tě utopit," žertoval. „Uvolni se. Není ani tolik studená."

„Je hrozně studená," namítla se smíchem.

„Zahřeju tě, jestli je to tvoje jediná stížnost," zamumlal a nechal ji sklouznout ze své náruče. Přitáhl ji k sobě a pevně se k ní přitiskl. Propletla nohy s jeho nohama.

„Půjdeme ke dnu," zašeptala a pocítila na rtech jeho dech.

„To je báječný nápad," zamumlal a ohlédl se po Andym s Jan, kteří dováděli ve vodě. „Neuvidí nás, jak se líbáme, když se ponoříme pod hladinu."

Rozevřela rty a zachvěla se po celém těle, jak po tom zatoužila.

„Ach bože, pojď ke mně," zasténal a popadl ji za vlasy, aby si mohl přitáhnout její obličej. „Zadrž dech, miláčku…" zašeptal a zmocnil se jejích úst.

Společně se ponořili s ústy prolnutými. Položil jí ruce na hýždě a přitiskl ji k sobě boky, až neslyšně zasténala do jeho úst. Prsty mu zajela do chlupů na hrudi, byla to slast cítit pod dlaněmi jeho svalnaté tělo. Topila se, docházel jí vzduch, ale nezáleželo jí na tom, protože ho chtěla tak, že by snad kvůli tomu klidně umřela.

Společně se vynořili, lapali po dechu, zadýchaní nedostatkem kyslíku a touhou. Pevně ji uchopil za ruku a vedl ji zpátky na břeh.

„Milování pod vodou má svoje rizika," vysvětlil a lítostivě se zazubil. Natáhl se na písek a stáhl ji vedle sebe. „Nerad bych, abychom se při tom utopili."

„Bylo to… úžasné." Snažila se vyjádřit svoje pocity slovy.

„Ano." Majetnicky klouzal pohledem po křivkách jejího těla. „Chci tě tolik, až to bolí, a nemůžu se tě ani dotknout."

Popadl ji za ruku a přitiskl si její dlaň na zarostlou hruď. Znovu se mu zrychlil dech. „Chtěl bych s tebou ležet na písku," šeptal a hleděl jí do očí. „Chtěl bych ti stáhnout plavky a zlíbat ti tělo. Chtěl bych tě hladit a laskat, až bys hořela tisíci plameny. A potom," naklonil se k ní, ještě víc ztišil hlas a pozoroval, jak se jí touha, kterou zažehl, chvěje v očích, „potom bych se na tebe chtěl přitisknout celým tělem a cítit, že mě chceš stejně jako já tebe…"

„Už nic neříkej," zaprosila tichounce.

„Chceš mě?" naléhal šeptem a pomalu jí prstem obtahoval rysy obličeje.

Olízla si suché rty. „Ano," přiznala a pocítila, jak jí při zvuku toho slova proběhlo napjatým tělem ohromení.

„A já chci tebe. Hořím touhou, a i když mám svého bratra moc rád, teď bych si přál, aby byl v Singapuru a tvoje sestra s ním!"

Roztřeseně se zasmála, obličej rozpálený horečkou, kterou probudil v jejím těle, horečkou touhy, jíž žhnuly její oči. „Tohle je… veřejná pláž," připomněla mu.

Nepřestával jí hledět do očí. „O to větší škoda." Sjel pohledem na její prsty, jimiž ohmatávala vypracované svaly na jeho hrudi.

„Že jsi tohle chtěla udělat už na lodi?"

„Ano," přiznala se a pozorovala, jak se mu pod lehkým tlakem jejích prstů zvedá a klesá hruď. Toužila se ho dotýkat, milovala jeho vůni.

Ohlédl se a zjistil, že Jan a Andy zmizeli za příbojovou vlnou, a pak je zahlédl, jak společně plavou od břehu.

„Konečně," zasténal. „Požehnaný klid."

Překulil se k ní, položil jí ruku na břicho a zmocnil se jejích úst.

Opřela se mu o ramena, ale zavrtěl hlavou. „Momentálně se nedívají," zašeptal, „tak si to užijme."

Zajel jí rukou mezi prsy. Nepřestával na ni hledět a pomalu, smyslně zajel prsty pod pružnou látku. Zadržela dech a bezmocně se prohnula v zádech, toužila po tom, aby se jí dotýkal víc a jinak.

S ústy u jejích úst se zeptal: „Chceš?"

„Prosím," hlesla a prsty se jen lehounce dotýkala jeho ruky.

„Tak mi pomoz," vdechl do jejích úst a znovu je ovládl.

Vedla jeho prsty a pohybem ramene uvolnila napjatou látku plavek. Pocítila, jak uchopil její ňadro do ruky, tlak napjaté bradavky v jeho dlani, a její výkřik pohltila najednou jeho ústa, majetnická a pod „snující si její rty ve vlně rozkoše, která ji rozechvěla se po celém těle. Minutku se odtáhl, oči téměř černé nenaplněnou touhou. Ohlédl se přes rameno. Andy s Jan se už vraceli ke břehu a Cannon od plic zaklel.

Pohlédl na Margie, na svoji ruku, která spočívala na jejím bílém těle tam, kde odhrnul látku planíc. Proti její bělostné pleti se zdála jeho ruka ještě snědší, trochu ji nadzvedl a znovu ji začal hladit, fascinovaný tím, jak na jeho doteky její tělo bezmocně reaguje.

„Uvidí nás," namítla roztřeseně.

„To nedovolím," řekl tiše. Opět jí pohlédl do očí. „beru zpátky každé slovo, které jsem ti řekl v ten první večer. Žádnou podprsenku s vycpávkami nepotřebuješ. Jsi dokonalá."

Obdiv v jeho očích a jeho důvěrné laskání jí vehnaly červeň do tváří.

„Podívej," vybídl ji, aby se podívala na vlastní tělo, na jeho snědnou ruku na své bílé pleti.

Znovu se zachvěla, uchopila ho za ruku, v očích Prosbu.

„Přivádí tě to do rozpaků?" zeptal se jemně. „Tak dobře." Beze spěchu jí upravil plavky a přihladil ramínko.

Nedokázala mu pohlédnout do očí. Připadala si jako školačka, kterou nachytali, jak se objímá s třídním hrdinou, a když se posadila a přitáhla si kolena k hrudi, tváře jí jen hořely.

Posadil se vedle ní a natáhl se pro balíček cigaret a zapalovač vedle hromádky ručníků na písku. Jednu si pevnými prsty zapálil, když k nim Jan a Andy přiběhli.

„To bylo skvělé,“ zasmála se Jan a začala si ručníkem vysoušet vlasy.

„Teď bych si dal sendvič,“ prohlásil Andy a utíral si paže a hruď. „Ještě někdo má chuť?“

„Já jo,“ řekl Cannon a zasmál se. Jenom Margie ovšem věděla, co tím doopravdy myslí. „Pojďme se podívat, jestli můžeme vyplenit ledničku, než začne Nina chystat večeři.“

„Ale vy dva jste snad ani nevlezli do vody,“ podotkla Jan.

„Měli jsme lepší věci na práci,“ řekl Cannon a pomohl Margie na nohy.

„Teď budou mít podezření,“ zamumlala Margie, když se loudali za těmi dvěma po pláži.

„Že je dobře, že s sebou neměli dalekohled?“ prohodil a zazubil se, jak se zatvářila.

„Nebála jsem se,“ zamumlala po chvilce. „Trochu jsem se styděla, to ano; nikdy jsem to takhle nezažila, ale nebála jsem se.“

Zastavil se, otočil ji k sobě, objal ji rukama kolem pasu a spojil si je za jejími zády. „Nejsi frigidní,“ prohlásil s pohledem upřeným do jejích očí. „A můžu tě zbavit všech traumat, jestli mi to dovolíš.“

„Já vím,“ hlesla. Utkvěla pohledem na jeho široké, výrazné bradě. „To jenom, že je to všechno moc rychle…“

Přitiskl jí prst na ústa, a tak ji umlčel. „Poskytnu ti čas, aby sis na mě nejdřív zvykla,“ řekl. „Nevezmu si víc, než mi budeš chtít dát.“

Margie mu ale chtěla dát všechno a uvědomila si to právě v této chvíli. Odvrátila se a pak s ním bez odpovědi srovnala krok, ale pevněji sevřela jeho dlaň.

Večer Margie nevěděla, jak to udělat, aby se na Cannona pořád nedívala aby jeho rodina nepostřehla, jak ji uchvátil a jak je proti tomu bezmocná. Osud ten problém rozřešil za ni. Cannon měl na večer pozvání na banket, na což zřejmě zapomněl, dokud nezavolala nějaká žena se smyslným hlasem a nepřipomněla mu to. Telefon vzala Margie, protože byla nejblíž, a pozorovala Cannona, když s tou volající mluvil. Netvářil se právě nadšeně, ale jeho hluboký, lenivý hlas vyjadřoval, že mluví s někým, koho zná dlouho. Jen co zavěsil, omluvil se, že se musí jít oblékat.

Jan s Andy se rozhodli, že půjdou do kina, a když sešel dolů, byli už pryč. Victorine se dívala na svoji oblíbenou televizní show a Margie se dívala s ní, protože by se nedokázala na nic jiného

soustředit, a už vůbec ne na svoji knihu, i když termín se hrozivě blížil.

„Bohužel se vrátím pozdě," oznámil Cannon matce, sklonil se a políbil ji na tvář. „Nečekej na mě."

„To bych si nedovolila," prohodila žertem. „Kdo to je, jestli se smím zeptat?"

„Missy Callerová," odpověděl, „a její bratr. Jde o ten zatracený kontrakt, který se snažíme získat exkluzivní dodávky plavek pro jejich firmu Seaside."

„Jistě stačí, abys na Missy zamrkal, a dostaneš, co budeš chtít," zasmála se matka.

Nezasmál se a v očích měl znepokojení, když utkvěl pohledem na Margiině odvráceném obličeji. „Margie, pojď se mnou ven," řekl stroze.

Znejistěle na něho pohlédla, zaujatého Victorinina pohledu si nevšímala. „Já…"

Natáhl ruku. Nic víc neudělal, ale stačilo to. Zvedla se, tlumeně se Victorine omluvila a dovolila, aby ji vzal za ruku a odvedl ven do noci provoněné mořem.

„Nechci odejít," řekl tiše, když došli k vozu a stanul proti ní. „Kdyby ta smlouva nebyla důležitá, tak bych nechal všechno plavat. Přes to, co říká máti, nemám o Missy žádný osobní zájem. Jde jen o obchody."

Zvedla k němu pohled. „Nemám na tebe žádný nárok," připomněla mu.

„Já vím. Možná bych byl rád, abys měla," řekl překvapivě. Zlehka se dotkl její tváře. „Zítra si najdeme nějakou jinou zábavu půjdeme někam, kde nás Andy a Jan nenajdou."

„Možná by bylo lepší, abychom to nedělali," hlesla, protože si připomněla, jak je s ním bezbranná.

Uchopil její obličej do teplých dlaní a pozvedl jej. „Nemáš žádný důvod se mě bát," řekl stručně.

„Tak to není," namítla nepřesvědčivě. Jeho dotek ji ničil.

Smyslně jí přejel palci přes plné rty. „Vystrkuje ošklivou hlavu tvoje viktoriánská výchova?" zamumlal sarkasticky.

Musela se zasmát, nemohla si pomoct. „Já vím. Máme dvacáté století."

Sklonil se a vtiskl jí na rty polibek. Lehký, něžný a plný významů. „Co kdybychom to nechali, až co přinese den?“ navrhl hlubokým, uvolněným tónem. „Kromě toho jsi to ty, kdo mě tahá do postele a nutí, abych si s tebou zahrával…“

„Ty jeden nestydo!“ zašeptala teatrálně.

„Hambatá ženská,“ opáčil. Otevřenými ústy jí přejel přes ústa. „Zatracená Missy,“ zamručel.

Margie k němu zvedla zelené oči. „Je hezká?“

Nadzvedl obočí a zaujatě si prohlížel její zářící oči, dlouhé vlnité tmavé vlasy, pleť, v tlumeném světle hebkou a krémovou. „Ve srovnání s tebou není žádná hezká.“

„Ani ty nejsi k zahození,“ zasmála se.

Zhluboka se nadechl. „Požádal bych tě, abys na mě počkala, ale nemám tušení, kdy se vrátím. Co kdybychom se sešli u snídaně v šest?“

Nakrčila obočí.

„Mám si vzít nepromokavý kabát?“ V očích mu zajiskřilo. „Co takhle průhledné negližé?“ Udeřila ho zlehka pěstí do hrudi. „Nech toho!“ Zazubil se. „Co kdybys na sebe něco hodila a šla se mnou?“

Zavrtěla rozhodně hlavou. „Nechci strávit večer tím, že se budu dívat, jak se v tvojí společnosti ženské zalykají nadšením.“

Úsměv mu pomalu vymizel z tváře, bystře se jí zadíval do očí a zahlédl přes její žertování pravdu.

Uchopil ji v pase a zvedl tak, že měli rty na stejné úrovni. „Polib mě na dobrou noc a běž dovnitř. Je tady chladno a nevzala sis nic přes sebe.“

Ten projev jeho starostlivosti ji málem rozplakal. Jenom Jan se zajímala, co s ní je. Bylo to pro ni nové, že si o ni někdo dělá starosti. Zarazila slzy tím, že mu přitiskla rty na ústa a objala ho kolem krku, zatímco jí polibek pomalu, sladce a nekonečně oplácel.

Po chvíli zvedl hlavu, oči temné a nezvykle něžné. „Dobrou noc,“ zamumlal.

„Dobrou noc,“ zašeptala.

Ale vtom už ji znovu líbal a tentokrát ani krátce, ani něžně. Když ji nechal sklouznout zpátky na zem, bylo jí, jako by měla v žilách tekutý oheň.

„Jedu,“ řekl, „dokud ještě můžu. Dobrou.“

Dívala se za ním, dokud nevyjel z brány.

Když se Margie znovu posadila na pohovku, že se bude dívat na televizi, vrhla po ní Victorine pobavený pohled.

„Mezi ním a Missy ve skutečnosti nic není," nadhodila jemně.

Margie se usmála. „Asi bych jí vyškrábala oči, kdyby bylo," přiznala a provinile se usmála.

Victorine se zurčivě zasmála a pohladila ji po ruce. „Jsem moc ráda, že spolu vy dva tak dobře vycházíte. Aspoň mi pomůžete najít způsob, jak na Cannona."

Bylo ještě brzy na takové úvahy, ale Margie nic nenamítla, tolik by si přála, aby se ten nesplnitelný sen stal skutečností.

Pořad už pomalu končil, když se ozval telefon. Margie ho zvedla a překvapilo ji, když se jí ozval její agent.

„Proč nejste doma?" postěžoval si. „Sháněl jsem vás po všech čertech a nakonec jsem se dovolal na službu pro nepřítomné, telefon máte vypojený… Takže " rozveselil se, „ mám pro vás ohromnou zprávu. Pamatujete se na Genea Murdocka? Chce si pohovořit o smlouvě na film podle vašeho posledního románu, ale bude ve městě jen zítra. Chce vás u toho jednání mít. Mohla byste se dostavit zítra v deset dopoledne do mé kanceláře?"

SEDMÁ KAPITOLA

Nedokázala mu hned odpovědět. Od chvíle, kdy přijela do Panama City, byla její práce to poslední, na co myslela. Jako by nějakým zvláštním způsobem bylo její psaní součástí jiného života, ne toho, kam patřil Cannon Van Dyne.

„Ach… dopoledne?“ vykoktala.

„Je vám dobře?“ zasmál se. „Vzpomínáte si, kdo jste? Silver McPhersonová, autorka *Ve víru vášně*, bestselleru číslo jedna v minulých čtyřech týdnech…?“

„Jistěže si vzpomínám,“ přitakala otupěle. „V deset dopoledne. No, jestli se mi podaří odletět v sedm… udělám, co bude možné. Pokud bych to nestihla, tak vám ještě zavolám, ano?“

„Výborně. A gratuluju! Bude to senzační úspěch. Tak zatím!“

Zírala na sluchátko a uvědomovala si, že po ní Victorine vrhla nechápavý pohled. Dopoledne v New Yorku. S velkou pravděpodobností bude muset zůstat přes noc a jenom pomyšlení, že bude tak dlouho od Cannona pryč, ji mučilo.

Co to s ní je? Svého času by smlouva na film pro ni byla tou nejúžasnější událostí, ale teď je to pouze překážka mezi ní a Cannonem – další cihla ve zdi klamu, kterou mezi nimi stavěla. Jednoho dne se o její neblaze proslulé profesi dozví a co si pomyslí?

Bude zuřit, že mu neřekla pravdu, to je jisté. A jak její pseudonym zapůsobí na jeho konzervativní osobnost? Zaplavila ji taková vlna bolesti, až se jí oči zamžily slzami.

„Jste v pořádku, moje milá?“ zeptala se Victorine jemně.

Polekaně sebou trhla a pohlédla na ni. „Ach ano,“ řekla tupě. „To bylo jenom… jde o nějakou obchodní záležitost, na kterou musím zítra dohlédnout. Týká se to dividend…“ vypravila ze sebe nejasně a nechala na Victorine, aby si to nějak přebrala.

„Ještě štěstí, že se mi o všechny finance stará Cannon,“ řekla Victorine. „A s letem si nemusíte dělat starosti. Cannon tam s vámi zaletí.“

„To bych po něm nemohla žádat…“ řekla Margie nervózně.

„Ovšemže můžete. Teď se se mnou pojďte dívat na televizi a nedělejte si starosti, drahá. Všechno se vyřeší,“ slíbila.

Margie se šla posadit vedle ní, ale oči měla znepokojené. Co udělá, jestli se Cannon rozhodne jít s ní? Jak mu zabrání, aby nezjistil, proč tam jede?

Nemohla skoro spát, jak o tom přemýšlela. S Cannonem si začali být tak blízcí tak rychle se to seběhlo že neměla čas vypořádat se s problémy. Nyní jí hleděly do tváře a s tím bude muset nutně něco udělat. Už neměla žádný logický důvod, aby před ním tajila pravdu. Žádný, který by uznal.

Moc nepomohlo, když Jan přiběhla celá rozzářená do jejího pokoje a usadila se na kraj Margiiny postele.

„Cannon s tebou letí do New Yorku,“ vyhrkla. „O co jde? Týká se to nějak tvojí knížky?“

Margie se na posteli otočila, oči ji pálily od slunce časného rána, hlava ji bolela. „Ano,“ zamumlala. „Jde o smlouvu na film.“

„Na film!“ vyhrkla Jan. „Jaký?“

„Televizní,“ vypravila ze sebe a pracně se posadila. „Kolik je?“

„Šest. A co to znamená, že se tak mračíš? Budeš přece slavná!“

„Nechci být slavná,“ postěžovala si. „Kéž bych vůbec nenapsala tu první knihu. Kéž bych byla v Číně!“

Jan na ni jenom zírala. „Cože?“

„To je jedno.“ Položila si obličej na kolena, která si přitáhla k tělu. „Jak proboha Cannonovi vysvětlím, proč do New Yorku jedu?“ bědovala.

Jan okamžitě vystřízlivěla. „Teď chápu. Dostal se ti pod kůži, viď?“

Margie se malátně zasmála. „Taky by se to tak dalo říct.“

Jan se k ní přisunula a objala ji paží kolem ramen, aby ji utěšila. „Ach Margie, já jsem taková husa, že jsem po tobě chtěla, abys mu neříkala o Silver McPhersonové.“

„Nevadí,“ řekla Margie tiše. „Nějak to dopadne.“

Jan se odtáhla, oči měla zkoumavé. „Jsi do něho zamilovaná?“

Ta přímá otázka jí dodala. Cítila, jak rudne, oči jí zazářily. Už nemusela nic dodávat.

Jan jenom přikývla. „Včera to bylo patrné. Sotva od tebe odtrhl oči a ty ses na něho dívala, jako by nad něho nebylo…“

„Touží po mně,“ opravila ji Margie a upírala pohled na svá kolena. „A jak obě víme, mám v tomhle ohledu dost problémy.“

„Ne, nemáš,“ namítla Jan jemně. „Jestli ho miluješ, tak ne. Přijde to přirozeně, uvidíš.“

„Znamená to ovšem závazek, z kterého mám strach. Copak ti to není jasné?“ vypravila ze sebe. „Nejsem typ na poměr na jednu noc, nejsem na takový vztah stavěná. Nemůžu do toho jít jenom proto, abych uspokojila sexuální touhu!“

„Ty jedna viktoriánská dušičko,“ dobírala si ji Jan. „Jestli ho miluješ tak, jak si myslím, nedokážeš mu říct ne, to mi můžeš věřit. Je to smutné, ale pravdivé.“

Margie zvedla oči a měla v nich všechno, co cítila. „Nenápadně se mi dostal pod kůži.“ Rozpačitě se zasmála. „Miluju ho, až to bolí.“

„Jsem hrozně ráda,“ řekla Jan. „Už jsem se bála, že si do konce života vystačíš se psaním. Byla by to taková škoda, Margie.“

„Jak mu ale vysvětlím, čím se živím?“ Margie si povzdechla. „Jsem v pěkné bryndě!“

„Díváš se na to moc černě.“ Jan se zvedla. „Teď už radši vstávej. Margie… mohla bych tě požádat ještě o jednu velkou laskavost? Je to naposledy, přísahám.“

„Vždyť víš, že můžeš.“

„Byla bys tak hodná a zmínila se Cannonovi, že jsme s Andym ochotní pár měsíců počkat a nevídat se, abychom mu dokázali, jak jsme si jeden druhým jistí?“ Usmála se. „A že bys ho třeba trošičku zpracovala…?“

„Ty jedna uličnice,“ předhodila jí Margie. Odhodila přikrývky a vstala z postele. Protáhla se. „Ale ano, promluvím s ním, jestli mi bude naslouchat.“

„Mluv s ním, až budeš takhle oblečená,“ navrhla Jan a ukázala na sestřinu průhlednou noční košili. „To ti bude naslouchat.“ Zazubila se a jen tak tak to stihla z pokoje, než na ni přiletěl polštář.

Cannon už seděl u snídaně se zbytkem rodiny, když vešla Margie s kufrem a kabelkou. Odložila je u dveří a rozechvělo ji, když na ni upřel oči. Oblékla se do bílého plátěného kostýmu s bezovou halenkou a bezovými doplňky.

„Slyšel jsem, že letíme do New Yorku,“ zamumlal a rošťácky se pousmál. Ten úsměv byl určen jenom jí.

„Mohla bych… mohla bych letět běžným spojem,“ vykoktala a rychle se posadila na židli, kterou pro ni odtáhl od stolu.

„Ale prosím tě,“ řekl. „Podíváme se po městě, když už tam budeme.“

Ostýchavě na něho pohlédla a vyčetla mu z očí všemožná tajemství.

„Jestli ti to opravdu nebude vadit.“ Zasmál se. „Vůbec ne. Zůstaneme přes noc a zítra se vrátíme.“

„Cannon tam má v jednom hotelu apartmá,“ vložila se do toho Victorine. „Víte, tráví v New Yorku hodně času obchodně. Je to takhle velmi pohodlné a výtečně se tam jí!“

„A na dveřích ložnice je zámek,“ zamumlal Cannon a rošťácky se zachechtal, jak uštvaně se zatvářila, zatímco ostatní se začali zdušené smát.

„Neopovažuj se ji svést,“ obrátila se Victorine na staršího syna a zatvářila se přísně. „Nepřeju si, aby se moje přítelkyně stala jenom další z tvých trofejí.“

Cannon se na matku zazubil a v šedém obleku s vestou, šitém na míru, mu to neuvěřitelně slušelo. Vypadal v něm snědší a ještě mohutnější. „To se nikdy nestane,“ řekl a výraz v obličeji se mu změnil; najednou se tvářil něžněji a zaujatěji, když na Margie pohlédl.

Victorine ten pohled zachytila, sklopila oči a usmála se do své kávy.

Margie seděla mlčky vedle Cannona v kokpitu a sledovala jeho zručné ruce, když malý tryskáč vystřelil do oblak.

Po Larryho smrti si myslela, že už nikdy do malého letadla nevsedne, ale let s Cannonem stál za tu zkušenost. Byl opatrný a sebejistý a cítila se s ním tak bezpečná, jako ještě s žádným jiným

člověkem. Zvláštní, jak dobře jim spolu bylo, přestože když byla v jeho společnosti, vždycky se jí zrychlil tep.

Sledovala, jak ovládá letadlo, a přemýšlela, jestli ji by ovládal stejně tak jemně a jistě. Byla si skoro jistá, že ano, a dostala strach z toho, co měla před sebou.

Cannonovo hotelové apartmá bylo úžasně luxusní, ale měla pouze čas odložit kufr a pak si rychle musela vzít taxík, aby to stihla do kanceláře svého agenta. Cannona opustila s přesvědčivým tvrzením, že musí projednat nějaké právní záležitosti s právníkem svého manžela. Trápilo ji, že mu musí lhát, ale řekla si, že později najde nějaký způsob, jak mu sdělit pravdu.

Její agent Jim Payne na ni ve své kanceláři už čekal a ve výtečné náladě ji usadil vedle Genea Murdocka, který byl o polovinu menší než její agent, dvakrát tak starý a sršel nadšením pro projekt, jak její populární ságu z doby války za nezávislost převést do filmové podoby.

Hovořili o věci dlouho, ale nakonec dospěla k pře svědčení, že Murdock odvede dobrou práci. A co víc, byl o tom přesvědčený i Jim. Dohodli se na smlouvě a záloze, která jí zaručí relativně jistou budoucnost. Stiskla si s oběma muži ruku a omámeně nastoupila do výtahu.

Uvědomila si, že jedno je jisté: musí Cannonovi povědět pravdu rychle. Co nevidět se o tom začne psát a Silver McPhersonová bude ještě slavnější, než už je. Nesnesla by, kdyby se to Cannon dozvěděl od někoho jiného. To by vypadala ještě prolhaněji.

Vrátila se do hotelu a on právě telefonoval, vraštil tmavé obočí, ústa stisknutá do tenké linky a naslouchal volajícímu.

„Ne," řekl stroze a letmo pohlédl na Margie, když vešla. „To nepůjde. Řekl jsem vám, že mi právník poradil, abych tu klauzuli nechal změnit, a já nepodepíšu nic, dokud se tak nestane. Co že mám? A sakra!" zavrčel a hlasitě si povzdechl. „No dobře. Kde? Kdy? Budu tam." Se slyšitelným bouchnutím zavěsil.

„Nějaké problémy?" zeptala se.

Hleděl na ni s rukama v kapsách. „Nic, co bych nezvládl. Bohužel to vypadá, že mi to zabere zbytek dne. Tolik jsem toho naplánoval, co spolu budeme dělat."

Pokrčila rameny. „Chápu, že máš práci." Usmála se. „To je v pořádku."

„To tedy ani trochu," procedil mezi zuby a vykročil k ní.

Uchopil ji za ramena a pomalu, smyslně, ji k sobě přitáhl. Najednou začal oddechovat stejně přerývaně jako ona.

„Takhle?“ Uchopil ji za boky a pomalým, znepokojivým pohybem ji přitiskl ke svým napjatým stehnům.

Chytila ho za ruce, ale to ho nezpomalilo. „To je ono,“ zamumlal a s pootevřenými ústy se blížil k jejím rtům. „Pomoz mi…“

Zatajila dech při jeho pohybu a pocítila, jak po ní prahne, ještě dřív, než se zmocnil jejích úst a začal je horce dobývat.

Také se pohybovala v rytmu s ním, kouzlo jeho objetí na ni působilo a podmaňovalo si ji. Roztřesenými prsty mu rozepnula první čtyři knoflíčky na košili.

„Chceš se mě dotýkat?“ vydechl.

„Strašně moc,“ přiznala se nezvykle zastřeným hlasem. Rozhrnula mu košili a zajela prsty na jeho hruď.

Trochu se odtáhl, trhaně oddechoval a pozoroval její ruce na své hrudi.

„Pojď, lehneme si,“ řekl chraplavě. „Ať je to, jak to má být.“

Zvedla k němu pohled a zhluboka se nadechla, aby se vzpamatovala. „Máš jednání.“

„Mohl bych to nechat plavat,“ řekl rozhodně.

„To bys neměl,“ zamumlala. Tolik z výrazu jeho očí pochopila.

Ztěžka si povzdechl. „Ne, to bych neměl.“

Zlehka ho políbila na hruď a začala mu zapínat košili. Její něžné gesto ho rozechvělo.

„Měl bych dát dveře tvého pokoje na závoru, když budu pryč,“ prohodil chraptivě. „A ty bys je měla zatarasit nábytkem.“

„Vykopu u dveří past na tygry, zatímco budeš pryč,“ slíbila a hleděla na něho zbožňujícím pohledem.

Sklonil se a velice něžně ji políbil. „Vrátím se, co nejdřív to půjde,“ slíbil. „Budu ti chybět?“

„Už mi chybíš,“ řekla a nebyla to lež. Usmál se, dotkl se její tváře a vyšel ze dveří.

Večeřeli v hotelové restauraci a Margie zjistila, že má ohromnou chuť k jídlu, kterou povzbuzovalo neskutečné štěstí, jež pociťovala jenom z toho, že je ve společnosti Cannona.

Byl nezvykle pozorný. Nespouštěl z ní pohled, který mu neustále klouzal k hlubokému výstřihu jejích stříbřitých šatů, jež zvýrazňovaly

všechny křivky jejího těla. Sám byl ve večerním obleku tak úžasný, že na něho ostatní ženy nepokrytě zíraly.

„Jestli si tě ta zrzka nepřestane prohlížet," zamumlala nad dezertem, „popadnu tohle lahodné víno a vyleju jí ho na hlavu."

Tiše se zasmál. „To by byla škoda dobrého vína." Zvedl láhev a nalil jí další sklenku. Bylo to vybrané burgundské, velice jemné, a měla už dost, ale ignorovala vlastní svědomí; třeba to bude poslední večer, který s ním kdy stráví, protože dnes mu o sobě musí říct pravdu kdyby ji to mělo zabít.

„Zkoušíš mě opít?" zeptala se ostýchavě.

„Vůbec ne," odpověděl a pozoroval ji přes okraj vlastní sklenice. „Jenom chci, aby ses… uvolnila."

„Nejsi skutečně opilá, viď že ne?" zeptal se, když se vrátili do jeho apartmá. Zkoumavě ji pozoroval a přitom si svlékl sako, sundal vázanku a rozepnul košili.

„Jsem jenom uvolněná," ubezpečila ho. Připadala si jako žena velkého světa a překypovala štěstím. Přistoupila k němu a ovinula mu paže kolem krku.

„Velice, velice uvolněná." Oči se jí zamžily. Úsměv jí sklouzl z tváře, když se setkala s jeho pátravým pohledem.

„A velice, velice zamilovaná," zašeptala. Ta slova jí vyklouzla z úst tak samozřejmě, že si ani neuvědomila, že promluvila nahlas.

„Ach bože, zlatíčko," zamumlal a sklonil se. Políbil ji úplně jinak než předtím, sladce a něžně. Přivinula se k němu, toužila po něm, milovala ho, potřebovala… chtěla ho!

Uchopil úzká ramínka jejích šatů a shrnul je, aby jí mohl ústy polaskat navoněná ramena, zlíbat hrdlo a pak oblé křivky jejích ňader. Netrpělivě zamručel a najednou pocítila na pokožce chlad pokoje, jak jí šaty sklouzly z těla a vytvořily jiskřivé jezírko kolem jejích stříbrných lodiček.

Otevřela oči a chtěla protestovat, ale jeho ústa se už zmocnila křivek, které odhalil, probouzel její růžové bradavky, objevoval hebkost jejího těla, dotýkal se jí, prozkoumával ji, pocítila na pokožce jemnou drsnost jeho doteků, tak sebejistých a opatrných, tak zkušených…

Zasténala a vzepjala se k němu, pobízela ho, hluchá k tichému hlásku zasutému ve své mysli, který naléhal, aby byla opatrná a držela se zpátky. Tolik ji pohlcovalo, co prožívala, že mohla sotva dýchat.

Její tělo mu patřilo a sdělovalo mu to každičkým nervem, každičkou buňkou, i tím nejdrobnějším záchvěvem.

„Jsem už moc starý na lehkomyslné vztahy," vydechl do jejích úst. „A ty také. Jestli mi dovolíš, abych se s tebou pomiloval, bude to znamenat závazek. Slyšíš mě? Nebude to jenom sex."

„Miluju tě," zašeptala v odpověď. „Miluju…"

„Nikdy tě nenechám odejít, Margie," slíbil a nesl ji dlouhou, tmavou chodbou. „Dokud budu žít."

„Neubližuj mi," zašeptala, jak se v ní ozval poslední záchvěv strachu.

„Sladká holčičko," zamumlal chraplavě, „to jediné ti neudělám…"

Pevně se ho držela, láskyplně mu rty přejížděla přes ostře řezané rysy obličeje, když ji zanesl do vlastní ložnice a zavřel za nimi dveře. Položil ji na měkkou postel, která se, když se natáhl vedle ní, maličko zhoupla pod jeho váhou.

„Světlo, Cannone," zašeptala.

„Nechceš se dívat?" zamumlal s ústy u jejích úst. „To tedy já ano."

Srdce jí divoce bušilo. Ležela nepohnutě a pozorovala ho, když se posadil a dlouze, soustředěně klouzal pohledem po jejím hedvábném těle oblečeném jenom do spodních kalhotek. Věděla, že se červená, ale nemohla si pomoct. Larrymu, jedinému dalšímu muži, který ji takhle viděl, nestálo její „kostnaté tělo" zvlášť za pohled.

„Kdybych nebyl takový žárlivec," řekl Cannon nakonec rozechvělým hlasem, „nechal bych tě takhle vymalovat. Ale nesnesl bych, aby tě takhle malíř viděl. Aby tě takhle viděl kterýkoliv jiný muž, kromě mě." Sklonil se a něžně ji políbil. Zkušeně jí prsty obkroužil dokonalé ňadro, zlehka a smyslně.

„Jsi moje, Margie?" zeptal se.

„Ano," řekla bez přemýšlení. Vztáhla k němu ruce, chtěla si ho přitáhnout k sobě. „Navždy. Dokud budu žít… navždy tvoje…"

Zajel jí rukama pod holá záda a nadzvedl ji, jeho teplé dlaně jí hřály hedvábnou pleť, když ji k sobě zdvihl a něžně ji políbil. Přitiskl se k jejímu poddajnému tělu, aby přes látku jeho oblečení pocítila jeho pevné obrysy. Tiše zasténala.

„Vidíš, jak to může být příjemné?" zašeptal. Přejel jí rty přes ústa a dychtivě jemně skousl její spodní ret. „Sundej mi košili," řekl zdušené a vedl jí ruku.

S obratností, již si neuvědomovala, mu rozepnula zbylé knoflíky a shrnula mu hedvábnou látku ze širokých, opálených ramen a s úžasem vnímala jejich teplo a sílu. Jeho pokožka byla tak příjemná na dotek, ach, ty vypracované svaly a smyslná mužnost jeho hrudi. Hladila ho, tahala jemně za chlupy a usmívala se, když chraptivě zasténal.

„Ty malá čarodějko," řekl a nadzvedl se, aby jí viděl do rozzářeného obličeje a zelených očí, v nichž četl neklamné vzrušení. „Tohle jsi udělala schválně."

„Náhodou," zamumlala. Zajela mu rukama na ramena a kolem krku. „Larry nikdy nechtěl, abych se ho dotýkala," vzpomněla si a už se neusmívala. „Ani se mě nechtěl dotýkat nebo se na mě dívat…"

„Neohlížej se nazpátek," řekl tiše, nepřestával jí hledět do očí a hladit ji po celém těle, až se jí napjalo touhou. „Teď jsi se mnou a já se tě chci dotýkat všude."

„Třeba tě zklamu…"

„To nikdy," řekl tiše. „S tebou se cítím jako stoprocentní muž. Představuješ všechno, co jsem si kdy u ženy přál, jsi splněním mých tajných snů, snů, z nichž muž utváří svůj vysněný ideál. V žádném případě bys mě nikdy nemohla zklamat."

Oči se jí zamžily slzami. Přejela mu prsty po výrazných ústech. „Tolik tě miluju, tolik…"

Posunul se tak, aby se dotýkali po celé délce svých těl, prsy se mu tiskla na hruď, nohy propletla s jeho nohama.

„Dojde k tomu," zašeptal roztřeseně. Začali se líbat mnohem intimněji a začala je přemáhat touha, již k sobě cítili. „Nemůžu to zarazit."

„Nechci, abys přestal," zasténala a prohnula se v zádech. „Miluj se se mnou!"

„Tak sladká!" vydechl. Líbal ji tak něžně, až ji to bralo za srdce, hladil ji a laskal, připravoval ji pro sebe.

„Nikdy předtím… jsem nikoho nechtěla," přiznala mu, když ji vtiskl na polštáře. „Nikdy jsem skutečně nemilovala… až teď."

„Nic neříkej, miláčku," zašeptal. „Lež klidně a dělej, co ti řeknu…"

„Připadám si tak hříšně," řekla a chvěla se v očekávání toho, co přijde, až si ji podmaní, přivlastní…

„To není nic proti tomu, k čemu se chystám," přislíbil s vítězoslavným úsměvem, když pod jeho rukama vykřikla. „Ano," řekl zadýchaně. „Tak je to dobře, miláčku, přijmi mě…"

Sjel rukou k opasku a strnul, neboť právě v tu chvíli se do ticha zařízl pronikavý zvuk zvonku u vstupních dveří a bylo to jako výbuch bomby, jenž roztříštil jejich nádhernou intimitu na tisíce kusů a vrátil jim ledově chladný rozum. Cannon zaklel jak opilý námořník a zatvářil se nebezpečně.

„Doufám, že ten, co je u těch zatracených dveří, si zaplatil životní pojistku," řekl tlumeně, posadil se a nutil se ke klidu.

„Ach bože…!" zasténal. Ramena se mu chvěla, když na chvilku zabořil obličej do dlaní, tělo měl napjaté.

„Nezarazila bych tě," zašeptala. „Moc mě to mrzí."

Slyšitelně se nadechl a uvolnil ramena. Přejel po ní pohledem, v němž přetrvávala lítost, a přitáhl jí přikrývku k bradě.

„Velká škoda," řekl něžně, „zakrývat takovou krásu."

Zmohla se na nucený úsměv. „Právě jsem si uvědomila, kde jsem a proč," prohlásila a v očích jí uličnicky zajiskřilo. „Ty jeden bezcitný svůdníku…"

„Já?" Předstíral, že ho to urazilo. Zvedl se, sebral košili a oblékl si ji. „No to mě podrž. To tys mě sem zatáhla a pokoušela se mě svést!"

„No tohle!" Posadila se a odhodila si z obličeje dlouhé, rozcuchané vlasy. „Džentlmen…" položila na to slovo důraz.

„Já nejsem džentlmen," připomněl jí a zamračil se, neboť ode dveří se znovu ozvalo přerušované, naléhavé zvonění zvonku. „A ty bys mě docela určitě nemilovala, kdybych byl, nemám pravdu?" dodal a zazubil se.

Pohlédla na něho přes řasy. „To ti povím, až o tom budu moct několik hodin přemýšlet. Snad aby ses šel podívat, kdo to je. Možná někdo zavolal polici, když viděl, že si do svého prostopášného doupěte vedeš sladkou a bezbrannou mladou ženu," zažertovala.

„Sladkou, to ano," zamručel a vykročil ke dveřím. „Jestli zůstaneš tak, jak jsi, dokud se nezbavím návštěvníka, vyjádřím se o trochu fyzičtěji."

„Na dnešní noc jsem si užila už hodně vzrušení," řekla. „Teď bych… teď bych ráda chvilku přemýšlela."

Ohlédl se po ní, ale nebyl rozhněvaný, dokonce ani netrpělivý ne. Usmál se. „Budeme postupovat tvým tempem, zlatíčko. Moc tě chci, ale nebudu tě nutit. Uvidíme se ráno."

Přikývla. „Dobrou noc."

Mrkl na ni a vyšel ze dveří.

Nezvaný host byl Cannonův obchodní společník, který s ním chtěl projednat smluvní podmínky, na nichž celý den pracoval. Margie byla v hloubi duše vděčná za příležitost odkrást se do své ložnice a zamknout se tam. Víno ji na chvíli zbavilo zábran, ale vyrušení je znovu všechny oživilo s novou intenzitou. Nejenže byla ochotna hodit za hlavu všechny své zásady, ale dokonce se mu přiznala, že ho miluje!

Oblékla si noční košili a lehla si do postele. Stále na sobě cítila jeho ruce, tlak jeho mocného těla na nahé pokožce, sladkou dobyvačnost jeho úst. Opravdu ho milovala, to nebyla lež. A toužila po něm tak, že si to předtím ani nedokázala přestavit.

A i když nevyslovil, že by s ní podobné city sdílel, přiznal, že představuje všechno, co si kdy u ženy přál.

Muži pravděpodobně řeknou cokoliv, připomněla si nemilosrdně, když se chtějí s ženou pomilovat, bez ohledu na to, jestli je to pravda. A to Cannon rozhodně chtěl, v tom měla jistotu.

Zhasla a přetáhla přes sebe přikrývku. Ráno, s jasnou hlavou, si to znovu promyslí. V tuhle chvíli si nedokázala nic pořádně ujasnit, o ničem rozumně uvažovat, a tak bylo nejlepší pokusit se usnout a nepokoušet se rozplétat citové záhady.

Příštího rána se probudila s úlekem a zpříma se na široké posteli posadila. Skousla si spodní ret, když si vzpomněla na předchozí večer, zavřela oči a v duchu si rychle všechno promítla.

Spustila dlouhé nohy z postele a přistoupila ke svému kufru. Vytáhla tmavomodré kalhoty a bílou halenku. Spěchala do koupelny, rychle se osprchovala, vděčná za vestavěný fén, s jehož pomocí si dala trochu do pořádku vlasy. Nalíčila se víc než obvykle, aby zamaskovala kruhy pod očima a lehce naběhlá ústa. Za ranního světla jí skutečnost připadala mnohem drsnější než předchozího večera. Byla ráda, že jí to vyrušení zabránilo se s Cannonem pomilovat.

„Jsi husa!“ nadávala si. „Úplně pitomá!“

Nevěděla, jak se mu podívá do očí. Kdyby jen nepila tolik vína. Kdyby se bývala odtáhla…

Metodicky si zabalila kufr, přehodila si přes ramena tmavomodrý blejzr, vzala kufr a kabelku, otevřela dveře a vykročila pomalu po chodbě.

Cannon byl v obývacím pokoji a nahlížel do nádob, které dodala pokojová služba. Byla tam vajíčka, párky, toasty, káva, vše rozloženo na malém stolku.

Když vešla, zvedl k ní pohled. Ve žlutém tričku s krátkými rukávy se jeho vypracované paže vyjímaly zvlášť působivě. Oči měl červené nedostatkem spánku a pod nimi kruhy, jež nezakrýval žádný makeup.

„Dobré ráno," vypravila ze sebe sevřeným, chraptivým hlasem, ale do tmavých očí mu nepohlédla.

„Dobré ráno," pronesl podobně rezervovaně. „Posaď se a rychle se nasnídáme, než vyrazíme nazpátek na Floridu."

Posadila se, rozprostřela si na klín ubrousek a pak uchopila šálek s kávou a napila se.

Posadil se naproti ní a beze slova se pustili do malého množství jídla. Cannon z ní po celou dobu nespouštěl ustaraný pohled.

„Margie," řekl tiše.

Zvedla pohled, držela vidličku nad talířem chutných míchaných vajec, kterých se sotva dotkla. Z obličeje mu vyčetla smutek a lítost, jaké pociťovala sama.

„Nic se nestalo," připomněl jí.

Posmutněle se usmála.

„Jen tak tak," podotkla.

„A kdyby ano, to by se zbořil svět?" zeptal se. Zvedl se, přešel k ní, poklekl vedle její židle, jednu paži jí položil na kolena, druhou ji objal kolem pasu.

„Odpověz mi. Kdybych se s tebou včera v noci pomiloval, bylo by to opravdu tak hrozné?"

„Sám jsi to říkal," povzdechla si. „Dívám se na život, jako bych byla z jiné doby, což je vliv babičky McPhersonové, která si myslela, že by se dívka měla vrhnout z okna, když se nechá svést."

„Nezáleží na tom, kdo ji svede?" zeptal se suše.

„Pro ni v tom nebyl žádný rozdíl." Pohlédla mu do tmavých, usměvavých očí a poprvé od chvíle, kdy se probudila, se uvolnila.

Položil jí ruku na stehno a noha se jí bezděčně napjala. „Toužili jsme po sobě, Margie. Na tom není nic špatného. Je to jenom lidské."

Trochu vysunula spodní ret. „Je to laciné."

Nadzvedl obočí. Oči se mu pořád smály. „Z mého pohledu ne." Krátce se zasmál.

Pleskla ho dlaní do ramene. „Nech toho," pokárala ho. „Víš dobře, co chci říct. Dnes se lidé… milují… bez jakýchkoliv vazeb. Jenomže já to nedokážu brát na lehkou váhu."

Pomalu se nadechl a dlouze se zadíval na její odvrácený obličej.„Neřekl jsem ti, co cítím, viď?" rozhovořil se. Uchopil ji za

bradu a otočil jí hlavu, aby na něho musela pohlédnout. „Myslela sis, že u mě jde jenom o fyzickou stránku věci? Že si udělám jenom další zářez na sloupku postele?“

„Nemám ti nic za zlé,“ řekla věcně. „Jsi přece muž.“

„A ty jsi žena. Ve všech ohledech. První žena,“ dodal a zpříma na ni pohlédl, „jíž jsem se po několika měsících dotkl. Tvrdě pracuju a jsem tvrdý hráč, ale nepotrpím si na nezávazné známosti.“

„Jenom máš občas někoho na jednu noc?“

„Tak nějak,“ připustil. „Ale i v tom případě si velice vybírám. Od svého rozvodu jsem neměl zájem se na někoho vázat.“

Napjatě mu hleděla do ostře řezaného obličeje.

„Hledáš jizvy? Nejsou vidět,“ řekl.

Zavrtěla hlavou. „Snažím se představit si, jaký typ ženy tě tolik přitahoval, že tě dostala k oltáři.“

Smyslná ústa se mu zvlnila. „Byla to vnadná rusovláska a já kvůli ní doslova ztratil hlavu. Bylo mi pětadvacet, právě jsem skončil vysokou, ve firmě jsem byl viceprezidentem a hlavu jsem měl plnou představ o nehynoucí lásce. Vyléčila mě z toho za dva roky a já s ní skoncoval po tom, co jsem jednou v noci našel jejího posledního milence ve své posteli.“

„Znal jsi ho?“ zeptala se.

Zasmál se. „Byl to její bytový architekt.“

„Odešla od tebe?“ zeptala se nevěřícně.

Zkoumavě na ni pohlédl. „Říkáš to, jako by sis nedovedla představit, že by ode mě nějaká žena odešla k jinému muži.“

„Nedovedu si to představit,“ přiznala a odvrátila obličej. „Snad abychom radši dojedli snídani.“

„Co bys řekla,“ zeptal se a propletl prsty s jejími, „kdybych ti pověděl, že bych nedokázal odejít od tebe k jiné ženě?“

Doširoka rozevřela oči a pootevřela rty, když se setkala s jeho klidným přímým pohledem. „Mám… mám tomu tak rozumět?“

Zvedl si její prsty k ústům a políbil je. „Ano.“ Otočil jí ruku a políbil ji do dlaně. Oddechoval přerývaně a drtil jí prsty. „Kdybys chtěla modré z nebe, Margie, tak bych ti je snesl,“ zašeptal položertem. „Jenom mi slib, že ode mě nikdy neodejdeš.“

Zelené oči se jí zamžily dojetím. Naprímil se a přitáhl ji k sobě. Zmizela v jeho náruči, když ji něžně objal. Co by mu na to měla říct? Za pár hodin se vrátí do Panama City a bude mu muset povědět

pravdu. Viděla, že jim nekyne žádná společná budoucnost, pokud mezi nimi bude jakákoliv přetvářka. Bude mu muset natolik důvěřovat, že mu všechno otevřeně poví, a to by mohl být konec všeho.

Uchýlila se ke kompromisu. „Neodejdu, pokud mě nepošleš pryč.“ Přitiskla se k němu a vpíjela do sebe jeho vůni.

„Poslat tě pryč?“ nevesele se zasmál. „Chtěj po mně proboha něco jednoduchého, třeba abych si uřízl ruku, to by bylo méně bolestivé.“ Objal ji ještě pevněji. „Margie, já… tě chci.“

Vyznělo to, jako by říkal jedno, ale myslel tím něco úplně jiného. Zvedla k němu oči a zatajila dech. „Cannone… až se vrátíme, musím se ti k něčemu přiznat; je tady něco, co ti musím říct. A možná se ti to nebude líbit, ani já se ti třeba pak už nebudu líbit.“

Nadzvedl obočí. „Nebereš antikoncepci to mi chceš říct?“ zamumlal uličnicky.

Potlačila úsměv. „Opravdu neberu, ale chci ti říct něco jiného.“

„Copak?“

Zatvářil se starostlivě, tak nelíčené starostlivě, že mu to málem pověděla hned. Avšak slova jí uvízla v hrdle.

„Dnes ne,“ řekla.

„Tak dobře. Dnes ne.“ Uchopil ji v pase a zvedl ji tak, že měli rty ve stejné výši. „Zdálo se mi o tobě. Zdálo se mi… že jsme se milovali.“ Rozevřel jí ústy rty, lehce je skousl, jemně dráždil. „Bylo to tak skutečné, že jsem se vzbudil celý rozpálený a natahoval se po tobě.“

Ovinula mu paže kolem krku a otřela se mu nosem o nos. Láskyplně se usmála. „Byla jsem tam?“

Zasmál se. „Na omak to bylo jako ty,“ zamručel, „ale když jsem otevřel oči, tiskl jsem v náručí péřový polštář.“

„Neuvědomila jsem si, že jsem tak rozměklá,“ zašeptala, když ji políbil.

„Tak příjemně měkká,“ opravil ji. „Ale jenom na určitých místech. Příkladně… tady,“ dodal a zvedl ji výš, aby jí dosáhl na ňadra. I přes látku byl jeho polibek tak důvěrný a tolik na ni zapůsobil, že slyšitelně zalapala po dechu.

Nechal ji sklouznout po svém těle na podlahu a dlouze se jí zahleděl do očí. „Stačí, abych se na tebe podíval,“ řekl hlubokým hlasem, „a cítím touhu po celém těle. Čarodějko. Kouzelnice.“

„I ty máš nějaké to kouzlo v rukávu, víš?“ Přitiskla mu dlaně naplocho na hruď a zlehka, smyslně ohmatávala jeho mocné svaly. „Když jsme se poznali, přemýšlela jsem, jestli jsi zarostlý po celém těle tak jako na předloktích. Žes to netušil?“ Najednou se zasmála a oči se jí rošťácky rozzářily.

Rozesmál se, spojil ruce za jejími zády a s až drsnou náklonností ji začal kolébat ze strany na stranu. „A já jsem,“ zamumlal, „jak jsi minulou noc málem zjistila.“

„Došla jsem k názoru, že se mi zarostlí muži líbí,“ odtušila. „Alespoň mi to nějak zaměstná ruce.“

„Čím, vytrháváním jednoho chlupu po druhém?“ Strhl ji k sobě. „Ty mi ale dáváš. Nechci se vázat, ale ať se propadnu, jestli bych snesl, abychom měli jenom nějakou letmou známost. Mezi vydělávám peněz a jejich investováním nemyslím na nic jiného než na tebe.“

„To jsem moc ráda, protože od první chvíle, kdy jsem tě poznala, myslím také jenom na tebe.“

„Ach zlatíčko,“ zašeptal roztřeseně. Tak něžně ji políbil, že se jí oči zalily slzami. Držela mu obličej v dlaních, zatímco se líbali a jejich polibek byl sladký a nekonečný.

Po dlouhé chvíli ji jemně odstrčil.

„Teď toho musíme nechat,“ řekl zastřeně. „V příštích dnech se budeme poznávat tak, že si o sobě budeme povídat.“

Pozorně se na něho zadívala. „A potom?“

Pomalu se usmál. „Myslím, že už víš. Já tedy ano.“

Oči měla utrápené.

„Je toho tolik, co o mně nevíš.“

„Dozvím se to,“ prohlásil pevně. Znovu ji něžně políbil. „Pojďme.“

„Cannone…“

Otočil se od dveří s jejím kufrem v ruce. „Copak, zlatíčko?“

„Co Andy a Jan?“ zeptala se tiše.

Zasmál se tomu, jak ustaraně se zatvářila. „Moc dobře víš, že bych ti teď splnil všechno, co bys chtěla. Dám jim své požehnání. Stačí?“

Obličej se jí rozzářil. Alespoň něco dobrého z tohohle všeho pojde, pomyslela si nešťastně. Alespoň Jan bude šťastná.

„Děkuji,“ řekla vroucně.

Bok po boku vykročili k hlavním dveřím. „Jenom doufám, že budou tak šťastní jako my dva,“ dodal měkce.

OSMÁ KAPITOLA

Na ta slova si měla vzpomenout později, když přistáli v Panama City. A vzpomenout si na ně živě. Kráčela s ním do letištního terminálu, držela se ho za rukáv lehkého světlehnědého saka a snažila se nezůstat pozadu za jeho dlouhými kroky. A tak ji dostihla prozřetelnost.

„Panebože, to jste vy!“ zvolala nadšeně bělovlasá žena, postavila se Margie přímo do cesty a dívala se střídavě na ni a na fotografii na záložce knihy *Ve víru vášně.*

Margie potlačila nutkání dát se na útěk. Ničemu by to neprospělo.

„Že je to úžasná podoba?“ repetila žena a podala knihu Cannonovi. Fascinovaně zíral na malou Margiinu fotografii na přední záložce. „Poznala bych ji všude! Kdy vyjde vaše další kniha, slečno McPhersonová?“ nedala žena pokoj a blaženě si neuvědomovala, jakou katastrofu právě uvedla do pohybu. „Čtu všechno, co napíšete!“

„Vyjde… vyjde zkraje příštího roku,“ vypravila ze sebe Margie. „Kdybyste mě teď omluvila, prosím…“

Spěšně vykročila kolem udivené ženy, která si vzala od zamračeného, zarputile se tvářícího Cannona svoji knihu. Margie věděla, že se jí zhroutil celý svět, a měla co dělat, aby potlačila příval horkých slz, zatímco čekala venku v sálajícím vedru, až se k ní Canon připojí.

Dlouho to netrvalo. Poznala, že přišel, dřív, než ho uviděla. Váhavě mu pohlédla do očí.

„Tak takhle,“ řekl chladně. „Pár politických komentářů pro místní noviny. Takhle jsi to říkala?“

Upřela pohled na jeho košili a pomalu se zhluboka nadechla. „Považovala jsem tě za velice konvenčního člověka,“ řekla tiše. „Bála jsem se, že Jan všechno pokazím a že nebude mít u Andyho šanci, když ti povím pravdu. Já… já jsem dost známá.“

„Ano,“ souhlasil, „to jsi. Viděl jsem tu zatracenou knihu v sekretariátech na každém druhém stole a její přebal na mě útočil ve všech knihkupectvích v zemi. Smůla, že jsem neměl čas nakouknout dovnitř, co?“

Poodstoupila od něho a v očích měla bolest.

Tvářil se mrazivě. Ani se na ni neusmál. „Lhalas mi.“

„Nebyla to lež,“ namítla. „Jenom… opomenutí.“

„Vyjde to nastejno,“ řekl stroze. „A ze všeho nejhorší je, žes to dělala kvůli svojí sestře. Ta poslední noc, to bylo taky všechno kvůli ní?“ dodal jízlivě.

Ani si neuvědomila, že se rozmáchla, dokud nepocítila štípnutí, když jí ruka přistála na jeho opálené tváři.

Popadl ji za zápěstí železným stiskem, ale políček jí neoplatil.

„Budeš mi muset dát vědět, kolik ti dlužím,“ řekl posměšným tónem, který nepoznávala, s náznakem krutého úsměvu na rtech, jež předchozího večera tak dychtivě líbala. „Rád za svoje potěšení zaplatím.“

Nemohl by jí víc ublížit, ani kdyby ji uhodil. Do očí jí vhrkly slzy; odvrátila se.

„Kam jdeš?“ zeptal se chladně. „Vůz je tamhle.“ Jako první vykročil k autu, usadil ji dovnitř a celou zpáteční cestu k letnímu sídlu urazil i bez jediného slova.

Vešla do domu jako zombie, vděčná, že není nikdo na dohled, a zamířila rovnou do svého pokoje. Sotva vešla dovnitř a odložila kabelku, už se přihnala Jan. Oči měla ustarané, ale bylo na ní znát, že doufá, že všechno dobře dopadlo.

„Mluvila jsi s ním?“ vyhrkla a ani si neuvědomila, že nechala dveře otevřené. „Podařilo se ti to s ním zaonačit?“ dodala zlehčujícím tónem, podobně, jako když spolu o tom předtím žertovaly.

Nicméně pro rozhněvaného muže, který stanul ve dveřích Margiina pokoje, byla její slova konečným potvrzením jeho podezření.

„Pojďte do obývacího pokoje, obě dvě,“ řekl Cannon tiše. Otočil se a rázně vyšel z místnosti.

Margie vyhrkly slzy a stékaly jí po tvářích. Jan na ni zůstala nechápavě koukat.

„Už ví, kdo jsem,“ polkla a Jan se jí před očima rozmazala. „A co hůř, myslí si, že jsem si s ním jenom zahrávala kvůli tobě.“

Jan zesmutněla. „Ty ho miluješ,“ zašeptala.

Margie jenom přikývla a pak se úplně zhroutila. „Pošle nás domů, Jan.“ Plakala sestře na rameni. „Moc mě to mrzí, tolik mě to mrzí!“

Najednou byla Jan ta silná, ta, která sestru utěšovala, navzdory vlastním obavám a neblahým předtuchám. „Bude to v pořádku,“ opakovala slova, která od Margie tak často slýchala ve chvílích úzkosti. „Všechno se spraví.“

„Nechala jsem tě na holičkách.“

Jan ji objala pevněji. „S Andym už to nějak vyřešíme. Teď mám starosti o tebe. Odpusť mi, Margie, že jsem tě do tohohle zatáhla! Kdybych se mu hned na začátku postavila…!“

Ale Margie ji neposlouchala. Třásla se po celém těle a srdce jí pukalo.

Andy se na Cannona mračil jako čert, když se k nim Margie s Jan připojily v obývacím pokoji.

Cannon na Margie sotva pohlédl. Kouřil a Margie ještě nikdy nepřipadal tak nepřístupný.

„Ráno odjíždím do Chicaga,“ sdělil jim bez dalšího. „Za daných okolností by bylo vhodné, aby tvoji hosté odjeli ve stejnou dobu do Atlanty,“ doporučil Andymu.

„Moje snoubenka a její sestra,“ opravil ho Andy a oči mu zlostně plály.

„Jedině přes mou mrtvolu,“ odtušil Cannon studeně.

„Když nebude vyhnutí,“ odsekl Andy, jako by se nechumelilo.

„Andy, ne…“ řekla Jan tiše.

„Miluju tě,“ prohlásil Andy, a to přiznání ho nijak neuvedlo do rozpaků. „Můj život by nestál za nic, kdybys do něho nepatřila. Jestli to znamená, že se musím postavit bratrovi, no tak dobře. Radši ztratím jeho přízeň než tvoji lásku.“ Cannon přešlápl, zaškaredil se na Andyho, ale zároveň se mu v očích mihl obdiv.

„Doprovodím vás domů," řekl Andy tiše, „a Jan půjde se mnou. Stále ještě má dovolenou. Všechno vyřešíme tam."

Cannon si pozvedl cigaretu k ústům. „Stavíš se proti mně?" zamumlal.

„Přivolám si na pomoc sousedy, když budu muset," prohlásil Andy a pousmál se. „Mám stejné právo žít s někým, jako ty žít sám. Jenom proto, že jsi zatrpkl vůči ženám, nezůstanu já starým mládencem."

„Ženy jsou zrádné," odsekl Cannon a zpříma pohlédl na Margie.

„Proč to říkáš?"

„Copak ty nevíš, kdo je náš host?" zeptal se sarkasticky Cannon a letmo pohlédl na matku, která se k nim právě připojila.

„Ovšemže vím, kdo to je," prohlásila Victorine s nadhledem a zamračila se na staršího syna. Konejšivě vzala Margie za ruku. „Je to jedna z mých oblíbených spisovatelek."

Margie ztuhla, ale Victorine ji popleskala po ruce, aby jí dodala odvahu. „To je v pořádku, moje milá," řekla tiše. „Věděla jsem to od samého začátku. Víte, mám všechny vaše knihy." Vrhla pohled na Cannona. „A kdyby ses aspoň jednou obtěžoval některou otevřít, tak bys ji od pohledu znal. Já ji poznala."

Cannon se neusmál. „Škoda, že mě nikdo neinformoval."

„A dal ti tak do ruky další zbraň proti Jan a Andymu?" zeptala se Margie zdeptaně. „A teď když došlo na nalévání čistého vína, tak už se můžeš docela dobře dozvědět všechno. Ne, Jan," zarazila sestru, která se chystala něco říct, „Andy má také právo to vědět."

„Ale já nejsem proti," upřesnila Jan. Udělala pár kroků a postavila se přímo před Cannona. „Stejně je to všechno moje vina. Prosila jsem Margie, aby neříkala, čím se živí. Měla jsem hloupý nápad, že vás tak nějak necháme v domnění, že jsme z bohaté rodiny a…" Napřímila se a oči měla kajícné. „Matka zemřela, když jsem se narodila. Ujala se nás babička McPhersonová a vychovala nás. Nic jiného jí nezbylo. Náš otec…"

Odmlčela se a pak do toho skočila po hlavě. „Náš otec byl alkoholik. Doslova nám propil dům a domov, a když měl opravdu v hlavě, přišel za babičkou a chtěl si nás vzít zpátky. Několikrát se pokusil odvést nás násilím. Ashton je malé město a všichni ho znali. Byl tím nechvalně proslulý. Ve škole jsme si kvůli němu dost užily."

Pohodila hlavou a pokračovala. Margie na ni ještě nikdy nebyla tak pyšná. „Když zemřel, a brzy po něm i babička, zůstalo nám toho jen

velmi málo. Sotva dost, aby Margie mohla zůstat dva roky na vysoké. Když si vzala Larryho Silvera, musela jsem bydlet u nich a velký… velký problém v jejich manželství jsem představovala právě já."

„Ne, to ne, Jan," zaprotestovala Margie malátně.

„Ty víš, že ano," zasmála se hořce Jan. „Kvůli mně jsi to měla ještě horší." Pohlédla na Cannona. „Larry neměl pojistku a jeho rodiče s námi nechtěli mít nic společného dařilo se jim moc dobře, ale naše rodina pro ně nebyla společensky přijatelná. Otočili se k nám zády. Jedině že jejich právník uplatnil nárok na to málo, co po něm zůstalo. Larry zemřel bez závěti," dodala na vysvětlenou. „Margie tedy nezůstalo nic jenom já, nějaké dluhy, co Larry nadělal, a hrozné vzpomínky."

Jan se zhluboka nadechla. „Takže vzala práci v novinách, abychom nehladověly a mohla jsem dodělat školu. Ani už bych nespočítala, kolik nocí strávila v ulicích a dělala reportáže o vraždách, narkomanech a požárech. Volné místo bylo jenom v černé kronice, tak je vzala."

Cannon stočil oči na Margie a měl v nich cosi, co nedokázala snést. Sklopila pohled na podlahu.

„Dělala tuhle práci a ve volných chvílích psala," navázala Jan. „Jednoho dne odeslala do nakladatelství rukopis, který se redaktorovi líbil. Nakladatel román koupil, pomohl jí ho trochu upravit a za několik měsíců se z něho stal bestseller. Byla jsem na ni hrozně moc pyšná."

Pohlédla na sestru s láskou a pýchou v očích. „A pořád jsem. A přála bych si, abych nikdy po Margie nechtěla, aby zamlčovala pravdu. Nejsme bohaté. Vydělávám si slušně v advokátní kanceláři, kde pracuji, a Margie se určitě jednou zmůže na rollsroyce, jestli existuje nějaká spravedlnost, ale kvůli všemu, co máme, se obětovala. Nikdo z naší rodiny se na společenském žebříčku nikam nevyšplhal a ani se to nestane."

Hrdě zvedla hlavu. „Ale jsme poctiví lidí a chováme se většinou upřímně, pane Van Dyne. Andy si ode mě nezasloužil, že jsem mu hned neřekla celou pravdu, a ještě jsem tomu nasadila korunu, že jsem po Margie chtěla, aby předstírala, že je jiná, než jaká je.

Všechno mě to moc mrzí. S Margie se teď vrátíme domů. Doufám, že jsme vás příliš neobtěžovaly."

Pohlédla na Andyho a její oči mluvily za vše. „Jedno je ale čistá pravda," zašeptala. „Miluju tě z celého srdce."

Andy k ní s obličejem, na němž bylo znát, jak ho to celé zasáhlo, přistoupil, přitiskl ji k sobě a zabořil jí obličej do vlasů. „Myslíš, že mi záleží na tom, jaká byla tvoje rodina?“ řekl chraptivě. „Já tě mám přece rád, ty hloupá.“

Margie se oči zalily slzami. Alespoň Andyho láska je upřímná.

„Jdu si zabalit,“ řekl Margie a obrátila se k odchodu. „Byla bych moc ráda, kdyby mě někdo mohl odvézt na letiště.“

„Můžeš jet s námi, Margie,“ zvolal Andy.

Zavrtěla hlavou. „Vrátím se domů. Za čtrnáct dní musím odevzdat rukopis,“ objasnila s náznakem pýchy. „A do New Yorku jsem jela podepsat smlouvu na film, který se bude točit podle mojí poslední knihy.“

„No to je úžasné, Margie!“ vyhrkla Jan.

„Jasně.“ Margie se nevesele zasmála. „Úžasné.“ Otočila se ke schodům. „Další věc, která na mě upozorní jako na skvrnu na rodinném erbu…“

Cannon neřekl slovo, ale sledoval ji pohledem a ve tváři se mu zračila taková bolest, jakou u něho Victorine neviděla už léta.

Světle hnědé oči měla ustarané a snažila se připadnout na něco, co by mohla udělat. Vtom se usmála. Vždyť je to tak snadné.

„Ach!“ zvolala a graciézně se sesula na podlahu.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Cannon odnesl matku do jejího pokoje a hmátl po telefonu u postele. Margie se k Victorine posadila a pevně ji uchopila za ruku.

„Co to děláš?“ ozvala se Victorine slabounkým hláskem.

„Volám sanitku,“ řekl stroze.

„Ne!“ namítla Victorine a zkusila se posadit. „Ne, nikoho nevolej… neopovažuj se!“ zalapala po dechu. „Jenom to ještě zhoršuješ!“

Nesrozumitelně tlumeně zaklel, pevně sevřel sluchátko a pak s ním praštil do vidlice.

„Podej mi… prášek… to bude stačit,“ nařídila mu Victorine neoblomně a zalapala po dechu. „V zásuvce… tady… jeden… pod jazyk.“

Cannon vyndal jeden maličký bílý prášek a poslušně ho vložil matce do úst, přímo pod jazyk. Pak si stoupl vedle Margie, zatímco Jan s Andym rozčileně postávali v nohách postele a všichni netrpělivě čekali, jestli lék pomůže.

„Radši bych tě odvezl do nemocnice,“ prohlásil Cannon úsečně.

„A já radši… zůstanu tady,“ prohlásila Victorine zadýchaně. Sevřela Margiiny prsty. „Užse to… začíná lepšit.“

„Bohudíky,“ vydechl Cannon. „A pěkně pojedeš domů,“ dodal temně. „Chci tě mít tam, kde můžu sehnat Howarda, když bude zapotřebí.“

„Howard… je náš rodinný doktor," vysvětlila Victorine Margie. „A náš dobrý přítel." Povzdechla si a s úlevou se usmála. „Tak, už je to dobré."

„Co bych vám mohla přinést?" zeptala se Margie tiše.

„Vůbec nic, drahoušku, ale pojedete se mnou k nám. Potřebuju společnost a Jan s Andrewem budou mít hodně co dělat, než aby se mi mohli věnovat."

Cannon se zakabonil, ale v očích se mu mihlo něco, co postřehla jenom matka.

„Moc mě to mrzí, ale nemůžu," odpověděla Margie jemně. Věděla, jak by ji ničilo, kdyby Cannona vídala a neměla právo se ho dotknout, milovat ho.

„Můžete si vzít psací stroj s sebou," prohlásila Victorine pevně. „Služebnictvo se o vás bude starat, zatímco budete pracovat. Ve volném čase mi můžete dělat společnost. Že, Cannone?" dodala a přísně se na něho zamračila.

Rychle se nadechl. „Jestli tě to udrží doma, bude u nás víc než vítaná."

„Nemůžu…" zvolala Margie s panikou v očích, nakrátko se setkala s jeho pohledem a hned se odvrátila.

Vrazil si ruce do kapes. „Nebudu tak často doma, jestli ti v tom brání tohle," řekl studeně.

„V tom případě pojedu," rozhodla se okamžitě Margie. V krátké době pro ni začala Victorine hodně znamenat. Přilnula k ní, a pokud pro ni mohla něco udělat, tak neváhala.

„To jsem ráda, že je všechno ujednáno," povzdechla si Victorine a pohodlně se uložila. „A co kdybyste teď všichni odešli a nechali mě odpočívat? Tedy kromě Margie," dodala a nepřestávala svírat její štíhlou ruku. „Už mi bude dobře."

Jan s Andym odcházeli váhavě, ale Cannon opustil pokoj okamžitě. Krátce poté ho Margie slyšela, jak odchází, a po zbytek dne se neukázal.

Ani k večeři se nevrátil. Margie se najedla s Victorine v jejím pokoji, kam jim služebná Nina přinesla podnosy. Andy s Jan se navečeřeli v kuchyni a pak šli posedět s matkou, zatímco Margie si šla zabalit a rychle se vykoupala.

Oblékla si tmavozelený župan a vykročila z koupelny po chodbě do svého pokoje, když vtom strnula.

Blížil se k ní Cannon, tvářil se zarytě a oči měl plné výčitek.

Sklopila pohled a už ho chtěla minout, když se jí postavil rovnou do cesty. Zvedla oči, znovu z něho dostala strach, a když k ní začal natahovat ruku, ucukla před ním.

Spustil ruku a jen se na ni díval, v očích cosi nepojmenovatelného a temného, když vyčetl z jejího obličeje všechny její předchozí obavy a nejistotu, které z něho v předchozích dnech vymizely.

„Lituju, zlato," řekla lenivě; znovu začala hrát divadýlko. „Už nejsem k máni. Poučila jsem se."

„Margie…!" vypravil ze sebe prkenně.

„Nebudeme to rozebírat, jen to ne," řekla malátně. „Vraťte se zpátky k vydělávání peněz, vážený pane, a mě zanechte mojí skandální kariéře. Neměj strach, nezdržím se u vás doma déle, než mě bude tvoje matka potřebovat."

„Vyslechla bys mě, proboha?" řekl ostře. Zavrtěla hlavou a odvrátila pohled. „Nemáš mi co říct, co bych chtěla slyšet. Všechno už jsi řekl ráno."

„Proč jsi mi to, sakra, neřekla?"

Sklíčeně přivřela oči. „Protože jsem věděla, co by nastalo." Hleděla mu do širokého, zarputilého obličeje smutnýma, utrápenýma očima. „A taky že nastalo."

Ta slova mezi nimi zůstala viset, zatímco z ní nespouštěl pohled, a z toho, jak se tvářil, se nedalo nic vysoudit. „Mohlas mi důvěřovat."

„Už jednou jsem jednomu muži důvěřovala," připomněla mu tiše. „Na chvíli jsem na to zapomněla, ale už se to víckrát nestane. Už tě k sobě nikdy nepustím, abys mi mohl ubližovat. Žádného muže si nepustím k tělu."

Prosmekla se kolem něho dřív, než si uvědomil, co dělá, a běžela do svého pokoje.

Chicagský domov Van Dyneových připravil Margie šok. Zůstala na něj koukat, jako by v životě viktoriánskou architekturu neviděla. Tenhle dům byl, na rozdíl od babiččina dřevěného, postavený z kamene, měl věžičky a arkýřová okna a boční zeď měl půvabně porostlou břečťanem. Dům stál obrácený k Michiganskému jezeru daleko od silnice, obklopovaly jej duby, měl nádhernou růžovou zahradu a bludiště z pečlivě přistřižených keřů.

Jan se zářivě usmívala, když Andy matce líčil, v jakém viktoriánském domě obě dívky bydlí, a Victorine se rozesmála.

„To je ale náhoda," obrátila se k Margie vesele. „Já mám tu architekturu moc ráda. Možná je trochu okázalá, ale pro mě je to připomínka zmizelého umění. Toho a pozornosti, jaká se věnuje detailu." Povzdechla si. „To už je všechno pryč."

Margie s ní v duchu souhlasila, ale v myšlenkách dlela u něčeho jiného především a hlavně u toho zamlklého muže za volantem. Nevěnovala pozornost panoramatu Chicaga ani mrakodrapu Sears, dokonce ani bílé písečné pláži, kolem níž po dálnici ujížděli. Její pohled bezmocně přitahovala jeho tmavá hlava.

Několik dní Margie a Jan trvalo, než se v domě zabydlely a seznámily se s chodem domu. Byla tam denní služebná jménem Anna, která zajišťovala provoz domu, a její manžel Jack, který pracoval jako zahradník a řidič. Pak tam byla kuchařka, paní Summersová, veselá a boubelatá, která pekla koláče, že tak dobré Margie v životě neokusila.

Dále tam měli bazén a vzadu patio, z něhož se šlo do růžové zahrady, a také tenisový kurt. Dům obklopoval kus lesa, kde mohl milovník přírody pozorovat nejrůznější ptáky a živočichy.

Také tam měli jezero jezero jako z pohádky hnízdily na něm labutě a obklopovaly je rozklenuté duby s rovnými plochami trávníků mezi nimi. Když Margie nepracovala na knize, což jí zabíralo většinu času, neboť termín odevzdání se blížil, nebo se nevěnovala Victorine, našli ji právě u jezera s prutem, krabicí červů a rybářským košíkem.

Jan a Andy se stále usilovně snažili Cannona ubezpečit, že jejich sňatek by neznamenal konec světa, ale Cannon nedával nijak najevo, že by svůj neústupný postoj snad změnil.

Všechno se ovšem změnilo v den, kdy Jan s Margie zastihly Cannona při zajímavém rozhovoru s matkou v obývacím pokoji.

Stál u okna otočený zády do místnosti, v tmavomodrém obleku s proužkem vypadal působivě, každým coulem jako úspěšný magnát, ale zároveň z něho vyzařovala zvláštní osamělost.

Margie s Jan se zastavily ve dveřích, a tak bezděčně zaslechly, o čem je řeč.

„Víš, jestli máš pocit, že jsem moc slabá, abych to zvládla, tak bych mohla obstarat někoho jiného, aby to zorganizoval," říkala právě Victorine.

Vtom stočila pohled na dívky a rozzářila se. „Vlastně si vzpomínám, že tadyhle Jan pro svého šéfa podobné věci organizuje. Je to tak, moje milá?" dodala, a tím Cannona upozornila na jejich přítomnost.

Jan sebou trhla. „Cože?“ zamumlala a pak dodala mnohem sebejistěji. „Ano, opravdu jsem pro něho zorganizovala už celou řadu obchodních večeří. Jeho manželka je invalidní a on pořádá hodně společenských setkání…“

„Vidíš?“ pravila Victorine vítězoslavně. Jan s Margie na ni zůstaly koukat.

Cannon vykročil s rukama v kapsách od okna a zastavil se před Jan. „Dokážeš uspořádat večeři pro dvacet lidí, a to do týdne?“ zeptal se bez dalšího, ale na hlase mu byly znát pochybnosti.

„Ale ovšem,“ prohlásila Jan s odzbrojující sebejistotou. „Pokud dostanu seznam hostů, které chcete pozvat.“ Rozpustile se usmála. „Dokonce sestavím zasedací pořádek tak, aby se do sebe obchodní soupeři při dezertu nepustili.“

Bezděčně se usmál, a ten úsměv ho úplně proměnil. „Tak dobře,“ řekl.

Jan se skutečně začervenala, ale neuhnula pohledem. „Nenechám tě na holičkách, Cannone,“ slíbila.

„Dovolí mi, abych ten večírek uspořádala!“ popustila Jan uzdu svému nadšení, když se ocitli s Margie z doslechu v kuchyni, a nadšeně sestru objala.

„To je skvělé,“ přitakala Margie s úsměvem. „Nemá ani tušení, co právě udělal,“ dodala uličnicky. „Kdybych tak měla niklák za každý večírek, který jsi zorganizovala…“

Jan se zahihňala. „Jestli ho tohle nepřesvědčí, že se umím pohybovat ve společnosti, pak už nic.“ Úsměv jí pohasl.

„Ne že bychom s Andym změnili svoje plány jenom proto, že s tím Cannon nesouhlasí. Ani si nedovedeš představit, Margie, jak mi bylo, když Andy prohlásil, že bude mít raději mě než Cannonovu náklonnost!“

„Podle mého máš velké štěstí, že tě tolik miluje,“ řekla Margie tiše.

Vyznělo to tak toužebně, že to Jan neuniklo. Přistoupila k sestře a objala ji kolem ramen. „Uvidíš, že se to všechno vyřeší. Nevšimla sis, jak se na tebe před chvílí Cannon díval?“

Margie pokrčila rameny. „Jak se dívá a co pociťuje, to jsou dvě odlišné věci. Nevěří mi. Ani nezapochyboval, že v tom nebyl žádný zlý úmysl, ani se nepokusil pochopit, proč jsem to udělala.“

„A co ty, podívala ses na to z jeho hlediska?“ tiše se zeptala Jan. „Jak víš, nemá zrovna důvod ženám důvěřovat o nic víc než ty, abys důvěřovala mužům. Chce to čas.“

Margie si šla nalít šálek kávy. Tvářila se zamyšleně. „Ale i tak, co bych mu mohla nabídnout?“ podotkla. „Nechvalnou proslulost zvláště po té smlouvě na film pověst nápadné, lehkomyslné ženy, o níž nepochybují ani moji přátelé… jak by tohle zapadalo do toho nanejvýš konzervativního postoje, jaký zastává jeho firma? Copak nevidíš, jak by si na tom správní rada zgustla?“

Jan si sestru pozorně prohlížela. Všimla si, jak je vyčerpaná, i že má tmavé kruhy pod očima. Už léta Margie neviděla v takovém stavu, což ji zneklidnilo.

„Podle mě muži, jako je Cannon Van Dyne, v nejmenším nezáleží na tom, co říká jeho správní rada,“ namítla Jan. „Pokud je zamilovaný, tak ne.“

Už samo pomyšlení, že by ji snad miloval, ji rozechvělo, ale až příliš dobře poznala povahu jeho zájmu, a s tím, co k ní cítil, neměla láska nic společného. Tiše se zasmála a v zelených očích se jí mihlo pobavení.

„Nedovedu si ho představit zamilovaného,“ zamumlala a upila trochu kávy. „Nad tím zůstává rozum stát, co říkáš?“

„Mně tedy ne,“ namítla Jan. „No, ale já nejsem zkušená reportérka. Nevyznám se v lidech tak jako ty. Neumím se podívat na muže a říct, že je do ženy zblázněný Ale upřímně řečeno, Margie, všichni to vidí, jak to, že ty ne?“

„Co vidí?“ zeptala se Margie mírně.

Jan rozhodila ruce. „Nechrne to plavat. Jdu nahoru a vymyslím nějakou strategii. Jak já to vidím, budu potřebovat soubojové pistole, nějaké to dělo…“

Margie se pro sebe zasmála a dívala se za Jan, jak odchází. Bylo by požehnání, kdyby Cannon změnil názor na Janiny schopnosti.

Dopila kávu a odložila šálek do výlevky. V tu chvíli se otevřely dveře a vešel Cannon se zapálenou cigaretou v ruce. Zastavil se ve dveřích, čímž je bezpečně zablokoval a opřel se o veřej.

„Chtěl bys šálek kávy?“ zeptala se a její obličej nijak neprozrazoval, jak se trápí.

Neodpověděl hned. Jeho tmavé oči si ji vtiskávaly do paměti. Nalézal drobné, výmluvné známky toho, že špatně spí, že je přepracovaná. Ona ovšem v jeho nesmlouvavých rysech objevovala totéž.

„Opravdu Jan umí organizovat večeře?“ zeptal se přímo.

„Ano,“ odpověděla. Opláchla šálek a opatrně jej odložila na odkapávač. „V posledních letech už jich uspořádala pěknou řádku.“

„Margie…“ Přistoupil k ní tak blízko, že za zády ucítila teplo jeho těla, jako by se jí dotýkal. Zlehka jí položil ruce na ramena a ona nadskočila, jako by ji spálily.

„Nedělej to,“ zasténal. „Netrhej sebou, když na tebe sáhnu. To nesnesu.“

Zavřela oči a proti své vůli se poddala, příjemná váha jeho rukou jí vzala sílu, oslabila ji směsice vůní kořeněné kolínské a tabáku.

„Tak to není,“ zašeptala. „Ty… lekla jsem se.“

Hlasitě oddechoval a ten zvuk se v kuchyni zvláštně rozléhal.

„Musíš pochopit, jak to se mnou po celé ty roky bylo. Moje manželka mi neustále lhala, až do toho večera, kdy jsem ji našel s jiným mužem v naší ložnici… Nevymlouvám se, ale prostě nejsem zvyklý, že mi ženy říkají pravdu. Tebe jsem považoval za výjimku,“ dodal přerývaně.

„A najednou jsi spadla z piedestalu, nic víc. To si člověk musí trochu zvyknout, na proměnu světice v nymfomanku, zvláště takový cynik, jako jsem já. Připadal jsem si jako hlupák.“

„Nevěř tomu, jakým způsobem mě propagují, to bys udělal chybu,“ řekla klidným, vyrovnaným hlasem. „Nejsem o nic víc nymfomanka než ty pozůstatek z viktoriánských časů. Ale tak mě zaškatulkova-li a nic s tím nenadělám, stejně jako ty nenaděláš nic s tím, jak se prezentuješ ty. Kromě toho,“ krátce se zasmála a poodstoupila od něho, „dojem, jakým působíme navenek, je zárukou našeho úspěchu. Je mezi nimi takový rozdíl, že se nedají sloučit, Cannone. Nikdy to nepůjde, takže je jenom dobře, že to dopadlo tak, jak to dopadlo.“

„Nelíbí se mi, jakým tónem to říkáš,“ poznamenal a nespouštěl z ní pohled. „Jsi ještě moc mladá, abys byla takhle cynická.“

„Udělala jsem si rychlokurz,“ odpověděla a založila si ruce na prsou. „Můj život nebyl žádná procházka růžovou zahradou, ale zocelilo mě to. A jako první věc jsem se naučila, že když si lidi pustíš k tělu, můžou tě zničit. Na chvíli jsem na to zapomněla, ale už se to nestane,“ dodala a významně na něho pohlédla s úsměvem, který jí do odtažitých zelených očí nedošel.

„Mezi námi bylo něco mimořádného,“ ozval se po chvilce do ticha, které se mezi nimi rozhostilo. Hleděl na ni upřeně a soustředěně.

„Sex se vždycky jeví jako něco mimořádného, dokud nepřejde první zaslepenost,“ odtušila.

„Nešlo o sex,“ opravil ji. „Ty možná ten rozdíl nepoznáš, ale já ano. Zajímal jsem se o tebe v mnoha ohledech, které neměly s tvým velice půvabným tělem nic společného.“

Nespouštěla z něho pohled a snažila se bezúspěšně vyznat v tom, co jí říká. „Není moudré brát vážně impulzivní chování,“ zamumlala.

„Než nás v ten večer vyrušili, strávila jsi v mojí posteli docela dost času,“ odpověděl. „Z tvojí strany to sotva bylo impulzivní, nemám pravdu?“

Pocítila, jak rudne v obličeji, ale pohled neodvrátila. „Vypila jsem moc vína,“ vytáčela se.

„Takhle sis to vyložila?“ řekl přemítavě. „Že jsem tě přiměl k pití a svedl tě z pravé cesty?“ Odmlčel se, aby mohl zamáčknout nedopalek v popelníku na stole. „Na pár dní odjíždím z města – na obchodní cestu, z které se nemůžu vyvlíknout. Což je možná jenom dobře. Třeba ti budu chybět.“

Hltala ho očima, zatímco byl skloněný nad popelníkem a nemohl si toho všimnout. Milovala každý ostrý tah jeho obličeje. Milovala, jak se mu na zátylku maličko vlnily vlasy, i mocnou šíři jeho ramen. Byl to pravý muž a tvořil tak důležitou část jejího života, že nechtěla ani pomyslet na dny, kdy ho alespoň na chvilku neuvidí u večeře nebo v noci nezahlédne na chodbě. Od chvíle, kdy přijeli do Chicaga, byl každý večer doma. Zvykla si, že ho má nablízku. Oči jí pohasly.

Otočil se a zachytil záblesk smutku na její tváři. „Budu?“ zeptal se, přistoupil k ní, popadl ji za ruce a strhl k sobě, a to nijak jemně.

„Cože?“ hlesla. Dívala se na jeho široká, smyslná ústa a téměř ho neslyšela.

„Jestli ti budu chybět.“

Mimoděk rozevřela rty. Položila mu prsty na vestu, ale nepokoušela se ho odstrčit.

„Co kdybys mi dala pusu na rozloučenou?“ nadhodil. „Čistě kvůli starým dobrým časům.“

„Neznáme se tak dlouho, aby se dalo mluvit o starých dobrých časech,“ připomněla mu zadýchaně.

„Znám tě celý život, Margie,“ řekl a otevřenými ústy jí hravě přejel přes rty. „Znám tě sto let a od prvního dne jsem tě chtěl… Polib mě, proboha.“

Zmocnil se jejích úst a přivinul ji k sobě tak, aby se k němu tiskla celým tělem. Tiše zasténala, jak si ji znovu podmanilo jeho kouzlo. Zajela mu prsty do hustých vlasů a jejich polibek se stával intimnější a

naléhavější. Chvěla se po celém těle horečnatou touhou, takže hrozilo, že se jí podlomí kolena.

Pronikal do sladkých zákoutí jejích úst pohyby, které ji nenechávaly na pochybách, a rukama jí přitom sjel z prsou na stehna a na boky a pomalu, smyslně, se o ni otíral.

Znovu tiše zasténala a vyšla vstříc pohybu jeho boků. Nehty mu zatínala do ramenou. Chtěla ho, toužila po něm a všechna ostrá slova, výčitky a obvinění byly zapomenuty ve výbuchu vášně, již roznítil v jejím štíhlém těle.

„Jsem jako v jednom ohni," zanaříkala bezděčně.

„Jak si myslíš, že je mně?" zavrčel.

„Vím, že mě chceš," řekla roztřeseně a zadívala se mu do rozdivočelých očí se stejnou nepokrytou touhou.

„Že tě c/zd?" zamručel. „To je ale krotké slovo u proslulé autorky milostných románů. Nemohla bys přijít s lepším popisem?"

Pomalu, smyslně se zasmála, už se víc necítila nejistá. „Budeš mluvit, nebo mě líbat?"

„Skoro si přej, abych mluvil," řekl a bylo na něm znát, co mu to dá práce se ovládnout. „Kuchyňský stůl není na milování to nejlepší místo, ale momentálně mi připadá čím dál lákavější."

Tiše se zasmála. „To je ale hambaté pomyšlení. Vrtá mi hlavou, jestli to někdo někdy použil v knize."

„Tak tady prr, dámo," řekl a v tmavých očích se mu objevil starý humor. „To si zakazuju, abych byl předmětem výzkumu."

„Zařídila bych, aby ti to stálo za to," zažertovala svůdným tónem a přehnaně na něho zamrkala.

Potěšené se zasmál. „Vážně. To je vzrušující pomyšlení. Co kdybychom se natáhli na ten stůl a promluvili si o tom…"

„Cannone!" ozval se z chodby Andyho hlas a roztříštil důvěrnou atmosféru v kuchyni.

„Krucinál," zamumlal Cannon. „Počíhal si na mě."

„Což je jedině dobře," podotkla Margie. „Bůhví, jak bych mohla pracovat s třískami v zádech."

Halasně se rozesmál a byl to po dnech smutku a mračení báječný smích. Byla neuvěřitelně šťastná a z té radosti najednou tak zkrásněla, že to Cannonovi bralo dech.

„Proč jsi čekala tak dlouho, než ses na mě usmála?" postěžoval si. „A to si ještě vybereš chvíli, když už jsem měl být před hodinou na letišti."

„Budu se zdokonalovat v načasování, zatímco budeš pryč," slíbila a znovu se na něho usmála.

Dotkl se prstem jejích úst. „Budu ti chybět?"

„Ano," přiznala a všechny zábrany nechala padnout.

„Ty mně taky," řekl. „Promluvíme si, až se vrátím." Přikývla. „To bych ráda."

A byl pryč. A jako by s sebou vzal všechny barvy světa.

DESÁTÁ KAPITOLA

„Cannon by se měl dneska vrátit," prohodila Victorine v pátek a zvedla hlavu od vyšívání.

Margie se snažila, aby na ní nebylo znát rozčilení. „Určitě se těší na dnešní večírek," řekla uličnicky. „Kdyby jen proto, aby viděl, jaký Jan prokázala organizační talent."

„Myslím, že odvedla úžasný kus práce," řekla Victorine. „Sama bych to lépe nesvedla."

Margie se na ni zkoumavě zadívala. „Opravdu jste měla srdeční záchvat?" položila jí otázku, která jí v minulém týdnu nedopřávala pokoje.

Victorine vzhlédla s nevinným úžasem v jemně utvářeném obličeji. „Já?" zeptala se.

Margie se oslnivě usmála. „Nestydíte se?"

„Ani trochu, moje milá." Zasmála se. „Cannon se chystal udělat snad největší chybu ve svém životě, takže jsem musela něco podniknout. A nic lepšího mě v tu chvíli nenapadlo. Mimochodem, jak pokračuje práce na knize?"

„Pořád ještě mi chybí kapitola," povzdechla si Margie. „Neustále buším do stroje a termín už mám za týden."

„Nejspíš za to můžu já," řekla Victorine omluvně. „Určitě vás hodně zdržuje, že jste tady. Ale jedno vím s jistotou – bude to pro Jan úspěch, ten dnešní večírek. A to na Cannona zapůsobí. Bude se sňatkem souhlasit, to vám můžu slíbit."

„Ráda bych měla vaši jistotu," řekla Margie s náznakem úsměvu. „No, zajdu si na chvilku k jezeru. Řekla jsem si, že by mi trochu ticha a klidu mohlo prospět a že snad najdu obvyklou tvůrčí slinu."

„Třeba načerpáte nápady z jiného zdroje," zamumlala Victorine. „Kdyby jen nebyl tak tvrdohlavý a neústupný," vrátila se k tomu, co jí nejvíc leželo na srdci, „a dokázal si přiznat, že je taky jenom člověk a dělá chyby."

Margie se jenom zasmála. Zvedla se, posbírala rybářské náčiní a vydala se k jezeru.

Cannon dorazil sotva půl hodiny před naplánovaným začátkem slavnostní večeře. Vypadal unavený, starší, zbavený veškeré životní síly.

Margie právě scházela ze schodů ve stříbřitých šatech, právě těch, které na sobě měla v onen kouzelný večer, který s ním prožila. Stoupal právě do schodů, a když náhodou zvedl hlavu a uviděl ji, oči mu potemněly a strnul uprostřed pohybu.

„Panebože, ty jsi ale krásná," řekl tiše. „Elegantní, upravená, celá jen zářiš…"

Olízla si náhle suché rty. „Děkuji," vypravila ze sebe.

Znovu k ní vykročil a neúhybně jí při tom hleděl do očí. Zastavil se o schod níž, než stála ona.

Voněl kolínskou, mýdlem a tabákem a ona se nemohla nasytit pohledu na to, jak mu to v tmavošedém obleku sluší; podtrhoval jeho tmavohnědé vlasy a olivovou pleť.

„Málem jsi… málem jsi propásl večírek," vykoktala. Znervóznilo ji, že stojí tak blízko ní.

„Zmeškal jsem letadlo a musel jsem letět dalším," odpověděl, ale upíral při tom pohled na její tělo. „Jsem rád, že už jsem doma," přiznal procítěně. Zajel jí prsty na zátylek a pobízel ji k sobě. „Ta rtěnka je neslíbatelná?" zeptal se s ústy u jejích úst.

„Já… já nevím," odpověděla mu šeptem. Otevřenými ústy ji pobízel, aby také rozevřela rty a dovolila mu do nich pomalu, jemně proniknout, aby mohla vnímat jeho vlahý dech a jeho vůni. Oddechoval stejně přerývaně jako ona a pod rukama, které mu opřela o hruď, aby neztratila rovnováhu, cítila, jak mu divoce buší srdce.

„Chybělas mi," zašeptal. „Jak jen jsi mi chyběla."

To byla poslední kapka. Ovinula mu paže kolem krku a uslyšela, jak jeho kufřík s tlumeným bouchnutím dopadl na zem. Znovu ji začal líbat a ten polibek nebral konce a pro ni byl Cannon jediným pevným středobodem světa, který jí ujížděl pod nohama.

Až zadlouho se od ní odtáhl a zahleděl se jí do přivřených, zamžených zelených očí.

„Umíš si představit, jak dlouho jsem se pořádně nevyspal? A některou noc jsem ani nezamhouřil oko. Víš, jaké to je, ležet v posteli sám a přát si mít vedle sebe někoho? Přát si to tolik, že ti je, jako by tě rozřezávali tupou pilou?“

„Nepůjde nám to dohromady,“ zašeptala, bála se sáhnout po štěstí, které měla na dosah. Zbožňujícím pohledem mu hleděla do očí.

„Postarám se, aby nám to spolu šlo, Margie,“ slíbil jí přidušeně a znovu se k ní sklonil. „Miláčku…“

Nabídla mu rty a právě v tu chvíli se otevřely dveře. Odtrhl se od ní, oči mu hořely touhou a zklamáním.

„Jsi připravená?“ zeptala se Jan a objevila se v bledě růžových sifonových šatech, které lichotily její pleti a štíhlé postavě.

„Ahoj, Cannone! Vítej doma,“ řekla a pozorovala, jak neochotně odstupuje od Margie a sbírá ze země kufřík. „Každou chvíli by měli přijít hosté.“

Slyšitelně si povzdechl a věnoval jí nemastný neslaný úsměv. „Pokud bude stačit, že jsem oblečený, jak jsem, hodím si kufřík nahoru a jsem hned zpátky.“

„Moc ti to sluší. Viď, že mu to sluší, Margie?“ Rychle pohlédla na sestru, která se červenala až po kořínky vlasů.

„Ano, moc,“ hlesla.

Natáhl ruku k Margie. „Pojď mi pomoct uklidit ten kufřík.“ Nesnažil se před Jan zamaskovat touhu, kterou měl vepsanou v obličeji.

„Jen běžte,“ prohodila Jan, otočila se, pustila se po schodech dolů a přitom mrkla na sestru. „Všechno dole zvládnu,“ dodala a právě v tu chvíli se ozval zvonek u hlavních dveří.

Otevřely se další dveře, vyřítil se Andy a cestou si upravoval motýlka. Zazubil se na Cannona a Margie, kteří stáli strnule na schodech.

„Ahoj!“ zvolal. „Vypadáte oba skvěle. Jan je dole? Jdu za ní. Jdete taky?“ zavolal přes rameno.

Cannon pořád ještě zíral na Margie, která se nepohnula ani o centimetr. „Za chvilku. Musíme nejdřív uklidit můj kufřík.“

„Co že musíte?“ vyhrkl Andy, zarazil se v rozběhu a zůstal na ně koukat.

„Miláčku, hosté jsou tady,“ zavolala na něho Jan a zamávala.

„Kufřík? No jasně!“ Otočil se a rychle vykročil k Jan v hale.

„Měli… měli bychom jít dolů,“ zašeptala Margie. Cannon zavrtěl hlavou. „Teď ne. Ještě ne. Potřebuju tě.“ Přemýšlela, co by tak odpověděla, a nic ji nenapadalo.

Otevřely a zavřely se další dveře a kráčela k nim Victorine v dlouhých, broskvově zbarvených šatech. Šibalsky se na ně usmívala.

„Bráníte provozu,“ prohodila. „Proč se vy dva nejdete trochu učesat?“

„Je to lepší výmluva, než že jdu uklidit kufřík?“ zeptal se Cannon, když je míjela.

„S tvým otcem jsme to takhle říkali pokaždé,“ ujistila ho. „Nebude ti vadit, když Jan popřeju vše dobré k jejímu nadcházejícímu zasnoubení?“

Povzdechl si a obhlédl hosty, kteří se pomalu shromažďovali dole v hale. „Jak si přeješ,“ souhlasil a popadl Margie za ruku. „Vypadá to, že všechno výborně zařídila.“

„To ano,“ dostalo se mu samolibé odpovědi.

Cannon sevřel Margiinu ruku pevněji a táhl ji zpátky po schodech nahoru a po chodbě do svého pokoje, zatímco u ní se svářela touha se svědomím. Musela skoro běžet, aby mu stačila.

Otevřel dveře a hned je za nimi zavřel, pustil kufřík a vztáhl po ní ruce.

Vzdala se bez boje, dovolila mu, aby ji položil na krémový přehoz na posteli. Vzápětí už ležel vedle ní, škubal za vázanku a rozepínal si košili.

„Zmačkáš si ji…“ zašeptala roztřeseně. Pomohla mu svléknout sako a potom košili.

„To je mi fuk,“ řekl a netrpělivýma rukama jí shrnul stříbřité šaty až k pasu a hladově vyhledal její ústa.

Dokázala sotva uvažovat, když konečně zvedl hlavu, ústa měla lehce naběhlá od jeho dychtivých rtů, tělo malátné, nohy rozechvělé.

„Tak brzy jsi toho nechal?“ zašeptala roztřeseně.

Hltal ji očima, od rozcuchaných dlouhých vlasů, které se jí rozpustily, po lákavou nahotu jejího polosvlečeného těla.

„No," zamručel a pousmál se, „opravdu se budeme muset objevit dole."

Prohnula se v zádech a usmála se, jak mu oči, které ten pohyb sledovaly, potemněly.

„Ty jedna čarodějko," řekl chraplavě a znovu začal dobývat její vábivě se usmívající ústa, až pocítil, jak se její rty chvějí a rozevírají.

Když se od ní odtrhl, přitiskla si jeho hlavu na prsa a políbila ho do vlasů. „Miluju tě," zašeptala.

Pohlédl na ni s bolestným výrazem ve tváři. „Myslel jsem, že jsem zničil všechno, co ke mně cítíš," přiznal. „Přísahám, že jsem nechtěl zareagovat tak, jak se stalo. Byl to impulzivní výbuch a od té chvíle jsem toho každou minutu litoval. Chtěl jsem se omluvit pokoušel jsem se o to před odjezdem z Floridy ale nepustila jsi mě k sobě dost blízko." Zavřel oči. „Bál jsem se, že se k tobě nebudu moct přiblížit už nikdy!"

Něžně se dotkla jeho úst, v očích zbožňující pohled. „Bála jsem se, že tvůj a můj svět nepůjdou nikdy dohromady."

„Uděláme to tak, aby to šlo," slíbil. Polaskal ji rty na těle, až se rozechvěla. „Vezmeme se, Margie. Doufám, že mi v tomhle vyhovíš, ale jestli ne, tak mi vůbec nevadí, když tě k oltáři budu muset odnést, a můžeš klidně vřískat a kopat. Bude to ohromné sousto pro všechny raníky – a originální reklama pro tvůj film."

„To by vzal za své tvůj konzervativní image," připomněla mu. „A co teprve tvoje správní rada."

Přidržel si její obličej. „Miluju tě," řekl stručně a důrazně. „Tebe, Silverová, i tvoje slavné druhé já. A nic není v mém životě důležitější. Ani firma, ani můj bankovní účet, nic!"

Do smaragdových očí jí vhrkly slzy.

„Neplač," zašeptal a slíbal jí slzy milujícími rty. „Všechno se skvěle srovná."

„Ale málem to nevyšlo," připomněla.

„Máš pravdu. Ale naštěstí mám vychytralou matku s velkým srdcem, která mě zná lépe, než se znám sám."

Zůstala na něho koukat. „Ty jsi věděl, že ten srdeční záchvat jenom předstírá?" Zazubil se.

„Ovšemže věděl. A jak vidíš, hrál jsem s sebou. Chtěl jsem tě tady mít víc než ona."

Našpulila rty. „To tedy nevidím proč. Pokud možno ses doma vůbec neukázal…"

„Doufal jsem, že ti to bude vadit, že ti budu chybět alespoň zpoloviny tak, jako ty jsi chyběla mně," přiznal se chraplavě. „Musel jsem se spokojit s tím, že jsem tě vídal tady, ve svém domě, nebo jsem tě špehoval, když jsi šla na ryby."

„Tys mě sledoval?"

„Musel jsem," doznal a jeho obličej už neskrýval žádná tajemství. „Někdy to bylo takové trápení, Margie."

„Já vím," zašeptala. „Svět ztratil všechny barvy, když jsi nebyl nablízku…"

Znovu ji začal zvolna, něžně líbat a tisknout se k ní celým tělem, rozpáleným touhou.

Zajela mu prsty do vlasů a držela v dlaních jeho hlavu, zatímco se líbali čím dál důvěrněji a svoji vahou ji tiskl do matrace.

„Potřebuju tě," zašeptal a jejich dech se smísil. Přejel jí prsty přes prsa, pás a boky a vychutnával si hebkost její pleti, pevnost jejího těla.

„Budou si říkat, kde jsme," vypravila ze sebe. Ale i ona hořela touhou a láskou, které si žádaly naplnění.

Sevřel jí hlavu do dlaní a soustředěně se jí zadíval do očí. „Dovedu vycítit, co chceš," řekl hlubokým neuspěchaným hlasem. „Stejně jako ty dovedeš vycítit, jak moc tě chci. Nedokážu to zamaskovat. Mohl bych tě nechat jít, ale bylo by to, jako by mi rvali srdce z těla, a ani to bych nedokázal zamaskovat. Byl jsem dlouho bez ženy a tolik po tobě prahnu, že se třesu touhou."

Dobře to věděla a zažívala zvláštní pocit vítězství, že v něm dokáže vzbudit pustošivou žádostivost, kterou může uspokojit jenom ona. Milovala ho nadevšechno, a i když ji ještě úplně neopustily poslední záchvěvy nervozity, nedokázala by mu nic odepřít.

Přinutila se uvolnit napjaté svaly, rukama ho hladila po těle a dech se jí zklidnil a prohloubil.

„Nečekej toho ode mě moc, prosím," zašeptala a pousmála se. „Bude… bude to těžké, dokonce i s tebou."

„Miluju tě," řekl prostě. „Na nic jiného nemysli a měj na paměti, že všechno, co přijde, je projev lásky."

Tělem se jí rozlilo příjemné teplo, když ji začal hladit a laskat zbožňujícíma očima. Tak něžný výraz v jeho tváři ještě neviděla.

„Tak," zamumlal a překulil se na záda. „Dotýkej se mě. Jakkoli a kdekoli chceš. Předstírej, že jsi některá z tvých hrdinek," dodal rošťácky.

Zmohla se na úsměv a nepřestávala ho hladit. „Moje hrdinky jsou vždycky vášnivě zamilované," připomněla mu, „a svá milostná dobrodružství prožívají výlučně s jediným mužem. Nic jiného jim nedovoluji."

„To jsem si všiml. Víš, konečně jsem si jednu z tvých knih minulý týden přečetl. Povzbudilo mě to. Usoudil jsem, že když dokážeš psát tak vášnivě, tak že bys měla…"

„Psst," zašeptala a lenivě, láskyplně mu přejela ústy přes rty. Pocítila, jak je rozevřel, a tím ji vybídl, ať se nenechá ničím omezovat.

„Tak kdo je teď na řadě?" postěžovala si. „Ty, nebo já? Myslela jsem, že já."

Uchopil ji v pase a přitáhl si ji tak, že ležela na něm. „Pokračuj," odpověděl, „mám jenom pár… návrhů," dodal a tmavé oči se mu zatřpytily. Uchopil ji za boky a přitiskl k sobě.

Pronikavě zasténala a oči se jí při té náhlé intimitě rozšířily. Najednou ustalo veškeré škádlení. Otočil ji na záda a překulil se na ni.

„Teď ti ukážu," zašeptal do jejích otevřených úst, „co má žena s mužem prožívat. Budeš se chvět touhou, kterou uspokojím. Prožiješ se mnou takovou rozkoš, že nesneseš ani pomyšlení, že by se tvého těla dotkl jiný muž…"

„Cannone…!" zasténala, když ji začal laskat úplně jinak, způsobem, který ji trochu zaskočil, ale jeho tělo v ní zažehlo plamen, který ji pohltil.

„Takhle mě líbej," zašeptal drsně a pak už jeho jazyk sváděl smyslnou bitvu s jejím jazykem a přitom už je od sebe nedělil ani nejmenší kousek oblečení.

Nahota jeho těla jako by ji nabila novou energií, rozevřela oči a zadívala se na něho oparem rozkoše.

„Tohle je náš začátek," řekl. Nadzvedl ji, prozkoumal, jestli je pro něho připravená, a usmál se, jak zareagovala. „Takhle to teď bude napořád. Povedu tě… budu tě učit…"

Zadržela dech, chtěla mu povědět, jak moc ho miluje a že ho bude milovat navždy, ale zaplavila ji vlna slasti, jako když příboj zalévá pobřeží. Dokázala se k němu jenom tisknout, sténat a chvět se jako struna, když ji učil, jak ho má potěšit. Divoce, naléhavě šeptala, slyšela vlastní hlas jako ozvěnu rozkoše, již prožívala.

„Tohle je láska," vydechl a nic dalšího už její mysl nezaznamenala, neboť ji ovládla smršť pocitů a pohybů, které se jí nekontrolovatelně zmocnily.

Chraptivě vykřikla a připadalo jí, že s ním beze zbytku splynula. Stali se jedním tělem, jednou duší, tak jak o tom čítala, ale nikdy tomu skutečně nevěřila, dokud to sama neprožila. A to byla láska. Pravá a naplněná.

„Netušila jsem, jaké to může být," zašeptala, když mu ještě rozechvělá ležela v náručí. Držel ji a pomalu, něžně líbal na čelo, zavřené oči, tváře, naběhlá ústa. Divoce rozbušená srdce se jim pomalu zklidňovala a on ji stále něžně objímal jako poklad nesmírné ceny.

„Ani já ne, lásko moje," zašeptal. Otevřela oči a pohled, který si vyměnili, byl stejně intimní jako důvěrný dotek jejich uspokojených těl. „Protože to nikdy nebylo z lásky. Až teď."

Užasle se dotýkala jeho obličeje, každého jeho rysu, a on si s očima zavřenýma vychutnával její hlazení.

„Miluju tě," řekla znovu a ta slova v sobě nesla nový význam. „Miluju tě tělem, duší, z celého srdce. Chci ti dát děti."

Otevřel oči. Přihladil jí vlasy na spáncích. Prsty se mu chvěly. „Nikdy jsem si nemyslel, že bych dokázal takhle milovat. Potřebuju tě jako vzduch, který dýchám, víš to?"

„Pro mě to platí stejně, drahý můj," řekla. Roztřeseně se usmála. „Chci ti dát všechno."

„Právě jsi mi to dala," řekl a úsměvem mu zněžněl obličej i hlas. „A teď asi ode mě očekáváš, že se zachovám jako čestný muž a vezmu si tě."

„A zkazíš tím takový krásný vztah?" zeptala se konsternované.

Svrchu se na ni podíval a nadzvedl obočí. „Vím, že jsi svobodomyslný duch, slavná spisovatelka," škádlil ji, „jestli ale hned teď nebudeš souhlasit, že si mě vezmeš, snesu tě dolů po schodech a oznámím všem váženým hostům, že jsi těhotná."

„Cannone Van Dyne," vyhrkla zděšeně, „to bys neudělal."

„Tak schválně," provokoval ji. „Těch protikladů, co v sobě máš, to snad není pravda. Kolik z tvých čtenářů ví, jakou máš viktoriánskou dušičku? Mně by ani trochu nevadilo všechno přiznat, ale ty se červenáš už jen při pouhém pomyšlení."

Ostýchavě se zasmála. „S tebou je to úplně naopak. Ach Cannone," vzpomněla si, „co tvoje správní rada, ti budou zuřit. Uvědomuješ si to?"

„Moje správní rada může jít do horoucích pekel. Tak vezmeš si mě, nebo ne? Představ si, jak by to s mátí zamávalo, kdybych jí řekl, že bys mohla být v jiném stavu… A to bys mohla," vydechl s ústy u jejích vstřícných rtů. „Klidně už jo…" Položil jí ruku na břicho.

„Nejsi trochu netrpělivý?" zažertovala, ale to pomyšlení ji rozechvělo. Tolik si přála děti, a už tak dlouho!

Příští měsíc mi bude čtyřicet," zamumlal. „Vadilo by ti, kdyby k tomu došlo tak brzy? Kdyby ano, můžu…"

„Ne, nevadilo." Umlčela ho polibkem. „Také bych chtěla mít rodinu. Mám po babičce křestní obleček…"

„A my máme rodinnou křticí misku Van Dyneů…" nezůstal pozadu. Znovu se usmál. „Chci jich deset."

„Deset…? Ach," vydechla, když ji začal znovu hladit.

„Vyjednávej se mnou," hrdelně se zasmál. „Kolik jich chceš ty?"

Znovu ji opředl svým kouzlem. „Deset." Zasmála se. „Dvanáct. Patnáct. Kolik si jen budeš přát hlavně mě už polib!"

Vítězoslavně se zasmál a znovu ji láskyplně políbil.

Hosté právě dojedli salát a začal se podávat první chod, když Cannon s Margie ruku v ruce vešli do jídelny, celí vděční, že je dohromady nikdo nepostrádal.

Victorine se zvedla a šla jim v ústrety. „Už bylo načase," pokárala je tiše a pak se rozzářila úsměvem. „Jen se na sebe podívejte…"

„To byl tvůj nápad," připomněl jí Cannon a samolibě se usmál.

„Jsi rozcuchanější než předtím," odpověděla. „A odpustím ti jenom tehdy, když řekneš to kouzelné slovo."

Nakrčil husté obočí. „Manželství?" nadhodil suše.

Victorine se rozzářila a s nelíčenou náklonností Margie objala. „Říkala jsem, že jsem vychovala rozumné syny" Zasmála se. „Ví, co je pro něho dobré."

„Ach ne, tak to není," svěřila se Margie a vrhla na Cannona uličnický pohled. „Víte, dostala jsem ho do maléru, a teď si ho musím vzít."

Victorine stiskla rty a upřela pohled na syna.

„Nestydíš se? Bude si o tobě myslet, že jsi snadno k máni!"

Rozesmál se a přitáhl si matku z jedné strany a z druhé Margie. „Že si to bude myslet? To ona přece už dávno dobře ví.“ Zamrkal na Margie. „Pojďme ke stolu. Mám hlad jako vlk!“